

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WRECKED

R U I N E D T R I L O G Y

NICHOLE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Enkaz

Kıvrımlı Kız Mafya Romantizmi

Yıkılmış Üçleme

Nichole Rose

OceanofPDF.com

Kindle Edition Telif Hakkı
© 2022 Nichole Rose tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu eserde yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Timeless Designs'tan Kevin'in kapağı

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Gece 3'te suç mesajlarıma her zaman cevap veren ve asla soru sormayan Paige'e. İLY! Ve Violet'e. Yardımın ve arkadaşlığın için teşekkürler.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[İthaf Kitap](#)

[Hakkında Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Öndördüncü](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[The Heir Crash](#)

[Into You da](#)

[Mevcut](#)

[Nichole Rose Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Kitap Hakkında

Kıvrımlı esirine bir kez bakan bu mafya babası her şeyi riske atacaktır. Bu kendi krallığını yerle bir etmek anlamına gelse bile.

Rafe Valentino

İkizimin özgürlüğünü kazanmak için babamla yaptığım anlaşma zincirli bir hayattı.

Sözümü tutmak için yaptığım şeyler ruhumu kararttı. Şimdiye kadar hiçbirinden pişmanlık duymadım. *Ona* kadar.

Amalia Santiago'nun kabadayılığı ve şiddetli meydan okuması, hiç beklemediğim bir şekilde kendimi canlı hissetmemi sağlıyor.

Ona aşık olmamam gerekiyordu.

Pis ellerimi onun tertemiz vücuduna sürmeyi hak etmiyorum. O benim tutsağım olmalıydı.

Ama şimdi, o benim çöküşüm olabilir.

Amalia Santiago

Şeytan üvey kardeşimi almaya geldiğinde, onun yerine beni almasına izin verdim. İkimiz için de bu karmaşadan bir çıkış yolu bulacağıma yemin ettim.

Ama Rafe Valentino'nun bir kalbi olmaması gerekiyordu.

Ve benim de bu acımasız suç patronuna aşık olmamam gerekiyordu. O zaman neden bana dokunduğunda canlanıyorum?

Şimdi, her şeyi yok etmekten bir yanlış hareket uzaktayım. Ve *hiçbir şey* görüldüğü gibi değil.

Kardeşimi kurtarmak için sevdiğim adamı nasıl feda edebilirim?

İçlerinde biraz karanlık olan aşırı sahiplenici yaşlı erkeklerden ve kalbi olan şımarık, kıvrımlı kadın kahramanlardan hoşlanıyorsanız, bu tatlı ve ekstra buharlı romantizmde Rafe ve Amalia'ya aşık olmaya hazır olun. Her zaman olduğu gibi, Nichole Rose kitapları garantili bir HEA ile birlikte gelir.

OceanofPDF.com

Önsöz

Amalia

Yatak odamın kapısındaki sessiz tırmalama sesi beni tamamen uyandırıyor. Kalbim göğüs kemiğime çarparak duyularımı sarsıyor. Bir an için bu sesi rüyamda gördüğümü sandım. Sonra o tüyler ürpertici sesi tekrar duyuyorum.

Bu bir rüya değil.

Dairemin içinde biri var.

Titreyen elimi yatağımla komodinin arasına sokup orada sakladığım küçük sopayı arıyorum. Chicago'da yalnız bir kadın olarak asla çok dikkatli olamazsınız. Bu dersi erken öğrendim. Üvey kardeşim Diego Butera bunu yapmamı sağladı. O ve üvey babam Alvis, ben daha çarpım tablosunu öğrenmeden önce bunu kafama kazıdılar.

Elim sopanın sapına dolanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, soğuk ahşap metal karyolaya sürtündüğünde nefesimi tutuyorum. Eğer odama girmeye çalışan her kimse hafif sesi duyarsa, alarmı çalmaz.

Sadece bir davetsiz misafir olduğunu umarak dua ediyorum.

Tırmalama tekrar geliyor.

Sopayı dikkatlice yatağın üzerine çekiyorum ve sonra dik oturuyorum. Yavaşça hareket ediyorum, dışarıda her kim varsa beni duymasını engellemeye çalışıyorum. Uyanık olduğumu bilirlerse, sürpriz unsurunu kaybederim ve şu anda elimdeki tek şey bu.

Her kimlerse, yatak odama eğlence olsun diye girmeye çalışmıyorlar. Eğer beni soymak isteselerdi, eşyalarımı alıp giderlerdi.

Zaten. Hayır, bunun için burada değiller.

Kim olduğumu öğrendiler mi? Hayır. Nasıl yapabilirler ki? Ben *onun* gibi olmadım.

On yaşımdan beri.

Diego.

Ne yaptın Diego?

Kardeşimi seviyorum. Alvisse ben gençken öldüğünden beri sahip olduğum tek aile o. Ama Diego... karmaşık biri. O kadar uzun zamandır kanunun iki tarafını da oynuyor ki, artık hangi tarafta olduğunu bildiğinden emin değilim. Sokaklardan tırnaklarıyla kazıyarak kurtuldu, ancak hukuk diplomasının mürekkebi kurur kurumaz tekrar sokaklara düştü. Bu işler genelde böyle olmaz mı?

Böyle yerler mi?

Çocuğu sokaklardan çıkarabilirsiniz ama sokakları çocuktan çıkaramazsınız. Özellikle de işin içinde La Cosa Nostra varsa. Daha sofistike bir oyun oynuyor olabilirler ama günün sonunda onlar da tıpkı Gerisi. Kan girer, kan çıkar. Böyle derler, değil mi?

Zaten hiç dışarı çıkmamıştı. Tam olarak değil. Bu dünya onu tıpkı biyolojik babasını çağırdığı gibi çağırıyor. Mafya onun kanında var. Asla özgür olamayacak. Babasını öldüren adam hala nefes aldığı sürece değil. O istiyor çok kötü bir intikam.

Diego onu tanıdığımndan beri bu hedef için çalışıyor. Attığı her adım onu biraz daha yaklaştırıyor. Başaracak... ya da denerken ölecek. Onun fikrini değiştirmek mümkün değil. Biliyorum çünkü denedim. İntikam istiyor. Ben de o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

Ama onu burada yalnız bırakmayacağım. Bırakamam.

Ellerimde sıkıca tuttuğum sopayla yataktan kalkıp pelüş halının üzerinde parmak uçlarımla ilerliyorum. Ayaklarımı dikkatlice yerleştiriyorum, gözlerim pencerelerden içeri sızan ay ışığında odamda bir yol seçiyor. Fazla bir ışık değil, mobilyalarımı kalın ve gölgeli bir hale getirmeye ancak yetiyor.

Karanlıkta lekeler. Ama geceyi geride bırakmaya çalışırken aynı halıda yeterince sık yürüdüm.

Kapı kolu tıkırdıyor, yavaşça dönüyor.

Son birkaç metreyi koşturarak geçiyorum ve bu gece yatarken yıpranmış bir kaşkorse ve şorttan başka bir şey giymediğim için kendime lanet ediyorum. Kıvrımlı kışımın alt kısmı dışarıdayken davetsiz bir misafirle savaştım hiç de çekici değil. Ve havadaki soğukluk meme uçlarımla sert noktalara dönüştürdü.

arkasını örter. İhtiyacım olan son şey, rastgele, iğrenç bir sapığın bunu ilgi olarak algılaması.

Eminim onu savunmak için hangi avukat atanırsa mahkemede bununla bir gün geçirecektir.

Dios. Kendinizi, odanıza girmeye çalışan her kim olursa olsun, burada yaşayan elli kişiden herhangi biri gibi rastgele bir sapık olmasını umarken bulduğunuz üzücü bir gün.

Bu bina. Ama herhangi biri diğerinden daha iyidir. Onlarla bir şansım var.

Diego ortaklarından birini fazla zorladıysa ve beni öğrendilerse, çoktan ölmüşüm demektir. Babası *Capo dei capi'nin* annesini öldüren uzun süredir kayıp olan *prensesi* mi? On yaşımdan beri onunla olmamamın bir sebebi var. Alwise ve Diego bana ne olacağını çok iyi biliyorlardı. Kimse benim gerçekte kim olduğumu öğrenemedi.

Kapının arkasına saklanıyorum, sopayı Roberto Clemente'nin kalede durduğu gibi kaldırıyorum. Vücudumu açılı tutuyorum ve Diego'nun bana öğrettiği gibi ayaklarımı dikiyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, yerimi belli edeceğinden korkuyorum. Kapı gıcırdayarak açılırken nefesimi tutuyorum.

Yerde uzun bir gölge uzanıyor, karanlığın içinde uğursuz.

Boğazıma bir şey kaçıyor.

Sakin ol Amalia, diyorum kendime. *Sonra panikleyebilirsin.*

Evet, daha sonra. Yatak odamın zemininde ölmediğim ya da daha kötü durumda olmadığım zaman. Tanrım, bu şehirden nefret ediyorum. Diego olmasaydı, eşyalarımı toplar ve uzun zaman önce burayı terk ederdim. Çeteler, gangsterler ve sıradan suçlular arasında sokak hayatı Chicago'nun tüm bölgelerinde kalan tek hayat. En azından benim evim dediğim bölgelerde öyle.

Gölge yatak odasına doğru adım atar, bir adamın kusursuz şekli belirginleşir. Uzun boylu ve omuzları geniş. Hayal görüyor olabilirim ama kambur duruyormuş gibi görünüyor. Saklanıyor mu?

Bir şey mi? Kapı görüşümü kısmen engellediği için bir şey söyleyemiyorum.

Muhtemelen onun cinayet seti, Amalia. Eldivenler, ip, silahlar. Sana zarar vermeye geldi. Seni öldürmeye.

Odaya bir adım daha atıyor.

Nefesimi tutuyorum, yatağımda olmadığımı fark etmesini bekliyorum. Bir adım daha.

"Kahretsin," diye fısıldar,

duraklar. Kahretsin, biliyor.

İçgüdülerimle hareket ederim.

"¡Vete al demonio!" Bağıriyorum, saklandığım yerden sığıyorum ve sopayı olabildiğince sert sallıyorum.

Kollarımda bir geri tepme yaratacak kadar büyük bir güçle kapının yan tarafına çarpıyor. Tahta kıymıkları, Masonite kapının parçaları çöküyor. Yarasa uyuşmuş ellerimden düşüp ayaklarımın dibindeki halıya iniyor.

Yoldan çekilmeme fırsat vermeden adam beni belimden yakaladı.

Savaş ya da kaç devreye giriyor, adrenalini içime işlerken kalbim güm güm atıyor. Kaburgalarına dirsek atıyorum. Sertçe. Sonra da kaval kemiğine tekme atıyorum.

"Tanrım, Lia," diye acı içinde homurdanıyor. "Ne oluyor lan?"

"Diego?" Tüm vücudum gevşiyor, içimde ezici bir rahatlama duygusu dolaşüyor, her hücreme nüfuz ediyor. Neredeyse yere yığılıyordum. Ve sonra öfke devreye giriyor. Kendimi onun kollarından kurtarıyorum, çok kızgınım. "Sen deli misin? Senin bir katil olduğunu sanıyordum!"

Kapıya doğru yürüyorum.

"Seni öldürebilirdim!" Bağırıyorum, düğmeye vuruyorum, böylece odaya ışık doluyor.

"Bunu yapmak için vuruşunuzu nasıl yönlendireceğinizi bilmeniz gerekir." diyor arkamdan, sesinde acı ve eğlence birbirine karışıyor. Ve sonra bir gümbürtü duyuyorum.

Etrafımda dönüyorum, ışığa alışmak için iki kez göz kırpmıyorum. Bunu yaptığımda aklımın başıma gelmesi bir dakikamı alıyor. Ağabeyim yerde elleri ve dizleri üzerinde, kara kafası sanki kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi eğilmiş. Bir o yana bir bu yana sallanıyor, göldeki oyuncak bir kayık gibi sallanıyor.

"Ben sana öyle vurmadım..." Onu gördüğümde boğuk bir çığlık atıyorum. Öfke geri çekiliyor, yerini soğuk bir korku alıyor. Kurumuş kan siyah saçlarına bulaşmış, alnının sağ tarafına sıvanmış. Sağ gözü şişmiş, yanağı büyük bir çürük. Dudağında daha fazla kurumuş kan lekesi var.

En son bu kadar kötü görüldüğünde yedinci sınıftaydım. Jorge Gutierrez bana çirkin bir inek dedi. Sonunda Diego'ya ne dediğini söylediğimde, hışımın evden çıktı. İki saat sonra eve geldiğinde ölümden dönmüş gibiydi. Jorge ve arkadaşları ertesi gün okulda daha da kötü görünüyorlardı. Beni de bir daha rahatsız etmediler.

"Diego, ne oldu?" Yanında dizlerimin üzerine çökerek fısıldıyorum.

"Başım belada, Lia," diyor. "Bu sefer başım büyük belada." Diego korkmuyor

her şeyden... ama şimdi korkuyor. Hayatında ilk kez sesi titriyor. Elini yerden kaldırıp benimkine uzattığında da öyle. "Ne demek istiyorsun? Ne yaptın sen?" Elini kavrayarak soruyorum.

benimkine
sıkıca.

Başını kaldırdı, bir gözü şişmişti. Diğer acı dolu bir bulanıklığın içinden bana odaklanıyor. Orada yanan acımasız kabullenış dişlerimi kenetliyor. "Ne yaptığımı biliyor. Benim için geliyor, Lia."

Kim olduğunu sormama gerek yok.

Zaten biliyorum. Kanım dondu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Rafe

"Burada saklandığından emin misin?" Bentayga'nın kurşun geçirmez camından bakışlarımı eski apartman kompleksinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek küçük kardeşim Luca'ya soruyorum. Pas lekeli bina daha çok yaşanabilir bir konuttan ziyade bir ölüm tuzağı gibi. Pencereler yer yer tahtalarla kapatılmış, grafitilerle çete bölgesi ilan edilmiş. Yakın zamanda olmasa da duvarların bir zamanlar bronz olduğunu varsayıyorum.

Park yeri çukurlaşmış ve çatlamış, çimentonun tüm bölümleri çökmüş. Bahçede rastgele aralıklarla kahverengi ölü çim parçaları serpiştirilmiş. Binanın yan tarafındaki salıncak seti kırılmış, zincirleri çoktan paslanmış. Küçük oyun alanında hâlâ çalışır durumda olan tek ekipman metal kaydırak. Onda bile büyük ve merdivenin bir basamağı eksik. Piknik masaları kırık.

İnsanlar nasıl böyle yaşar? Diego'nun The Loop'taki lüks çatı katından çok uzakta. Eğer burada saklanıyorsa. Şehirden tamamen kaybolmadan gidebildiği kadar Chicago'nun yeraltına iniyor. Sanki onu benden saklayacak kadar büyük bir kaya varmış gibi.

Pezzo di merda. Pislik herif. Tommaso Genovese'nin bölgesinin her yerine cesetler bırakıyor ve kapıma kadar uzanan bir iz bırakıyor.

"Hayır," diyor Luca yanımdaki gölgelerden.

"O zaman neden buradayız?" Sert bakışlarımı binadan kardeşime çeviriyorum.

Koltuğun arkalığına yaslanmış, elleri yanlarında gevşek, koyu renk gözleri pencereden dışarıya odaklanmış. Son derece rahat görünüyor ama ben daha iyi biliyorum.

Diego Butera sağ olsun, küçük kardeşim patlamaya hazır bir barut fıçısı.

Öfkemi dizginlememe, her zamanki gibi soğuk ve duygusuz görünmeme rağmen tek kişi o değil. Ama öyle değilim. İçim öfkeyle kaynıyor. Lanet avukatımızın entrikaları sayesinde Genovese ailesiyle savaşın eşiğine gelmiş olabiliriz. Ve şu anda Latin Kralları'nın bölgesinde o kadar derindeyiz ki, Humboldt'taki her çete üyesi şimdiye kadar burada olduğumuzu bilmiyorsa şaşıırım.

On yıldır düşman topraklarına adımımı atmadım. Krallar aileme denk değil, artık kimse değil. Ama bu noktaya aptallık ederek gelmedim. İkiz kardeşim Nico'yu zincire vurmamak için babamın beni lanet imparatorluğuna zincirlemesine izin vermiş olabilirim ama bunun beni öldürmesine izin vermeye niyetim yok.

Nico benimle en son kendi özgür iradesiyle konuşalı yirmi yıl oldu. Ama o yaşıyor ve özgür. Luca ve Gabriel, en küçük kardeşimiz, o da hayatta. Bizi bu kadar uzun süre güvende tutmamın sebebi lanet bir arabada ölmek değildi. Valentino ailesini alaşağı etmek için tabancalı ve boş hayalleri olan bir çeteciden fazlası gerekecek.

Hayır. Savaş çıkarsa, *ben* getirdiğim için çıkacak. Çete bölgesine adım attığım için olmayacak. Ve kesinlikle Diego, Genovese ailesiyle işlediği suçların cezasını bize çektirmeye karar verdiği için de olmayacak. Latin Krallar ve Genovese ailesi gibi insanlar sokakları yönettiklerini düşünüyor olabilirler, ama bunun tek sebebi benim onlara izin vermem. Herkes bu şehri benim yönettiğimi biliyor.

Chicago benim kum havuzum, krallığım. Suçun uyumadığı bir şehirde, ben uyanan lanet bir kabusum. Burada benim onayım olmadan hiçbir şey olmaz.

Diego Butera hariç, küçük bir ses fisıldıyor.

Gözlerimin arkasındaki baş ağrısı bir çentik daha atıyor. İlk kez değil, onun ne yaptığını nasıl gözden kaçırmayı başardığımızı sorguluyorum. Avukatımız olarak ona herkesten çok güvendik ve o bize ihanet etti. Luca bunu nasıl gözden kaçırdı? Ben nasıl kaçırdım? Daha iyi bir soru, bizimle Genovese ailesi arasında bir savaş başlatarak ne kazanacak?

Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden bile emin değilim ama yine de öğrenmeye niyetliyim. Bunu yapmazsam, başarılı olabilir ve acımasız ve kanlı olacağı kesin olan bir savaşın fitilini ateşleyebilir. Çok fazla zaman harcadım.

Diego gibi bir orospu çocuğunun ailemi bu duruma sürüklemesine izin vermemek için hayatım boyunca bundan kaçınmaya çalıştım.

"Butera ayda iki kez buraya uğrar," diyor Luca, kara gözleri hâlâ sokağın karşısındaki binada. "Birkaç saat kalır."

"Burada biri var," diyorum, anlıyorum. Luca bana bakmadan başını sallıyor.

"Kız arkadaş mı?"

"İki yıldır geliyor. Her Cuma gecesi."

"*Figlio di puttana,*" diye mırıldanıyorum nefesimin altında. *Bir fahişenin oğlu.* Bu bir kadın.

Luca yine başını sallayarak zaten bildiğim şeyi onaylıyor. Bana bakmıyor, bu bilgiyle ne yapmak istediğime kendim karar vermeme izin veriyor.

Babamızın imparatorluğunu tek parça halinde tutmak için işlediğim günahlar ruhumu kararttı ama kadınları ve çocukları hedef almak hiçbir zaman aralarında. Bazı suçları ben bile işlemem. Karnımdaki yığınla yara izi bana nedenini hatırlatmak istercesine yanıyor. Onlara dokunma dürtüsüyle savaşıyorum, bu zayıflığı kimseye, küçük kardeşime bile göstermeyi reddediyorum.

Ona hayatım pahasına güveniyorum. Ama Luca ve Gabe, annemizin vurulduğu ve benim bir dondurmacının önünde vurulduğum gün orada değillerdi.

Bir zamanlar, Nico ve ben bu yükü aramızda paylaştık. Şimdi tek başıma omuzluyorum. Şehrin uzak bir köşesinde Nico da aynısını yapıyor. Artık birbirimize yabancıyız, zayıflıklarımız bize ait.

İkizime göre, ben de bizi yetiştiren adam kadar kötüyüm. Ben şeytanım, diğer canavarların korktuğu canavar. Haksız değil... tamamen değil. Ama haklı da değil. Tam olarak değil. En azından henüz değil. Şeytanın ruhu cehenneme girmeden önce mi gitti, yoksa kapılar arkasından kapandığında mı öldü?

Bunu öğrenecek kadar uzun yaşayacağıma dair bir his var içimde.

Bakışlarımı tekrar pencereye çeviriyorum, dairenin içindeki kadın hakkında ne yapacağıma karar vermeye çalışırken parmaklarımı deri koltuğa vuruyorum. Onu kullanmak bana hiçbir şekilde cazip gelmiyor. Er ya da geç Diego yeniden ortaya çıkacak. Fareler her zaman yapar. Ama bunun çukurdan çıkmasını bekleyecek vaktim yok. Tommaso Genovese benden önce Diego'yu ele geçirirse, istesem de istemesem de savaş çıkabilir. Diego ailem hakkında çok şey biliyor. Genovese ile bir anlaşma yapması riskini göze alamam.

Ama yirmi yıl boyunca kadınları bu işin dışında tuttum, onları dokunulmaz kıldım.

Benim kurallarına göre, kadınlarımız yasak bölge. Eğer bu kuralı şimdi

değiştirsem.

babamdan daha iyi.

Ve eğer yapmazsan, daha kötü olursun, diye fısıldıyor küçük bir ses. Bu yanlış değil.

Benim sorumluluğum kardeşlerime ve adamlarıma karşı, bu kadına değil. Eğer onu Diego'nun sorunlarına sürüklemek savaşı durduracaksa... başka seçenek yok, değil mi?

Pesante è la testa che indossa la corona. Tacı giyen baş ağırdır.

Lanet olsun, bu işten ve beraberinde getirdiği tüm saçmalıklardan nefret ediyorum.

Tabutuma son çiviye çakamadan yükselen sesler dikkatimi çekiyor.

Binanın önünü taradım ama dikkatimi çeken bir şey göremedim.

sıradan. İçeriden geliyorlar. Seslere bakılırsa, mekânı keşfetmeleri için gönderdiğim adamlar Diego'nun kadını bulmuş ve kadın bu durumdan pek de hoşnut değil. Tartışmanın sesi yükseliyor, mobilyaların çarpması ve camların kırılmasıyla noktalanıyor.

Bir kadın sesi haykırıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum, soğuk öfke beni ele geçirirken kapı koluna uzanmaya başladım bile.

"Mattia," diyor Luca, sesi yumuşak.

Kardeşlerimden sonra bu dünyada en çok güvendiğim kişi, danışmanım ve en yakın dostum Mattia Agostino'dur. Diego'nun kızı Mattia'yı kaburgalarının arasından bıçaklayabilir ve o da onu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmaz. Sadece ben değilim

Bu yaşam biçiminin, seçme şansı olmayan bir kadının hayatını almasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri. Mattia'nın annesi ve babası biz yedi yaşındayken öldürüldü.

Cipten çıkarken Luca'nın Mattia'nın kadına zarar verdiği konusunda beni uyarmaya çalışmadığını fark ediyorum. Bana Mattia'nın çıkış yolunda olduğunu söylüyor. En eski arkadaşım apartmandan kuzguni saçlı Latin bir güzelin arkasına saklanarak çıkıyor. Orta boylu, siyah saçları sırtının ortasına kadar dalgalar halinde dökülüyor. Öğleden sonra güneşinde ipek gibi parlıyor. Uzaktan bakıldığında bile, uzun eteğinin içinde geniş kalçalarının salınımı ve Mocha gözleri sikimi sertleştiriyor.

Bir yumruğum kalbimin, diğeri taşaklarımın etrafında kenetleniyor. İkisi de sıkıyor. Ve sonra daha sıkı. Ne oluyor lan? Tam boyuma kadar doğruldum. bakışları onun üzerinde geziniyor. O her kimse, Diego onu burada sakladığı için tam bir aptal. O bu bok çukuruna ait değil. Cosa Nostra'nın kadınlarla ilgili kuralları olabilir ama Chicago çetelerinin yok. Onlar onursuzdur. Bu kraliçe muhafızlarla çevrili bir kaleye kapatılmalı.

Tanrım, çok güzel.

Zeytin rengi teni ve tatlı kıvrımları sırtımdan aşağı boncuk boncuk ter damlamasına neden oluyor.

"Sen," diye homurdanarak bana doğru yürüyor.

Mattia başının üzerinden bakışlarımı karşılıyor, tek kaşını *iyi şanslar* der gibi kaldırıyor.

Daha önce hiç olmadığım kadar huzursuz bir şekilde pozisyon değiştiriyorum. Ayaklarımı yere basıyorum, kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum ve bedenim ona gitme arzusuyla titreşirken onun bana gelmesine izin veriyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum, hayatımda ilk kez sarsılıyorum. Bu kızı dehşete düşürecek şeyler yaptım, ama beni sarsan, dengemi bozan *şey o*.

"Adamlarını dairemde çıkar," diyor, önümde durduğunda gözleri ölümcül bir ateşle parlıyor. Neredeyse omzuma kadar geliyor ve mütevazı küçük bluzunun altını görmeme izin veriyor. Kim olduğumu biliyor gibi görünüyor, ama ürkmüyor ya da korku göstermiyor. Çenesini geriye atıp bakışlarımla cesurca buluşuyor. "Diego iç çamaşırımın içinde saklanmıyor. çekmece."

Sessiz bir soruyla ondan Mattia'ya bakıyorum.

"Şifonyere yaklaşan Vito'nun kafasına bir lamba fırlattı," diyor etli bir omzunu silkerek. "Ona kontrol etmesini söyledim."

"İkinci bir lamba atmalıydım," diyor, ses tonunda belli bir vahşi tatmin var. Onun korkusuzluğu sikimin üzerinde bir numara yapıyor. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşından büyük olamaz ama hiç tereddüt etmiyor. Erkekler Onun üç katı yaşındakiler benimle karşılaştıklarında korkudan titrerler. Bu kadın değil. Kim bu kadın?

Benimkini.

Evet, kulağa hoş geliyor. Bu vahşi küçük dişi kaplan benim. Diego mezardan tartışamaz. Zaten ona layık değil. Öyle olsaydı, onu kirli bir sır gibi saklamazdı. The Loop'taki çatı katında, burada sefalet içinde yaşamak yerine hak ettiği gibi lüks içinde yaşıyor olurdu.

Neden onu burada saklıyor ki? "Adın ne, *tigrotta*?"

"Adımın konuyla ilgisi yok," diyerek sorumu geçiştiriyor. "Buraya Diego'yu aramaya geldin. O burada değil. Siz ve adamlarınız artık gidebilirsiniz."

"Adı Amalia Santiago."

Mattia'ya zehirli bir kaş çatar.

"Amalia," diyorum, dayanamayarak. Çok güzel bir isim. Çocuğumu içine sokarken karanlıkta fısıldamak için sabırsızlanıyorum. Rüyalarında duyana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim. "Erkek arkadaşın nerede, *tigrotta*?"

"Tabii ki öyle sanıyorsun," diyor bana gözlerini devirerek. Mattia,
"Onun erkek arkadaşı değil," diyerek kızgınlığına tercüman oluyor.

Onun erkek arkadaşı.

Kadınları anlama konusunda benden çok daha iyiler. Hizmetçim hariç, Gençliğimden beri hayatımda bir kadın olmadı. İnsanlar bunun kalpsiz bir piç olduğum için olduğunu söylüyor. Fısıltıları amaçlarıma uygun, bu yüzden düşünmelerine izin veriyorum. Ama gerçek şu ki, düşme riskini göze alacak kadar bir kadına yaklaşmama asla izin vermedim. Dünyamı kadınlar için daha güvenli hale getirmiş olabilirim ama bu benim gibi bir orospu çocuğuna zincirlenmeyi hak ettikleri anlamına gelmez. "Birlikte büyüdüklerine inanıyorum."

İlginç. Diego'nun babası, Alvise Butera, babamın ortaklarından biriydi. Hiçbir zaman tam olarak bizden biri olmadı, ama hiçbir zaman da tamamen dışarıda kalmadı. Diego bizim bölgemizde büyüdü. Bu kız değil. Onu hatırlardım. Böyle mükemmelliği unutamazsın.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyor Amalia, bana dönmeden önce Mattia'ya bir kez daha karanlık bir bakış fırlatarak. Eminim sert olmak istiyordur, ama bana sorarsanız bu çok sevimli. Bir aslanla yüzleşen bir kedi yavrusu gibi. Pençeleri keskin ama yumuşak. "Bana nereye gittiğini ya da ne yaptığını söylemiyor. Söylese bile sana söylemezdim. Kim olduğunu biliyorum."

"O zaman neden burada olduğumu biliyorsun," diyorum, sesim yumuşak. Moka rengi gözlerinden bir gölge geçiyor ve bana haklı olduğumu söylüyor.

Her şeyi değilse bile, bu ziyaretin Diego'nun uzun ve mutlu bir hayat yaşamasıyla sonlanmayacağını bilecek kadarını biliyor. Ama yine de onu burada bıraktı. Ya onu dahil etmeyeceğimden emin... ya da onun için Luca'nın düşündüğünden daha az önemli. İkincisi olduğunu söylemeye hazır değilim. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlarsa olmaz. Ayda iki kez saat gibi buraya geliyorsa olmaz. Derinlerde olduğunu biliyorsa değil. Onun için bir anlamı var.

Kadın olduğu için ona zarar vermeyeceğime güveniyor.

Kibirli piç kurusu, kendi onurumla onun ipleriyle dans edeceğimi sanıyor. Amalia başka biri olsaydı, haklı olurdu. Gitmesine izin verirdim. Çünkü ben babam *değilim*. Luca, Gabe... maaşımla çalışan herkes benim gibi bu hayatı seçti. Riskleri biliyorduk. Yine de kabul ettik.

Eğer savaş çıkarsa, kanlı bir şekilde ölürüz. Olan oldu.

Ama Diego karakterimin içeriğini cidden yanlış değerlendirmiş. Babam olmayabilirim ama hâlâ bu şehrin endişelenmekten uykularını kaybettiği orospu çocuğuyum. Ve bu kızı altımda istiyorum, tırnakları derime gömülü. Bazı şeyler söz konusu olduğunda, onur yoktur. Sadece istemek vardır. Ve al.

İstiyorum. Ve alıyorum.

Hayır, bu doğru değil. *İhtiyacım* var. Bu noktada neredeyse bir zorunluluk. O benim.

Bu kız olmadan buradan ayrılmadan önce tüm bu lanet kompleksi yakıp kül edeceğim.

"Yalan söylüyorsun," diyorum ona doğru bir adım atarak. Geri adım atmıyor. Tereddüt etmiyor. Onun meydan okuması karşısında aletim zonkluyor. O da benim kadar Yatakta korkusuz mu? Ateşli mi? "Sanırım onun nerede olduğunu biliyorsun, Amalia. Ama bana söylemektense ruhunu satmayı tercih edeceğini düşünüyorum."

"No hago tratos con el diablo." Ben şeytanla anlaşma yapmam. Bu hakareti bana İspanyolca olarak savurdu, ama ben bu dili akıcı bir şekilde konuşuyorum.

"Bu şeytanla bir anlaşma yapacaksın, *tesoro*," diyorum ona doğru bir adım daha atarak. Elbise ayakkabılarımın parmakları onun babetleriyle aynı hizaya geliyor. Tarçın ve vanilya kokusu etrafımda dönüyor. Dişlerimi sıkıyor, asi bir canavar gibi hırlama dürtüsüyle savaşıyorum. Göğüsleri göğsümü sıyrana kadar yaklaşıyorum.

Ah, tesoro. Olgun küçük vücudun, gözlerinin inkar edeceği bir hikaye anlatıyor.

O küçük sert meme uçlarını hissettiğimi biliyor. Dişlerini sıkıyor, yanakları kızarıyor. Meydan okuyan bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bana nerede olduğunu söyle, yoksa seni onun yerine götürürüm," diye fısıldıyorum, Diego'nun nerede olduğunu söylemeyeceğini zaten biliyordum... zaten ona gerçekten bir seçenek vermediğimi de biliyordum. Daha önce de belirttiğimiz gibi, istediğimi elde etmemi sağlayacaksa geçmeyeceğim hiçbir çizgi yok. *Onu.*

"Cehenneme git," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırmadan önce uzun, sessiz bir an boyunca bakışlarını tutuyorum. "Mattia, eşyalarını topla," diyorum. "Benimle eve geliyor."

"Çılgılık atacağım."

"Yap o zaman," diyorum, dudağımın bir köşesi eğlenen bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Çılgılık at." Yaklaşıyorum, vücutlarımızı uzun bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum. Başının üst kısmı çenemin altına tam oturuyor. Başımı eğip ağzımı kulağının yanına koyuyorum. "Seni elimde tutmak için ne kadar kan

dökeceğimi gör Amalia."
Sessizce nefes alıyor.

"Eres mío ahora." Artık benimsin. Anladığından emin olmak için İtalyanca yerine İspanyolca söylüyorum.

"Senin tutsağın," diye tükürüyor ve ellerini göğsümde birleştirerek benden uzaklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda alevler içimi yakıyor. "Tamam. Ben de seninle geleceğim.

Ama ben size Diego hakkında bir şey söylemeden önce cehennem buz tutacak."

Ciddi ve ona sözlerini yedirmeye hiç niyetim yok. Onun bende olduğunu öğrenir öğrenmez, onu aramaya gelecek. Bilmek istediğim her şeyi bana kendisi anlatacak. Onu benden alacağını sanıyorsa, çok yanılıyor.

Amalia Santiago benim şeytan olduğumu düşünüyor olabilir... ama o benim kraliçem olmak üzere.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Amalia

Hayatım boyunca Rafael, Luca ve Gabriel Valentino'nun hikâyelerini dinledim. Bu şehirde yaşayıp da şehri gölgelerden yöneten üç kötü kardeşin fısıltılarını duymamak imkânsızdır... ya da dördüncü kardeşin, yani uzun zaman önce çekip giden ikizin. İkizlerden biri, Rafael, bir mafya Patron. Diğeri, Nico, Northwestern'de profesör olan bir astrofizikçi. Hiçbiriyle tanışmadım ama hayatları benimkiyle hiçbirimizin geri alamayacağı şekilde kesişiyor.

Babam yüzünden annelerini kaybettiler. Onları yüzünden ben yetim büyüdüm. Rafael bunu bilmiyor tabii ki. Diego dışında kimse bilmiyor. Diego'nun bu karmaşanın içinde olmasının nedenlerinden biri benken, şimdi Rafael'in tutsağı olmamın nedeninin o olması uygun sanırım. Onun Valentino ailesine karşı kan davası, gerçek babası on beş yaşındayken kaybolduğunda başladı. Birkaç yıl sonra o ve Alvis Butera beni bir grup evinde bulunca daha da büyüdü.

Babasının bana yaptıkları için Rafael'i suçlamıyorum. Onun babasını suçladığımdan bile emin değilim. O savaşta ilk kurşunu babam sıktı. Masum bir kadını soğukkanlılıkla öldürdü. Bunu yapabilen biri için yas tutmak çok zor. Hatırlamadığım biri için yas tutmak bile zor. O ve annem öldüğünde sadece iki yaşındaydım.

Sistem beni yuttu ve sahip olduğum tüm anıları benden aldı. Sekiz yıl sonra Alvis beni bulduğunda, adımdan başka hiçbir şey bilmiyordum. Yine de herkes uzun süredir kayıp olan *prencesini* unutmamıştı. Lorenzo Valentino unutmamıştı. Alvis de öyle. Beni yanına aldı, korudu.

Lorenzo beni asla bulamasın diye. Bildiğim her şey bir gecede yok oldu. Adımı değiştirdi, bana İspanyolca öğretti, beni çete bölgesinde sakladı.

Diego, kimliğimi ve doğuştan gelen hakkımı elimden aldıkları için Valentinoları suçluyor. Bu yüzden onlardan *nefret ediyor*. İmparatorlukları kül olana kadar rahat etmeyecek. Ve ben de onun beni haçlı seferinin ortasına sürüklemesine izin verdim.

Onun hayatını kurtarmak için başka bir seçeneğim olduğundan emin değilim. Alvise öldüğünden beri ailemden geriye kalan tek kişi o.

Ama sanırım resmen aklımı kaybettim. Çünkü Rafael Valentino'nun beni esir almasına izin verdim.

SUV'un karşısından ona dik dik bakıyorum, keşke yaşlı Haitili komşum bana yemin ettiği Hoodoo'dan biraz öğretseydi diyorum. Konuşmayı umursamazdım

birkaç lanet şu anda var oluyor. Şimdiye kadar Valentino kardeşlerin hiçbirini şahsen görmemiştim. Rafael'in fotoğrafı Şehirdeki her haber kanalında ve dergide, ama hiçbir şey beni onunla tanışma gerçeğine hazırlamadı. Korkacağımı sanmıştım... Korkmadım. Bir suçluya benzeyeceğini düşünmüştüm... benzemiyor. O karanlık bir prens. Ve aşırı büyümüş bir kabadayı.

Onda tutuklayıcı bir şey var. Çikolata gözlerinin derinliklerinde yanan bir ateş. Onunla ilgili her şey durgun. Soğuk. Sade. Her santimi kral gibi, heybetli ve çelik gibi. Siyah başının tepesinden parlak ayakkabılarının ucuna kadar koyu siyah saçları, siyah gözleri, zeytin rengi teni var, siyah takım elbise, altında beyaz düğme. İçinde karanlık olduğunu sanmıyorum. Bence o karanlıktan *yaratıldı*.

Ama gözlerinde yanan ateş biraz daha yaklaşma isteği uyandırıyor. Orada bir şey var, bana mantıklı gelmeyen bir duygu. Yumuşak. Ama onun gibi bir adam yumuşaklıktan ne anlar ki?

Hiçbir şey, Amalia, kendime söylüyorum. *Sakın unutma. Plana sadık kal.* Plan. Tamam.

Eğer buradan canlı çıkarsam, Diego'yu öldüreceğim. Şansımız varken kaçmalıydık. Diego'nun istediği bilgiyi almak için Rafael'e yeterince yaklaşmamın imkanı yok. En kısa sürede Ofisine yakın bir yerde beni öldürecek ve cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere saklayacak. Valentino'ların hiçbir suçu kanıtlanamayacak.

Tıpkı babalarının ailemi öldürttüğünü kanıtlayan hiçbir şey olmadığı gibi. Diego gibi avukatlar, suçlamaların bu tür adamlara yapılmamasının tek nedeni değildir.

Rafael. Adalet dağıtması gerekenler de yargılananlar kadar suçluysa adalet yoktur. Tanrı çok çalışır, ama hiç kimse kötü davranışlara eğilimli ve korunması gereken bir itibarı olan toplumun temel direğinden daha fazla çalışamaz. Kötülüklerini gizli tutmak için lolipop gibi iyilikler dağıtırlar.

Rafael'e "Diego'nun benim için geleceğini düşünüyorsan yanılıyorsun," diyorum.

"Göreceğiz."

"Göreceksin," diyorum. "Gelmeyeceğini zaten biliyorum. O kadar yakın değiliz." O kadar yakınız, ama ne olursa olsun gelmeyeceğine dair ona yemin ettirdim.

Ne. Eğer yaparsa, Rafael onu öldürecek ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

"Ama şimdi buradasın. *O kadar da yakın olmadığın* biri için kendini büyük bir belaya sokuyorsun, *tesoro*."

"Büyüleyici kişiliğin yüzünden," diyorum gözlerimi devirerek. Dudaklarından dökülen sevgi sözcükleri midemi bulandırıyor. Bu çok uzak olması gerekenden daha şehvetli. Olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. "Günlerce senin tarafından esir tutulmaya dayanamadım. Zamanımı çok iyi değerlendirmişim gibi geldi."

Rafael'in yanındaki adam aniden, "O bir sorun olacak," dedi. Rafael bana süslü SUV'ye kadar eşlik ettiğinden beri ilk kez konuşuyor. dakikalar önce.

Bakışlarımı Rafael'den ona kaydırıyorum. Gölgelelerin arasında oturuyor, sanki gölgelerin içinde saklanmaya çalışıyor. Rafael gibi o da çok yakışıklı bir kara prens; zeytin rengi teni, siyah saçları ve çikolata rengi gözleri var. O da tanıdık geliyor, gerçi ben de onu daha önce hiç görmedim. Sanırım küçük kardeşlerden biri ama hangisi olduğundan emin değilim. Luca mı? Gabe? Bilmiyorum.

Lorenzo ve Alvis'e öldükten sonra bile, saklanma hiç bitmedi. Diego her zaman Rafael'in beni öğrenip peşime düşeceğinden endişelendi, tıpkı Alvis'e Lorenzo'nun düşeceğinden endişelendiği gibi.

O haklıydı. Rafael geldi. Sadece... gelmesini biz *istedik*. Ve ben boyumu aşan işlere kalkıştım. Onun dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

İçindeki insanlar hakkında hiçbir şey. Bana ulaşan fısıltılar dışında, bu adamlar benim için yabancılar, tamamen bilinmezler. Diego, Alvis'e öldükten sonra onlardan nadiren bahsetti, hayatının bu kısmının bana dokunmasına izin vermeyi reddetti.

Diğer adamın dudakları, ona ters ters baktığımı görünce eğlenen bir sırıtışa dönüşüyor.

Onda doğal görünüyor, ki bu beni şaşırttı. Rafael gülümsediğinde, sanki sık sık yaptığı bir şey değilmiş gibi uğursuz ve alışılmamış görünüyordu. Bu adamda aynı izlenimi edinmiyorum. Daha az...katı görünüyor, ama daha az yoğun değil.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Rafael.

"Onun bir adı var," diyorum, sesim sakarın gibi. "Ve çok büyük bir sorun olacak." Onlara dişlerimi gösteren göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyorum. Umarım Rafael bunu bir uyarı olarak algılar. Beni almasına izin vermiş olabilirim ama tam bir aptal değilim. Ona güvenmiyorum. Onun yanında güvende değilim. Beni almasını planladığımızı öğrenirse Rafael'in ben uyurken boğazımı kesmeyeceğine bir an bile inanmıyorum.

Buradaki tek şansım onunla her fırsatta dövüşmek. I Onu burada olmak istemediğime inandırmak zorundayım... ki aslında burada olmak istemediğim için bu zor olmamalı. Yalan söylemek kolay olmayabilir, ama velet olmak? Bana küçük bir kaplan demek istiyorsa, ona pençelerimi göstereceğim.

Tanrı biliyor ya, ondaki bir şey bende onlara gösterme isteği uyandırıyor. Her Bana her baktığında, onun küçük, düzenli dünyasını kaosa sürüklemek için yaramazlık yapmak istiyorum.

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

"Tanrı aşkına," diyor diğer adam ve sonra keskin bir kahkaha atarak benden kardeşine bakıyor. "Seni bana tercih ederim, kardeşim."

"Siktir git, Luca."

"Sen Luca mısın?" Meraklı gözlerimi ona çeviriyorum, artık kim olduğunu bildiğim için farklı görünmesini bekliyorum ama öyle değil. Valentino ailesinin ikinci adamı, neredeyse kardeşi kadar güçlü. Yine de karanlık ona Rafael'e yapıştığı gibi yapışmıyor. Eğlenen sırtışı hâlâ kolay görünüyor, sanki sık sık sırtıyormuş gibi.

"Diego sana adımı söyledi," diyor.

"Bu şehir bana senin adını söyledi," diye başımı sallayarak düzeltiyorum. "Fildişi kulenizden fısıltıları duymak zor olabilir, ancak burada sıradan halk arasında oldukça yüksek sesle konuşuluyor."

"Öyle mi?" Dudakları seğiriyor.

"Mmhmm."

"Söylentiler ne diyor, *tesoro*?" Rafael soruyor.

"Luca hakkında mı?" Bakışlarına karşılık veriyorum. "Senin hakkında söylediklerinden çok daha azını." "Benim hakkımda ne diyorlar?"

"Çoğunlukla insanları terörize etmekten zevk alan cani bir şeytan olduğun için."

"Tanrım," diyor Luca bir kahkaha daha atarak.

Kıvrınma isteğimle savaşıyorum. Bunu söylememeliydim. Yine de insanlar böyle söylüyor. Yıllardır bunu söylüyorlar. Bu şehirde ne zaman biri kaybolsa, Rafael'i suçluyorlar. Biri şüpheli bir şekilde öldüğünde, insanların onu şu ya da bu nedenle Rafael'in öldürttüğünü fısıldamaya başlamaları uzun sürmüyor.

İnsanlar ona şeytan diyor çünkü ondan korkuyorlar. O bir öcü, her yeniden anlatımda daha da korkunçlaşan bir canavar. Bu noktada ne kadarının gerçek, ne kadarının kurgu olduğunu kim bilebilir? Ama hepsi bu değil.

kurgu, bu kadar kesin. Bu adamın ellerinde kan var, hem de çok fazla. İyi bir adam değil. Ama yine de onda beni çeken bir şeyler var.

Kesinlikle olmaz, Amalia. Hayır. Asla olmaz.

"Onlara inanıyor musun?"

Cevap vermek yerine pencereden dışarı bakıyorum, cevap versem hoşuna gideceğinden emin değilim. Çete bölgesini geride bırakırken şehir sessiz bulanıklıklar içinde geçiyor... *benim* bölgemi geride bırakırken. Hiç kimse güvende değil

ama orada gideceğimiz yerden çok daha güvendedeyim.

Ruhum öyle zaten. Şeytan orada hak iddia edemez. "Cevap ver bana Amalia," diyor Rafael, sesi yumuşak.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde koyu renk gözlerinin bana kilitlendiğini ve aynı ateşle yandığını görüyorum. İçimde bir şeyi aydınlatıyor, onu harekete geçiriyor.

Yanıyor da. Söylentilere inanıyor muyum? Tabii ki inanıyorum. Sadece bir aptal aslana bakar ve onun kuzu olduğuna inanır.

"Yapmamam için bir sebep var mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Her söylenti doğru değildir," diyor.

"Ama çoğunda biraz gerçeklik payı var."

İç çekiyor ama aynı fikirde değil.

İkimiz de yapamayacağını biliyoruz.

Yarım saat sonra, güvenliğin bizi içeri alabilmesi için devasa bir kapıda duruyoruz. Mükemmel bir şekilde budanmış çalılar, etkileyici şekillerde yontulmuş araba yolunun her iki yanında sıralanıyor. Yemyeşil çimlere ve ötesindeki fiskiyelelere göz atıyorum. Ve sonra evin kendisi ortaya çıkıyor. Yıkık dökük apartman kompleksim rahatlıkla içine sığabilirdi.

Heybetli sütunlar havaya fırlıyor, her iki tarafta da nöbetçi gibi duruyor. büyük ön kapıların yanında. Sarmaşıklar taş duvarlara tırmanarak antik bir hava katıyor. Burası bir ev değil. Bu bir kale, daha önce söylediğim fildişi kulenin her parçası. Sadece beyaz yerine tuğla... ve bir şekilde bu yüzden daha ezici hale geldi.

Siyah takım elbiseli bir düzine adam dairesel araba yolunda sıralanmış, her biri aynı pozisyonda duruyor. Her biri aynı ifadeyi takınıyor. Onlar Birbirlerinin kopyaları, on ikisi de iri, kaslı, ezici derecede büyük.

SUV yuvarlanarak merdivenlerin önünde durur.

Rafael'le yüzleşmek için dışarı çıktığımdan beri ilk kez midem titriyor. Kıpırdanma dürtüsüne karşı koyuyor, yüz hatlarımı soğuk bir küçümseme maskesine dönüştürüyorum. İçimde sinirlerim tepeme çıkıyor, boğazıma kaçan safrayı geri yutuyorum.

Adamlardan biri cipin kapısını açmak için öne çıkıyor.

Rafael bana karanlık ve aydınlıktan oluşan bir bataklık gibi bir bakış fırlatıyor. Bu

kafamı karıştırıyor, beni mümkün olmaması gereken şekillerde ve yerlerde acıtıyor. Hiçbir şey söylemeden çekip gidiyor, deri ve konyak kokusu zaten aşırı yüklü olan sistemime zarar veriyor. Adamına bir şeyler mırıldanıyor ve sonra elime uzanıyor.

"Gel, *tesoro*," diyor, sesi her zamanki gibi yumuşak.

Duyulması ve itaat edilmesi için sesini yükseltmesi gerektiğini sanmıyorum. İnsanlar muhtemelen onu mutlu etmek için zıplıyordur. Bir yanım ne yapacağını görmek için ona meydan okumak istiyor. Sadece onu ve zırh gibi giydiği kontrolü çözmek için. Bunun altında nasıl biri olduğunu, o dayanılmaz soğukkanlılık ve kayıtsızlık maskesinin altında ne gibi sırlar sakladığını bilmek istiyorum. Ama bunun onun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum.

Merakımı gidermek için zaman.

Onun yerine elini tutuyorum ve beni SUV'den indirmesine izin veriyorum. Eli benimkinin etrafında sıcacık, koluma bir sıcaklık yayıyor. Sanki beni bu adamlardan korumak istercesine beni yanına bastırıyor.

Neden?

"Bu Amalia," diyor, sesindeki keskinlik beni hazırlıksız yakalıyor. Bu şehri demir pençesinde tutan, korktukları Rafael bu. Kralları konuşuyor. "Eğer onun saçının tek bir teline zarar gelirse, benim elimle ölürsün. Aramıza girersen, bana hesap verirsin. Ona saygıdan başka bir şeyle davranırsan, ölümü dilersin. Ona dokunursan, seni öyle yavaş öldürürüm ki, ölmek için yalvarırsın."

İçimi bir ürperti kaplıyor. Her kelimesinde ciddi.

"Evet efendim," diyor on bir ses aynı anda. On ikincisi kelimeleri ağzından çıkarıyor ama gerçekten konuştuğunu sanmıyorum. Gözleri bana kilitlenmiş, içlerinde kötü niyetli bir şey var. Belki yirmi beş yaşlarında, şakağında bir yara izi ve vahşilik var. Onda tanıdık bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. O her kimse, tehlikeli biri. Bu gerçeğin midemde fokurdadığını hissediyorum.

İçgüdüsel olarak Rafael'e bir adım daha yaklaşıp ona sokuluyorum. Elimi bırakıp kendi elini kalçama doluyor. Soğuk bakışları adamlarının üzerinde geziniyor, niyeti açık. Sahipliğini ilan ediyor, bana sahiplik mührünü basıyor. Beni korumaya çalışmıyor. Ona *ait* olduğumu düşünmelerini istiyor.

Ona burada ve şimdi hiçbir erkeğe ait olmadığımı söyleme isteğimi bastırarak sessizce kılanıyorum. Ait değilim. Hiç olmadım. Benim gibi kıvrımlı olduğunuzda, erkekler size bakar. Ya da daha kötüsü, sizi görürler ve alay ederler. Sizinle çıkmak için can atmazlar. Sizi istedikleri için kesinlikle sahiplenmiyorlar.

Her ne oyun oynuyorsa, bunun benimle bir ilgisi yok.

Adamları hâlâ bizi izliyor, tehlikeli olanı tüm bu durumla ilgili eğlenceli bir şey bulmuş gibi gülümsüyor. Ben de Rafael'e doğru eğilip onunla küçük oyununu oynuyorum. Şaşırdıysa bile belli etmez. O

sadece kalçamı sıkıyor ve sonra dudakları tepeme değecek şekilde yüzünü hafifçe çeviriyor.

"Bienvenida a casa, mi reinita."

Evine hoş geldin, benim küçük kraliçem. Cehennemın kapıları gıcırdayarak açılır.

"Gel," diyor bir süre sonra. "Luca, burada bekle."

Luca'nın SUV'den süzölen yumuşak kahkahası aldığı tek yanıt oluyor ve sonra beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. İki adam arkamızdan geliyor.

"Tesoro, bunlar Coda ve Domani. Senin gardiyanların olacaklar," diyor Rafael. "Gardiyanları yanlış telaffuz ettiniz," diyorum olabildiğince tatlı bir şekilde.

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Hayır. Doğru muhafız dedim, *tigrotta*." Homurdanıyorum.

"Seni hayatları pahasına koruyacaklar."

"Senden mi?"

"Benden korunmana gerek yok."

Tekrar homurdanıyorum ve sonra etrafıma bakmak için yürümeyi bırakıyorum. Evi güzel ama soğuk. Bir mozole gibi. Burada sıcaklık yok, hayat yok. Her şey özenle düzenlenmiş, görünürde tek bir toz zerresi yok, tek bir eşya bile yerinde değil. Porselen zeminler parlıyor. Pahalı mobilyalar cilayla parılıyor. Duvarlarda aile fotoğrafları, masalarda ıvır zıvır yok. Her şey soğuk.

"Burada mı büyüdün?" diye sordum.

"Evet." Beni merdivenlere götürüyor, korumaları da arkamızdan geliyor. "Annen öldüröldüğünde kaç yaşıındaydın?"

"Öldüröldüğünü nereden biliyorsun?"

Çünkü babam onu öldürdü.

"Herkes biliyor," diye yalan söylüyorum, bu sırrı açıklayacak kadar aptal değilim. "On bir."

Kalbim sempati ile çarpıyor. Böyle olmasına şaşmamalı. O sadece küçük bir çocuktı, böyle bir yerde büyömek zorunda bırakıldı. Beş dakikadan daha az bir süredir buradayım ve soğukluk şimdiden ruhuma sızmaya başladı. Yıllardır burada.

Sakin onun için üzölmeye kalkma Amalia, diye çıkışıyorum kendime. *Sakin yumuşama. Seni canlı canlı yer.*

"Ben senin malın değilim," diyorum, kendimi buna odaklanmaya zorlayarak. "Ve burası benim evim değil."

"Artık öyle, *tigrotta*."

"Bir yol bulur bulmaz buradan gideceğim," diye onu uyarıyorum.

Gözlerine yansımasa da bana bir gülümseme daha veriyor.

Orada şeytandan başka bir şey gizlenmiyor, sanki bunu denemem için bana meydan okuyor. Neden kaçmaya çalışmamı *istediği* izlenimine kapılıyorum?

"Dene, *tesoro*. Kaçamayacaksın.

"Seni geri sürüklemeyi önce şu lanet kapıdan geç."

Kısa bir süre için onu merdivenlerden aşağı itmeyi düşünüyorum, zıplamasını izlemenin bana muazzam bir tatmin vereceğinden başka bir nedeni olmasa bile. Ama bu düşünce sadece bir saniye sürüyor ve sonra vazgeçiyorum. Onun aksine, ben şiddet yanlısı biri değilim. İnsanlara zarar vermem.

Ruhlarının olması gereken yerde cehennem ateşi yanıyor. Ayrıca onu merdivenlerden aşağı itmek beni hedefime daha fazla yaklaştırmayacak. Aksine, kaderimi çok daha çabuk belirleyecek.

Bir şey söylemek yerine, kaburgalarına dirsek atıyorum ve merdivenlerden hışımla çıkıyorum. Arkamdan sessizce gülüyor. İki adım sonra yine yanımda, eli dirseğimde. Beni koridorun soluna, sonra da başka bir koridorun sağına yönlendiriyor. Koridorlarda dönüp duruyoruz. Her biri bir öncekinden daha cömertçe döşenmiş. Yine de hiçbir ev gibi ya da sıcak değil.

"Buraya kaç tane hayalet musallat oldu?" Kısmen şaka yaparak mırıldanıyorum. "Çok fazla," diyor ve beni koridorun sonuna doğru yönlendiriyor.

"Coda ve Domani gelmiyor mu?" Omzumun üzerinden bakıyorum. Koridorun sonundalar, sırtları bize dönük.

"Benim özel odama giremezler." Bu beni kısa kesiyor.

"Kişisel odanız mı?" Ona bakakaldım. "Seninle aynı odayı paylaşıyorum."

Gülümsemesi bu kez gözlerine yansıyor. Piç kurusu. Yüz hatlarını ele geçirerek onu karanlık bir prensten kötü, ahlaksız bir krala dönüştürür. Şunlar Çikolata gözleri ateş gibi üzerimde geziniyor, midemin derinliklerinde alevler çıkartıyor. "Kesinlikle benim yatağında uyuyacaksın, *tigrotta*," diyor. "Bu çatı altında seninle uyuyabilmemin tek yolu bu."

"Seninle yatmayacağım," diye tıslayarak dirseğimi tuttuğu yerden çekiyorum.

Onunla yatmadan önce cehennem donacak. Aslına bakarsanız, bu gerçekleşmeden önce cehennemin kutuplarını tamamen değiştirebileceğini düşünüyorum. Nasıl olduğu umurumda değil.

Diego'nun yardımına ne kadar ihtiyacı olduğunu ya da bu adamla aynı yatağı paylaşma düşüncesinin midemi ne kadar titrettiğini. Böyle bir şey olmayacak.

Beni görmezden geliyor, onun yerine kapıyı açmak için etrafımdan dolaşıyor. Hâlâ hiçbir şey söylemeden odaya giriyor. Uzun süre orada duruyorum, ayaklarım olduğum yerde sabitlenmiş, bu tartışmayı bitirebilmemiz için geri gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanarak peşinden gittim.

Duvara yaslanmadan önce eşiği zar zor geçiyorum, dizi kalçalarımın arasına sıkışmış, vücudu benimkini yerinde sabitliyor. Ağzı sert bir öpücükle benimkine iniyor. Ona direnmeye çalışıyorum. Ona direnmek *istiyorum*. Ama dili benimkine değdiği anda kararlılığım zayıflıyor. İçimde öyle hızlı bir arzu dalgası kabarıyor ki gerçeklikle bağlantımı kaybederek çözülüyorum, şok içinde haykırıyorum... mutluluk içinde.

Rafael homurdanıyor, bir elini saçlarımın kalın kütlesine daldırıyor. O Başımı arkaya yatırıyor, beni daha derinden öpebilmek için eğiyor. Artık soğuk değil. Oh hayır. O canlı bir tel, hınzır dudakları ve ballı diliyle ağzımı tüketirken bana karşı tekrar tekrar kıvılcım çıkarıyor. Kontrolünü kaybediyor, dişleri alt dudağımı tırmıklıyor.

"Dövüş benimle, *tigrotta*," diye hırlıyor dudaklarıma karşı. "Küçük pençelerini bana batır ve seni mutlu edecekse cehennem gibi dövüş. Ama benim yatağında uyuyacaksın. Hayalini kurduğun benim sikim olacak. Ve dayanamadığın zaman

Artık bacaklarının arası ağrıdığında, uzandığın kişi ben olacağım. Aletim seni o kadar derinden becerecek ki, her nefes alışında beni hissedeceksin. Sen *benim*, Amalia."

"Ben bir mülk değilim," diye soluyorum, dizini merkezime doğru çekerken kıvranıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor, yanağına öpücükler konduruyor. Dudakları boğazımın kenarında dans ediyor. Kirli sakalları tenimi çiziyor, damarlarıma bir lav şimşegi gönderiyor. "Asla bu kadar basit bir şey olamazsın, *tesoro*. Sen benim kraliçem olacaksın."

Ben buna tepki veremeden, o gitti.

Duvarın aşağı kayıyorum, bacaklarım beni tutamayacak kadar güçsüz. Aklım başımdan gitti.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanır.

Bir saniye sonra kilit yerine oturdu. Kibirli piç beni içeri kilitledi.

"Seni öldüreceğim Diego," diye fısıldıyorum, tüm vücudum titriyor ama korkudan mı yoksa ihtiyaçtan mı titrediğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Rafe

"Eşyaları arasında bir şey buldunuz mu?" Mattia iki saat sonra ofisime girdiğinde ona bakarak soruyorum. Luca gitmiş, Gabe'i durumdan haberdar etmek için yola çıkmıştı. Şansımız yaver giderse, Diego birkaç gün içinde Amalia'nın burada olduğunu öğrenecek. Tek yapmam gereken o orospu çocuğunun ortaya çıkacak. Er ya da geç gelecek. O zaman tüm bu saçmalığa bir son verebiliriz.

Amalia'nın durumu tamamen farklı. Bana aşık olmasını istiyorsam, bana güvenmesi gerek. Ama bunun için artık çok geç. Onu burada zorla tutmak bana bir şey kazandırmayacak. Onu öpmenin de bana bir şey kazandıracığından şüpheliyim. Yine de pişman değilim. O zeki ağzını her açtığında, onu becermek istiyorum. Onun ateşi çok tahrik edici. O narin bir çiçek ya da titreyen küçük bir yaprak değil. O bir kraliçe, tahta layık bir kadın. Benim gibi ruhsuz bir piçten daha iyisini hak ediyor, ama yine de ona sahip çıkıyorum.

Beni durdurmak isteyen olursa, işlediğim ilk cinayet olmayacak. Muhtemelen son da olmayacak. En azından bunun bu lanet imparatorluğun ötesinde bir nedeni olacak. Babam cehennemde yanıyor olabilir, ama bunu yüzünde bir gülümsemeyle yaptığına eminim.

Benim yönetimim altında, imparatorluğu güvende. Tüm aileler arasında en güçlüsü biziz. Yaklaşık yüz yıldır ilk kez bir *Capo dei capi* hüküm sürüyor. Ben.

Mattia kapıyı arkasından kapatıyor. "O buraya ait değil," diyor ofiste bana doğru yürürken. "Eşyaları çok yeni, çok güzel. Üst düzey. Onu kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere saklamaya çalışıyor."

Çete bölgesi kesinlikle bunu yapmak için uygun bir yer. Onlara verdiğim bölgede taşak geçmeyiz. Karşılığında, küçük savaşlarını benim bölgemden uzak tutacaklar. Çete liderleri benim yönetimimden rahatsız olabilirler ama

Bana meydan okumaya çalışacak kadar aptallar. Eğer öyle olsalardı, bugün LK bölgesinden yüzleşmeden çıkamazdım.

Bunun yerine, içeri girmeme ve itiraz etmeden onu almama izin verdiler. Beni alt etmeyi düşünemeyecek kadar kendi dertleriyle meşguller. Yapsalar bile, hayatta kalamazlar. Onlar devlerle oynamaya çalışan çocuklar. Biz bu oyunu uzun zaman önce mükemmelleştirdik ve onlar da bunu biliyor.

"Diego bizim bölgemizde büyüdü," diye düşünüyorum, konyak sürahisini masanın üzerinden Mattia'ya doğru kaydırırken. "O büyümedi."

"Alvise emekli olunca Diego bizim bölgemizden taşındı," diyor Mattia kendine bir parmak brendi koyarak. "Onunla o zaman tanışmış olabilirim. Alvise'in başboş hayvanları eve getirmek gibi bir huyu olduğunu biliyorsun."

Amalia'nın bir sokak köpeği olduğu düşüncesi kaşlarımı çatıyor. Ailesi ve evi olmadan büyümesi ihtimali hoşuma gitmiyor. Hatta bir yer Böyle bir hayat ve benimki gibi bir baba, böyle bir hayattan daha iyidir, özellikle de masum küçük bir kız için. Eğer Alvise onu yanına aldıysa, ona bir iyilik yapmıştır.

"Daha iyi bir soru, Diego onu neden bu kadar uzun süredir saklıyor?" Mattia bardağını bana doğrultuyor ve sonra kehribar rengi sıvıyı hızla yutuyor. "Çünkü yıllardır bizimle birlikte ama Luca araştırmaya başlayana kadar hiçbirimizin bu kızdaki haberi yoktu."

"Ya başından beri bir planı vardı ya da onu öğrenmemizi istemiyordu," diye kabul ediyorum, zaten bunu kendim de anlamıştım. Onu ne zamandır çete bölgesinde saklıyor, bulunmasını engellemek için oradan oraya taşıyordu?

"Ya da ikisi birden."

"*Figlio di puttana*," diye mırıldanıyorum, hangisi olduğundan emin değilim. Burada neyi ya da neden başarmaya çalıştığından emin değilim. Sadece bu sonuçtan mı endişe ediyordu, yoksa bir şey mi kaçırıyoruz? Bilmiyorum. Ve bilmemek beni sinirlendiriyor.

Karanlıkta olmak alışık olduğum bir duygu değil. Her zaman iki adım öndeyim, düşmanlarımla henüz yapmayı düşünmediği hamleler için plan yapıyorum. Diego'nun ihanetini tahmin etmemiştim. Burada kazanmak için hiçbir nedeni yok. En azından bizim görebildiğimiz kadarıyla. Hiç mantıklı değil. Bu senaryoda herkes kadar o da kaybediyor.

Genovese ailesiyle aramızdaki bir savaş onun da sırtına bir hedef tahtası çizer. Tanrı aşkına, o bizim avukatımız. Maaş bordromuzda sıkıştırmaya çalışacakları ilk kişilerden biri olacak. Eğer çark etmezse, onu vuracaklar. Her iki durumda da, gözlerinin arasında bir kurşunla son bulur.

Mattia, "Siktir," diye homurdanarak elindeki bardağı aniden masaya bıraktı. Kulaklığını kulağından çekip çıkarır ve saatine dokunur. "Bir daha söyle."

Coda, Mattia'nın saatindeki hoparlörden, "Buraya gelmek isteyebilirsin," dedi. "Patron kıza dokunmamamızı söyledi ama kız şu anda balkondan kaçıyor."

Neden şaşırmadım ki? Tanrım, bir santim bile vermeden beni delirtecek. Ve ben de bunu yapmasına izin vereceğim. Ama kendini tehlikeye atarak değil.

"Balkondan tam olarak nasıl kaçıyor?" Ben soruyorum.

"Ah, patron," diyor Coda, kötü haberi vermek istemediği belli.

"Giysilerinizden bir ip yaptı ve onu aşağı inmek için kullanıyor, efendim."

"Yüce Tanrım." Ayağa fırladım, kapıya doğru yönelmiştim bile.

Mattia, "Ben üst kata çıkacağım," diyor, hemen arkamdan.

Merdivenlerde ayrılıyoruz. Ön kapıdan koşarak çıkıyorum, kalbim boğazımda. Eğer düşerse... Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Düşerse, onu içeri kilitleyip orada bıraktığım için benim hatam olacak. Onu birkaç saattir tanıyorum ve şimdiden onun sakinleşip çağrılmayı bekleyecek biri olmadığını biliyorum. Kendi haline bırakılırsa, burayı ateşe verir ve sonra da etrafımda yanarak kül olurken gülümsemek.

Adamlarımdan bir grup arka bahçede toplanmış, balkonumun altında huzursuzca dolaşıyor. Binlerce dolarlık deri kemerlerden yapılmış bir ip ve pantolonum yerden beş metre sarkıyor, bacakları birbirine bağlı onları güçlendirmek.

Amalia'yı havada sallanırken gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor, onu havada tutan derme çatma bir ipten başka bir şey yok. Yere balkondan daha yakın ama yine de rahat edemeyeceği kadar yüksekte. Bu açıdan bile solgun ve titrer halde olduğunu, iki eliyle derme çatma ipi kavradığını söyleyebilirim.

"Patron," diyor Ricci, nefesini dışarı vererek. "Bizi dinlemeyecek." Tabii ki dinlemez. İnatçı, zeki kadın.

"Amalia."

"R-R-Rafael?" Gözlerini sıkıca kapatmış. "Evet, *tesoro*.

Ben Rafe."

Hayal mi görüyorum yoksa omuzları rahatlayarak mı sarkıyor?

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldıyor. "Yükseklikten korktuğumu unutmuşum."

Ah, tesoro.

"Beni dinle, *tigrotta*. Zaten yolu yarıladsın. Sadece biraz daha aşağıya tırmanmanı istiyorum, sonra seni yakalayacağım."

"Beni yakalayamazsın!" diye
bağırıyor. "Neden?"

"Adamlarının önünde buna cevap vermeyeceğim, Rafael Valentino," diye homurdanıyor, dehşete kapılmış bir kedi yavrusundan tekrar kabaran bir kaplana dönüşüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, neden adamlarımın önünde bana cevap vermek istemediğini anlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Daha önce onların önünde ona dokunmama izin vermişti. "Anlamıyorum," diyorum isteksizce, bu itiraftan rahatsız olarak. Onun hakkında her şeyi bilmemek tahammül edilemez bir şey.

"Beni yakalayamazsın," diyor, kelimeler kaskatı.

"Amalia, aşağı in. Seni yakalayacağım," diye söz veriyorum, bunun için tartışarak zaman kaybetmeyi reddediyorum.

"Hayır."

Adamlarım huzursuzca yer değiştiriyor. Kimse bana hayır diyemez. Asla.

Bu kıvrımlı küçük kraliçenin bunu yapmasından hoşlanmam benim hakkımda ne söylüyor? Hayatım boyunca insanlar bana istediklerimi sorgusuz sualsiz verdiler. Sanki hayatları buna bağlıymış gibi itaat etmek için atlıyorlar. Amalia öyle değil. Sanki bu onun işiymiş gibi bana karşı çıkıyor. Ve *lanet* olsun, doyamıyorum.

Onun kabadayılığı. O şiddetli meydan okuma. Sanki hayatında karşılaştığı en büyük hayal kırıklığıymışım gibi bana bakışı. Şu anda bile sikim o kadar sert ki, onu yere sürükleyip çiğ çiğ sikmek istiyorum.

"Şimdi, *tesoro*," diye homurdanıyorum, bunlardan herhangi birinin Onu zevk içinde kaybolmuş görmek içimde kıskançlık dalgaları yaratıyor. Mantıklı değil. Hiçbir mantıklı yanı yok. Ama her birini yok ederdim.

"İyi!" Mattia balkonun tepesinde belirdiğinde Amalia ağlıyor. "Ama seni incitirsem, bu senin suçun! Ve muhtemelen üzülmeyeceğim bile!"

Bana zarar vermek mi? Bunun mümkün olduğunu nasıl düşünüyor, anlamıyorum.

"Mattia, Ricci, halatı destekleyin," diye emrediyorum, bu yorumu yakın bir tehlikede olmadığı zaman uğraşmak üzere dosyaya koyuyorum.

Mattia ve Ricci ipi sallanmaması için sabitledikten ve böylece ipin onu sallama riskini azalttıktan sonra, yavaşça kendini aşağı indirmeye başlıyor. Kendini bu şekilde tehlikeye attığı için güzel kışına şaplak atmak istememe rağmen, yaratıcılığından etkilendim. Pantolon ve kemer kullanmak

el ve ayak tutamakları oluşturmasını sağladı. Halatı muhtemelen tüm eyaletteki en pahalı halat ama etkileyici.

"Sadece birkaç metre daha, *tesoro*," diyorum, bana doğru alçalıırken bir şahin gibi izliyorum.

"Bana söyleme!" diye ağlıyor. "Bilmek istemiyorum."

Sesindeki titreme beni gülmekten alıkoyan tek şey.

Gerçekten korkuyor, belki de bugün ilk kez. Onu daha önce öptüğüm için bu kadar zor kaçmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Hayır, onu öpmedim. Onu tükettim.

Onu yatağımda uyumaya zorladığım için kendimi aşağılık bir herif gibi hissetmeliyim, zira bu fikir onu o kadar rahatsız ediyor ki benden uzaklaşmak için buna katlanmaya razı oluyor. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Suçluluk duygusu bana saldırıyor, ama onu bastırıyorum, acımasızca bastırıyorum. Onu yatağıma koymak, pantolonuna girmekle ilgili değil. Her ne kadar çocuğumu onun içine sokmak istesem de, onu odama koymak korunmakla ilgili, sade ve basit.

Benim kavgam Diego Butera ile. Onu buraya, ona zarar vermek için değil, onu dışarı çıkarmak için getirdim. Bu da onu benim korumam anlamına geliyor. Bu dünya annemi öldürdü.

Ben ise çaresizce durup izledim, onu koruyamadım. Amalia'nın hayatını almasına izin vermeyeceğim. Eğer biri onun için gelmeyi düşünürse, ona ulaşmak için beni geçmeleri gerekecek.

Eli kayıyor ve dengesini kaybediyor. Tutunmak için çabalıyor ama zamanında yetişemiyor. Kabuslarımda duyacağımı bildiğim keskin bir dehşet çığlığıyla geriye, yere doğru düşüyor.

Adamlarımın içinden bir endişe dalgası geçiyor, her biri ona dokunan herkesi öldürme yeminimi hatırlamadan önce onu yakalamak istercesine topuklarının üzerinde öne doğru sallanıyor. Boş bir tehdit değildi ve bunu biliyorlar. Babam beni bu lanet imparatorluğa bağlamış olabilir ama ben ruhumu kendi başıma kararttım. Ellerim döktüğüm kanla lekeli, o kadar çok ki uzun zaman önce sayısını unuttum.

Adamlarım acil bir durumun tehdidimi değiştirip değiştirmeyeceğini sessizce tartışırken ben öne çıkıp kollarımı açıyorum. Değiştirmiyor. Kimse ona dokunmayacak. *Hiç kimse*. Bana ne dersiniz deyin ama ellerim onun muhteşem vücudunun üzerindeydi. Ne tür bir sihir yaptığını biliyorum. Bir öpücük ve ben çoktan saplantıya giden yola girdim. Başka kimsenin onu benden almayı düşünecek kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Amalia bir gıcırtyla kollarıma iniyor, ivmesi neredeyse ikimizi de yere sürüklüyor. Onu göğsüme yasladım ve bir nefes verdim.

saçlarını okşuyordu.

"İyi misin, *tesoro*?" diye sordum.

"Beni yakaladın."

"Seni her zaman

yakalayacağım."

Gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, *tesoro*," diye iç geçiriyorum, onu kalbime yakın tutarak. *Kalbime*.

Bugün onunla tanıştığımdan beri, uzun zamandır ilk kez kalbimin attığını hissediyorum.

Göğüs kafesime karşı bir savaş davulu gibi vuruyor. Hayal görüyor olabilirim ama sanırım onun adını haykırıyor.

Adamlarım kenara çekilip geçmemize izin verdiler.

Onu içeri taşıırken sessizce ağlıyor. Onu üst kata çıkarmak yerine kütüphaneye götürüyorum. Tarafsız bir alan. Orası her zaman benim Annemin favorisi. Nico ve ben küçükken bizim de favorimizdi. O öldükten sonra buraya gelmeyi bıraktım. Nico hiç gelmedi.

Belki de bu yüzden onun ışığını bu kadar çok muhafaza etti. Beni uzun zaman önce terk etti ama Nico'yu asla terk etmedi. Hepimizden çok ona benzedi. Saatlerini burada geçirirdi, teleskopuyla gökyüzüne bakardı. yıldızlar, cenneti arıyorlar.

Onu bulup bulmadığını hep merak etmişimdir. Hiçbir zaman sormaya cesaret edemedim. Gerçek olsa bile, oraya gitmiyorum. Neden hiç göremeyeceğim bir yerin umuduyla kendime eziyet edeyim? Birimiz sonsuzluğu annemizle geçirecekse, bu ben olmayacağım.

Amalia'yı kanepeye taşıyorum ve kucağıma oturtuyorum. Ağlamıyor. Ama kollarımda kaskatı kesiliyor. Onun güvenini kazanmak bir mucize gerektirecek ama yine de deniyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim, *tesoro*," diyorum usulca, elimi sırtında gezdirerek. "Diego'nun sana söylediklerinden bağımsız olarak, ben masum kadınları istismar eden türden bir adam değilim."

"Benimle yatmak istiyorsun."

"İstiyorum," diyorum, ona yalan söylemiyorum. Bunu yapmayacağım.

"Ama seni isteğin dışında almayacağım, Amalia. Kendini bana teslim ettiğinde Çünkü sen de beni istiyorsun. Zorla olmayacak. Başka seçeneğin olmadığını düşündüğün için olmayacak. Benim için acı çektiğin için olacak."

"I..." Geri çekiliyor, gözyaşı lekeli yüzü temkinli ve hâlâ o kadar güzel ki. "Kıyafetlerini mahvettiğim için özür dilerim."

"Kıyafetlerimin canı cehenneme," diye homurdanıyorum, eğilip yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Neyi mahvetmek istiyorsan mahvet. Umurumda bile değil. Dövüş benimle. Yak bunu

Etrafımdaki ev yıkıldı. Ama kendini tehlikeye atma, *Tesoro*. Bana kızgın olduğun için değil. İnan bana, ben buna değmem."

Moka rengi bakışları yüzümde geziniyor, bir şey arıyor. Bulduğundan emin değilim ama kaşlarının arasında küçük bir çatık beliriyor.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye fısıldıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor.

"O zaman ikimiz de öyleyiz. Bütün gün kafamı karıştırıp durdun, *tigrotta*."

Tabii ki bu onu gülümsetiyor. Güzel küçük *folletta*.

"Seninle bir anlaşma yapacağım, *tesoro*."

"Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Ben şeytanla anlaşma yapmam, Rafe."

"Yaptık." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, karşı koyamıyorum. Onu tekrar öpmek için içimde bir dürtü oluşuyor, ama daha yeni oluşturmaya başladığımız geçici, kırılgan barış iplerini parçalamak istemediğim için buna karşı koyuyorum. Onun güvenine ihtiyacım var. Belki de hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar. Diego yüzünden değil. Arkamı döner dönmez gizlice kaçmaya çalışmasını istemediğim için değil. Ama gardını indirecek kadar bana inanmasını istediğim için. *Beni* görmesini istiyorum. "Ama bu anlaşmayı şeytanla yapmak isteyeceksin, Amalia."

Bana sakın sakın bakıyor, beni dinlemek için bekliyor.

"Eğer kaçmaya çalışarak kendini tehlikeye atmamayı kabul edersen, seni evin içinde serbest bırakacağım. Batı kanadı hariç her yere gidebilirsin."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Batı kanadında büyümlü bir gül ve sihirli bir ayna mı var?"

Dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. "Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

"Disney filmi uyarsa," diyor omuz silkerek.

"Büyümlü mobilyalarım yok, Amalia."

"Neden batı kanadına gidemiyorum?"

"Çünkü ben öyle söyledim."

Kaşlarının arasındaki çatık derinleşiyor, ifadesi donuklaşıyor. "Tekrar dene."

Tabii ki basit bir emir onun için yeterince iyi değil. Hizaya girmek için yaratılmadı. Her şeyi sorgulaması ve asla geri adım atmaması için yaratıldı. Bütün gün sikimi kaldıran şey de bu değil mi?

"Batı kanadı mülkte kalan adamlarımın ikamet ettiği yer," diyorum, başka kimseye vermeyeceğim şeyi isteyerek ona veriyorum. "Seni onların odasında istemiyorum."

"Oh." Dudaklarını büzüyor. "Evin içinde başka bir yere gidebilir miyim?"

"Ben, Mattia, Coda ya da Domani yanınızda olduğu sürece dışarı bile çıkabilirsiniz."

"Tamam."

Rahatlamam kısa sürdü.

"Bil diye söylüyorum, kaçamayacağımı söylemedin. Sadece denerken kendimi tehlikeye atamayacağımı söyledin," diyor ve bana öyle parlak bir şekilde gülümsüyor ki az önce oyuna geldiğimi anlıyorum. Çenesini dik tutarak kucağımdan kayıyor. "Umarım ben buradayken yapacak çok işin yoktur çünkü çok fazla kaçmayı planlıyorum."

Mafankulo.

Bu neden sikimi bu kadar sertleştiriyor?

Sormama gerek var mı?

Bu kızla ilgili her şey sikimi kaldırıyor.

"Neden seni yakalamamı istemedin?" Soruyorum, hazır ortalığı toparlamışken bu meselenin özüne inmeye kararlıyım.

Kıpırdanıyor, bakışlarını benden kaçırıyor. Sonra da ofladı. "Seni ezmek istemedim, tamam mı?"

"Beni ezmek mi?" Kaşlarım

çatıldı. "Kardeşin bilim adamı değil mi?"

Ona bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim.

"Fizik," diyor gözlerini devirerek. "Yerçekimi, hız, ivme, kinematik? Bunlardan herhangi biri bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Nico bilim adamıdır, *tesoro*."

"Nesneler düştüklerinde hızlanırlar, Rafe. Ben büyük bir kıyım," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Seni incitmek istemedim."

Ne oluyor lan?

"Ne oluyor lan?" Ona ters ters bakarak homurdandım. "Sen şişman falan değilsin Amalia. Bunu sana kim söyledi?"

"Um, temelde tüm hayatım boyunca herkes?" Yine gözlerini deviriyor. "Nasıl görüldüğümü biliyorum. Kaç beden giydiğimi biliyorum. Kendimden utanmıyorum.

bedenimi ya da kim olduğumu. Başkalarının ne düşündüğü ya da benim hakkımda ne söyledikleri umurumda değil. Ama şu bir gerçek ki, o aptal kafanın üstüne düşersem seni inciteceğimden korkuyordum. Belli ki öyle bir şey olmamış. Bu yüzden önemi bile yok."

"İsim istiyorum, *tesoro*," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp ona doğru volta atıyorum, birinin ona saygısızlık ettiği düşüncesine öfkeleniyorum. O bir tanrıça.

Onu gördüğüm andan beri sikim kalktı ve aklım başımdan gitti. Geniş kalçaları ve kalın uylukları bana çok seksi geliyor. Vücudu yumuşak ve her yönden olgun.

"Neden?"

"Seni inciten herkesin peşine düşeceğim ve onlara terbiye öğreteceğim," diyorum önünde durarak. "Her birine."

Yüz ifadesi yumuşuyor, bakışları yüzümde geziniyor. Uzanıyor ve bir parmağıyla yanağıma hafifçe dokunuyor. "Dikkatli ol," diyor, sesi sakın... hüzünlü. "Ciddi olduğuna inanmaya başlayabilirim."

"Yanağında dondurma var, tatlı oğlum." Annem yanağımdaki çikolatayı silmek için eğildi.

Külahımdan bir parça çaldığında "Anne," diye itiraz ediyorum. Her zaman yapar.

Bizi dondurma yemeye götürdüğünde hiç istemediğini söylese de, her zaman bizimkinin bir kısmını yiyor. Bu yüzden her zaman çilekli yerine çikolatalı alırım. Bu onun en sevdiği.

Geri çekildiğinde ela gözlerinde mizah dans ediyor, gamzeleri yanaklarında küçük oluklar açıyor.

"Benimkinden biraz alabilirsin anne." Nico omuz silkerek külahını ona uzattı. Benim gibi ikiz kardeşimin de çikolatası var.

"Çok tatlısın..." Siyah bir araba yoldan çıkınca annemin gülümsemesi kaybolur.

köşeyi dönüyor, lastikler gıcırıyor. Pencereley koyu renkli.

Babamın arabasındakilerden ama o daha eski. Araba zıplayarak önümüzdeki kaldırımında durdu.

"Rafe, Nico, kaçın," diyor annem, sesinde aciliyet var. Kafam karışmış bir halde dönüp ona bakıyorum.

Göz ucuyla aracın camlarının aşağı indiğini görüyorum.

"Kaçın," diyor annem tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. Beni ve Nico'yu yakaladı, bizi arabadan uzaklaştırdı.

Nico'nun ayağı takılır ve kaldırıma düşer. Dondurması yanına düşer, çikolata külahtan dışarı dökülür.

"Koş, bebeğim!" Annem bana bağıırıyor. "Kaç!"

Ama artık çok geçti.

Silah sesleri sessiz mahalleyi kasıp kavuruyor, hayatımı paramparça ediyor.

"Rafe." Bir el omzuma yapışıp beni sarsıyor.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Tek bir hamlede, saldırganım altımdaki yatağın üzerinde, elim boğazında, bedenim onu yatağa sabitliyor. Sözsüzce hırlıyorum, bu orospu çocuğunu öldürmeye hazırım. Sonra Amalia'nın kocaman çikolata gözlerini görüyorum, ağzı şok içinde açık. Yumuşak bedenini altımda hissediyorum.

Bu bir saldırgan değil. Amalia.

"Siktir," diye hırlayarak kendimi ondan uzaklaştırdım. Sırtımı duvara yaslayıp derin nefesler alıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, rüyadaki görüntüler hâlâ üzerime yapışıyor. Hayır, rüya değil. Yaşayan bir kâbus. Annemin öldüğü gün. Yirmi yedi yıl oldu ve ben hala neredeyse her gece o boku yeniden yaşıyorum. Uzun zaman önce unutmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bazı şeyler asla unutulmaz. Bazı şeyler asla geçmemeli.

"Sen iyi misin?" Amalia doğrulup soruyor.

Boğuk bir ses çıkarıyorum, yarı çılgınca bir kahkaha, yarı acı dolu bir inilti. Elim boğazındayken onu yatağa yapıştırmıştım ve o bana iyi olup olmadığını soruyor. Hayır, iyi değilim. Eğer ona zarar verirsem, kendimi cehennemde babamın yanına zincirlerim. "Seni incittim mi, tesoro?"

"I..."

"Seni incittim mi, Amalia?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. Saçları yüzüne dolanmış, uzun pijamaları birbirine karışmış. Gülünç pazen giysiler içinde bir öğretmen gibi görünmesi gerekirken, buruşuk bir baştan çıkarıcı gibi görünüyor. O Son iki gecedir onları giyiyordu. "Beni korkuttun." Bana kocaman gözlerini kırıştırıyor. "Sana hiç lanet bir ninja gibi hareket ettiğini söyleyen oldu mu?"

"Birkaç kez." Elimi saçlarımin arasında gezdirirken keskin bir küfür savuruyorum.

En azından titremiyor. Kendimi kontrol altına almaya çalışarak bir nefes daha alıyorum. Sonra yatağa geri dönüyorum. "Boğazına bakmama izin ver."

"Sorun değil."

"şimdi, Amalia."

"řimdi, Amalia," diye taklit ediyor, bana ters ters bakarak. *"El burro sabe mäs que tū."*

Eşek senden daha çok şey biliyor. İspanyolca'yı akıcı bir şekilde konuştuğumu henüz fark edip etmediğinden ya da sadece kendi kendine öfkelenip öfkelenmediğinden emin olmadığım için hakaretini görmezden geldim. Onunla, kim bilir? Çok zeki biri. Ayrıca ateşli bir öfkesi ve bir mil genişliğinde korkusuz bir çizgisi var.

Oflayıp pufluyor ve başını geriye atarak boğazını incelememe izin veriyor. "İz yok," dedim. Boğazında çürükler bulacağıma yarı yarıya inanmıştım.

onun güzel tenini. Bu düşünce ruhumdan geriye kalanları buruşturdu. Çoğu insanı dehşete düşürecek şeyler gördüm ve yaptım ama bu kadına bir an bile acı çektirme düşüncesi damarlarıma asit dökölmüş gibi hissettiriyor.

Bu kadına zarar vermek istemiyorum. Aksine. Onun yanında geçirdiğim süre uzadıkça, kendimi şimdiye kadar hiç istemediğim şeyleri isterken buluyorum.

İstememe asla izin vermediğim şeyler. Nico'yu kurtarmak için babamla anlaşma yaptığımda, normal bir hayat, bir eş, çocuklar, sevgi ve arkadaşlık hayallerini geride bıraktım. Kendime böyle şeyler istememe izin veremezdim. beni savunmasız bıraktı. Ama şimdi sanki mezardan fısıldayarak bana bu arzuların ölmediğini hatırlatıyorlar. Onları diri diri gömdüm. Ve artık sessizce yatmaktan memnun değiller.

Onun yüzünden. Çünkü onunla ilgili bir şey bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor, özgürlüğün tadına bakma arzusu uyandırıyor. Beni tüketiyor, parça parça, dakika dakika. Soğuk, hesaplı suç patronu şimdi nerede? Kalpsiz, acımasız kral şimdi nerede? şimdiden kayıp gidiyor, yerini tanımadığım biri alıyor. Yine de bundan nefret etmiyorum. Bundan zevk alıyorum.

Her heyecan verici an.

İki gecedir yatağımda, beni yavaş yavaş delirtiyor. Uykusunda mırıldanarak dönüp duruyor. Her gece özenle aramıza yerleştirdiği yastık sırası benimle alay ediyor, onları bir kenara atıp onu kollarıma çekmem için bana meydan okuyor. Ama yapmadım. Ellerimi kendime sakladım, onura dişlerimle tutunmaya çalıştım. O ilk günden beri ona hiç dokunmadım, bana alışması ve güvenini kazanması için ona zaman tanımaya çalıştım.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim," diye mırıldanıyor.

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra elimi tekrar boğazına doluyorum, o sert dokunuşun anısını bir şeyle değiştirmek için çaresizce

Daha yumuşak, bir kraliçeye yakışan bir şey. Bir an geriliyor ve sonra yavaşça dokunuşumun içinde eriyor, titriyor.

Kanım ısınıyor, sikim yeniden canlanıyor. Kabul etmek istemeyebilir ama o da beni hissediyor. O da beni istiyor. Gözleri cam gibi oldu. Boğazındaki nabız atıyor. Eğilip dilimin tadına bakma dürtüsüne direniyorum, saplantının bağlarına geri düşmek istesem de onlarla savaşıyorum.

Yavaş, yavaş, kendime hatırlatıyorum. Ben ölmek üzere olan bir adamım, kendimi bir vahada boğmaya hazırım. Ama yürümeden önce koşamam, yoksa her şey yüzüme patlayacak.

"Kâbuslar görüyorum," diyorum... şimdiye kadar dilediğim en yakın özür. Başparmağım boynunun yan tarafındaki tendonda daireler çiziyor. "Kötü olanlar. Beni birinden uyandırdın."

"Uykunda konuşuyordun." Gözleri lamba ışığında benimkileri arıyor. "Annenden bahsediyordun, kaçması için mırıldanıyordun."

"Seni incitirsem hayatımın sonuna kadar pişman olurum."

"Oh," diyor, yutkunurken boğazı zorlanıyor. "O zaman sanırım yapmaman iyi bir şey. Bir soru sorabilir miyim?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Orada mıydın?" diye fısıldıyor. "Yani öldürüldüğü gün mü?" "İkiz kardeşim ve ben ikimiz de oradaydık," diyorum. hemen yüzeye çıkan anılar. Bu gece çok yakınlar, hâlâ çok hamılar. Boğazını bırakıyorum ve gömleğimi kaldırarak bir adım geri çekiliyorum.

Bakışları karnıma düşüyor, orman yangını gibi tırmıklıyor. Dokunduğu her şey alevler içinde kalıyor. Ta ki yara izlerini görene kadar.

"Rafe," diye soluk soluğa bağılıyor, yüz ifadesi çarpılmış. Titreyen elini kaldırıp parmak uçlarını karnımın büzülmüş etinde gezdiriyor. Elinin sıcaklığı içimi yakıyor. Birinin bana dokunmasına isteyerek izin vermeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyorum. "Vuruldun mu?"

"İki kez."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşı beni mahvediyor. Benim için nasıl ağlayabilir? Neden ağlasın ki? Onu buraya ben getirdim. Onu isteği dışında burada tutuyorum.

On dakika önce onu yatağa yapıştırmıştım. Onun gözyaşlarını hak eden son kişi benim ama yine de benim için ağlıyor.

"Biraz uyu, *tesoro*. Geç oldu," diye mırıldanıyorum, yüzünü avucumun içine alarak. Gözyaşlarını çalıyorum, geri alamasın diye tenime sürüyorum. Onları benim için ağladı. Artık bana aitler.

"Peki ya sen?" Yanaklarına sıcaklık yayılıyor. "Yani, sen de uyumaya çalışmalısın."

Dört saat önce, yatağın onun tarafına geçersen beni her zamanki gibi bir yastıkla boğmakla tehdit etti. Şimdi ise beni tekrar yatağa istiyor. Kadınlar çok kafa karıştırıcı. En çok da bu.

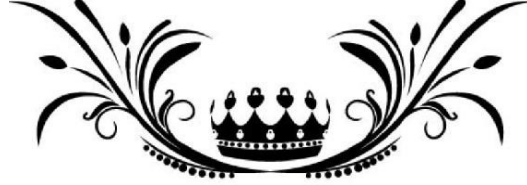
"Bilmiyor muydun, *mi reinita*?" Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak hızlı bir öpücük konduruyorum. "Şeytan en iyi işini karanlıkta yapar."

O cevap verene kadar kapıyı yarılamıştım. "Senden korkmuyorum, Rafe." Belki de öyle olmalı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Amalia

"Burada yalnız olmaman gerekiyordu."

Omzumun üzerinden bakıyorum, Carmine Esposito'nun arkamdaki duvara yaslanıp sırtıttığını görünce midem bulanıyor. Gözleri bana kilitlenmiş, yüzündeki sırıtiş midemi bulandırıyor. Dört gün önce buraya ilk geldiğimde beni ürküten gardiyanla aynı kişi. şimdi onun hakkında daha iyi hissetmiyorum.

Ne zaman arkamı dönsem, beni izliyor. İlk defa benimle konuşmaya çalışıyor. Genelde kibar bir mesafeyi korur. Sanırım bunun sebebi Coda ve Domani'nin sürekli ensemde olmaları. Her fırsatta ön kapıdan kaçmaya çalışmam muhtemelen benim hatam ama Rafe onu uyarmadığımı söyleyemez.

Zaten burada bile değil. İki gece önce yatak odasından çıktı ve ortadan kayboldu. O zamandan beri dönmedi.

Carmine'a gözlerimi devirerek, "Kaçmaya çalışmıyorum," diye mırıldanıyorum. Bunu daha önce de denemiştim. Elime geçen tek şey bileğimin burkulması oldu. Ayrıca Coda ve Domani çok uzakta. Ne zaman kaçmaya çalışmayı düşünsem birdenbire ortaya çıkıyorlar. Bu sinir bozucu. Ve etkileyici. Önceki hayatlarında ninja olduklarına eminim.

Rafe'in neden bu şehrin büyük patronu olduğunu anlamak zor değil. O hesaba katılması gereken bir güç ve adamları da öyle. Cehennem gibi korkutucular.

Ne yazık ki onlar için, ben kolay kolay korkmam. Etrafımda şiddet yanlısı adamlar ve silah sesleriyle büyüdüm. Diego ve Alvise bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretti.

gerçekten endişelendiler. Rafe ve kardeşleriydi. Onlar için, bu her zaman Rafe ve kardeşleriydi.

Şimdi kendimi nedenini merak ederken buluyorum. Bu...rahatsız edici düşmanla yüz yüze gelir ve onun söyledikleri gibi bir canavar olmadığını anlar. Masum değil, yakınından bile geçmiyor. Ama o da hepimiz gibi çevresinin bir ürünü. Bir parçası hala annesinin ölümünü izleyen on bir yaşında dehşete düşmüş bir çocuk... neredeyse kendisi de ölüyordu. O da hepimiz gibi bu dünyada hayatta kalmak için savaşıyor.

Ondan nefret edemem. Onu çok iyi anlıyorum.

Carmine'in sırtışı genişler. Yakışıklı biri. En azından çoğu kadının öyle düşündüğüne eminim. Ama onda bana garip gelen bir şey var. Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana bakıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Hayır, *ondan* hoşlanmıyorum.

"Bileğin nasıl?" diye soruyor.

"Tamam." Bacaklarımı jakuziden kaldırıp betona doğru sallıyorum. Pantolonum dizlerime kadar kıvrılmıştı. Bu adamın tenimi gereğinden fazla görmesini istemediğim için pantolonumu hızla aşağıya çekiyorum. Kumaş ıslak tenime hemen yapışıyor ama umurumda değil. En azından örtünmüştüm.

"Bana birini hatırlatıyorsun," diyor duvardan uzaklaşarak. Bana doğru yürüyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bir süre birlikte okula gittiğim bir *balena*. Dur, sana yardım edeyim." Önümde duruyor, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Tereddüt ediyorum, ona hayır demek istiyorum ama ya yardımını kabul edecektim ya da dizlerimin üzerine çöktüğümde havadaki kıcıma bakmasına izin verecektim. Elimi hızla onunkine koyup beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Ayağa kalkar kalkmaz beni bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Bir süre elimi tutuyor, başı yana eğik, hâlâ sırtıyor.

"Ama sen o olamazsın," diye mırıldanıyor. "Onun adı Serafina Cerrito'ydu."

Kalbim durdu. Damarlarımdaki kan donuyor. Uzun bir an için zaman durdu. Bu ismi duymayalı kaç yıl oldu? Dokuz mu? On mu? Onu derinlere gömdük, kimse bulamasın diye sakladık. Carmine'in onu hatırlaması dışında. *O biliyor.*

Panik beni dövüyor, damarlarımda bir toptan çıkan havan topu gibi ateşleniyor. Kaslarım kaçma dürtüsüyle geriliyor. Karşı koyuyorum, teslim olmayı reddediyorum. Şüpheleniyor olabilir ama bilmiyor. Tahmin ediyor. Eğer bilseydi

doğrudan Rafe'e gidip sırlarımı dökerdim. Beni bir tepki vermeye kıskırtmaya çalışarak burada olmazdı.

"Adını hiç duymadım," diyorum, sesim titremeyince gururlanıyorum. "Ama Rafe bana dokunduğunu öğrenmeden önce elimi bıraksan iyi olur. Sadece yardımcı olmaya çalışırken ortadan kaybolduğunu öğrenmekten nefret ederim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. Bir an için yine de bana tutunacağını düşünüyorum ama evin yan tarafından sesler geliyor ve beni hızla bırakıp bir adım geri gidiyor.

"Görüşürüz, Amalia."

Başımı eğiyorum ve titreyerek eve doğru acele ediyorum.

Mattia, Coda ve Domani'ye ters ters bakarak, "İşte buradasın, *reginetta*," der.

Yüzlerinde aynı suçluluk ifadesiyle, huzursuzca bir o yana bir bu yana gidip gelirler. Rafe gibi, adamların hepsi de Mattia'ya sağlıklı bir saygı gösteriyorlar. Burada Rafe'den sonra en yetkili kişi o. Herkes tıpkı Rafe gibi ona itaat etmek için can atıyor. Onu Rafe'den daha iyi tanıyor olsalar da, bir emri yerine getirme konusunda daha az hızlı değiller.

"Ben kaçmadım," diye mırıldandım. "Sadece ayağımı jakuzide ıslatıyordum." "Yardıma oldu mu?" Mattia gerçekten endişeli görünüyor.

"Sorun değil."

"Belki de gelip bakması için birini çağırmalıyım," diyor.

"Sorun yok."

"Birinin bakmasından zarar gelmez."

"*Ti corro in culo!*" Ellerimi havaya kaldırarak İtalyanca homurdanıyorum.

Ben kütüphaneye doğru ilerlerken üçü de kocaman gözlerle bana bakıyor. Mattia yine de bileğime doktor bakması için baskı yapmıyor. Beni yalnız bırakıyorlar ve sessizce kütüphaneye kaçmama izin veriyorlar.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp arkama yaslandım. Tüm vücudum korkudan titriyor. Carmine beni nasıl hatırlıyor? Bu yüzden mi tanıdık geliyor? Bir zamanlar birlikte okula mı gitmiştik? Onu bulabilmek için beynimi zorluyorum. Hiçbir şey bulamadım. O kadar çok okul değiştirdim ki, hepsi birlikte canıyor.

Beni buraya göndermenin bir risk olduğunu biliyorduk ama bunun çok az olduğundan emindik. O kadar uzun süredir ortalıkta görünmüyordum ki kimse beni Alessandro Cerrito'nun uzun süredir kayıp olan kızıyla ve onun sevgili

Latin karısı. Rafe gerçeği asla öğrenemez. Babam sadece annesini öldürmedi. Onu da öldürmeye çalıştı.

Rafe şimdi bile bu yüzden acı çekiyor. O günün anıları hala ona işkence ediyor.

Eğer gerçeği öğrenirse... beni öldürmese bile, beni asla affetmez.

Oh, Amalia. Seni aptal, aptal kız. Ona aşık oluyorsun.

"Adamlarıma sorun çıkarıyorsun, *tesoro*."

Kitabımdan başımı kaldırdığımda Rafe'in kütüphanenin kapısında dikildiğini görüyorum, yüz ifadesi gergin. Bakışlarım ona kayar kaymaz midem sıkışıyor, içimde bir sıcaklık oluşuyor. İyi görünüyor. Aslında bundan daha iyi. Saat beş yönündeki gölgesi çenesini karartıyor, jilet gibi keskin düzlemine hınzır bir kenar veriyor.

"Onlar için çok kötü," diyorum bakışlarını tutarak. Onu son gördüğümünden bu yana üç gün geçti. Onun yokluğunda benimle uğraşmak hoşlarına gitmediyse, çok kötü. Belki bir dahaki sefere beni kaçırıp başkasının sorunu yapmadan önce iki kez düşünür.

"Beni özledin mi, Amalia?"

"Gitmiş miydin?" Tatlı tatlı gülümsedim.

Gözlerini kısarak odaya doğru ilerliyor. "Beni kızdırma, *tigrotta*."

Onu görmezden gelip kitabıma geri dönüyorum.

İki saniye sonra elimden kayboldu. "Onu okuyordum."

"Yazık sana." Onu omzunun üzerinden atıyor ve kollarını başımın iki yanına koyarak beni pencere kenarındaki koltuğa hapsediyor. Onun deri ve Brendi kokusu bana çarpıyor ve sistemimi mahvediyor. Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

Beni buraya getirdiğinden beri her gece onun kokusuyla uykuya daldım. Rüyalarım onunla dolu. Bu beni deli ediyor.

"Ben yokken kaç kez kaçmaya çalıştın?"

"Sana söylemediler mi?" Şaşırarak sordum. Yarım yamalak kaçma girişimlerim hakkında ona rapor verdiklerini sanıyordum. Rafe gitmeme izin vermediği sürece bu mülkten çıkmamın mümkün olmadığını hepimiz biliyoruz ama en azından denemem gerektiğini düşündüm. Hem onları burada olmak istemediğime inandırmak için, hem de çok da küçük olmayan bir parçam Rafe'in üç gün boyunca hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmasına kırıldığı için.

Aptalca tabii ki. Ben onun için sadece bir araçtım. Ama beni incitirse hayatının geri kalanında pişman olacağını söylediğinde bir parçam ona gerçekten inandı. Bir parçam belki de beni önemseydiğine inanmama izin verdi. O parçam saf küçük bir kız.

Her sabah ondan gelen yeni bir hediyeyle uyanıyorum ama biliyorum ki bunları sadece beni rahatlatmak için gönderiyor. Sanki bu onun için sadece bir oyun ve ben sadece tahtadaki bir piyonum. Benimle oynamaya çalışmasına mı daha çok kızgınım yoksa bir hoşça kal bile demeden üç günlüğüne ortadan kaybolmasına mı daha çok kırgınım emin değilim.

"Bunu senden duymak istiyorum," diyor.

"Hiç."

"Yalancı." Sesindeki gülümseme kalbimin etrafındaki buzları biraz olsun eritmekle tehdit ediyor.

"Bir."

Kaşlarını çattı.

"Güzel. On bir. Ama senin aptal kuralına uydum, bu yüzden anlaşmamızın şartları hâlâ geçerli," diyorum.

Dün bileğimi kırdı. Beni bir daha odasına kilitlemeye kalkarsa, onu yastıkla boğarım. Zaten baştan aşağı kontrol ettim. Orada işime yarayacak hiçbir şey yok.

Ofisinde işe yarar bir şey olduğundan da emin değilim. Kapıda hiç nöbetçi yok ve kilitli de değil. Burada sakladığı her türlü pisliğin, gitmeme izin verilmeyen tek yer olan batı kanadında saklı olduğuna dair bir his var içimde. Dün Carmine'la karşılaştıktan sonra, gizlice girmeyi denemekten bile korkuyorum.

Etrafı kurcalamak için batı kanadına. Yapmam gereken son şey onun şüphesini uyandırmak.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece dışarı çıkmak istiyorum. Bu yer, bu adam... Beklemediğim şekilde benim için tehlikeliler. Diego beni hazırladı savaş için. Bana kalbimi nasıl koruyacağımı öğretmedi. Artık burada ne için savaştığımızdan bile emin değilim. Her şey çok anlamsız görünüyor. Diego Rafe'i ve Valentino imparatorluğunu yıkmak istiyor ama bana öyle geliyor ki zaten yeterince acı çekiyor.

Yaptığı hiçbir şeyden zevk aldığını sanmıyorum. Zevk aldığı bir şey olduğunu da düşünmüyorum. Bu onun omuzlarında bir yük, henüz anlamadığım nedenlerden dolayı taşıdığı bir yük. Ama yine de taşıyor. Öyle değil mi?

onun suçları için yeterli ceza mı? Bir başkasını kurtarmak için gerçekten bir adamı feda edebilir miyim?

Şüphe beni rahatsız ediyor,
huzursuz ediyor. "Seni özledim,"
diyor Rafe.

"İstekli yatak arkadaşların sana yetmedi mi?" Sesi bitkin çıksa da boyun eğmeyi reddederek tersliyorum. *Özellikle de* sesi bitkin geldiği için.

"İstekli yatak arkadaşları mı?" Bakışları benimkileri arıyor.

Ondan kaçmak için yüzümü yana çeviriyorum. Bunu söylemek istememiştim. Ve şimdi de bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu adam hakkında hissettiklerim mantıklı değil. Hiç mantıklı değil. O bir düşman, kardeşimi hiç pişmanlık duymadan ve tereddüt etmeden öldürecek bir adam. O bir katil, bir zorba ve daha da kötüsü. Ama Tanrı yardımcım olsun, yine de onu istiyorum. Onunla birlikte olma düşüncesi başka biri beni kıskançlıktan yiyip bitiriyor. O gittiğinden beri başka bir şey düşünmedim. Başka birini öpmesi. Başka birine sarılması. Başkası üzerinde hak iddia etmesi. Bu şehirde kaç kadın *onun* gibi? Kaçı onun öpücüklerinin ne kadar sarhoş edici olduğunu biliyor?

Kıskanmaktan *nefret* ediyorum. Ve ondan hiç nefret etmediğimden de nefret ediyorum. Derimin altına işledi ve bu konuda kendimle tartışmam onu kovmama yetmiyor. Aksine, onu biraz daha derine gömüyor gibi görünüyor.

"Bana bak Amalia," diye emrediyor.

"Senden emir almam," diye
homurdanıyorum. "Bana bak."

"Hayır."

Eli saçlarımın arasına giriyor, klitorisimin kalbimle aynı anda atmasını sağlayacak kadar sert çekiyor. Ondan korkmuyorum ve o da bunu biliyor. I

Sanırım bunu tam da bu yüzden yapıyor, bana ondan korkmadığımı hatırlatmak için. Bana dokunmasından ne kadar hoşlandığımı hatırlatmak için. Nefret etsem bile onun olduğumu hatırlatmak için. Geçen gece beni yatağa çivilediğinde, kâbusun pençesine düştüğünde bile korkmadım. Belki de korkmalıydım ama korkmadım.

"Bana bak."

"Hayır."

Boştaki eliyle boğazımı çevreliyor, sanki ona hayır demem için bana zaman tanıyacaktıymış gibi yavaşça hareket ediyor. Ama diyemiyorum.

Nazikçe sıkıyor.

İnlememe zor engel oluyorum.

Geçen gece boğazıma ikinci kez dokunduğunda, şu anda olduğu gibi sıkmasını istedim. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim ve umurumda da değil. O benim için olabilecek en kötü şey... ve yine de beni burada tek kelime etmeden bıraktığı için *kızgınım*. Üç lanet gün boyunca onu takıntı haline getirmekten başka bir şey yapmadığım halde beni bu kadar kolay unuttuğu için kızgınım.

Benim dediği birçok kişiden biri olmak istemiyorum. *Tek* olmak istiyorum.

Kıskanç bir velet gibi davranıyorum çünkü ben kıskanç bir veletim. Beni öyle biri haline getirdi.

"Bana bak."

"Cehenneme

git."

"Yirmi yıldır oradayım, *tesoro*."

"Bırak beni." Bacağına nişan alarak ayağımla tekme atıyorum. Beni utanç verici bir kolaylıkla atlattı.

"Bunu sen istedin, küçük kız," diye homurdanıyor.

Bu vahşi ses karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Klitorisim daha da sertleşiyor, vermeyeceği ilgi için çığlık atıyor. Ona istediğini vermezsem olmaz. Boyun eğip ruhumu teslim etmediğim sürece olmaz. O üzerimde bir canavar gibi dolaşırken özgürlüğün parlaklığını bu kadar çabuk kaybetmesi utanç verici. tehlikeli hayvan çok ileri gitti.

"Bırak beni," diye tekrar fısıldıyorum, aramızdaki havada asılı kalan bir ses kırıntısı.

"Asla," diye homurdanıyor Rafe, kutsal olmayan bir ateş ve sarsılmaz bir kesinlik gözlerini erimiş çikolataya çeviriyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Amalia. Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor? Sen benimsin, *mi reinita. Sono debole per te*."

Senin için zayıfım.

"Rafe," diye inliyorum, duvardan düşen Humpty Dumpty gibi çatırdayarak. Ve tıpkı Humpty Dumpty'de olduğu gibi, beni tekrar bir araya getirmenin mümkün olmayacağını ruhuma kadar *biliyorum*. Benim için bu kadar. Bir kez onun ellerine düştüm mü, ruhum ve bedenimle bana sahip olacak.

Daha fazlasını hiç istememiştim.

Affet beni, Diego. Tanrım, affet beni.

Rafe beni ayağa kaldırıyor, vücutlarımızı birbirine kenetliyor -yumuşak ve sert. "Yatak arkadaşı yoktur, *tesoro*," diyor, gözlerimiz buluşana kadar başımı geriye eğiyor. Gözleri ateşli bir vaatle parlıyor. "Sadece sen varsın. Sadece sen *olacaksın*. Anladın mı?"

Anlıyorum. Ruhum anlayışla haykırıyor, beni temellerime kadar sarsıyor. Bu sözün içimde yarattığı değişim çok derin. Bir his seli beni tüketmekle tehdit ediyor, duygular birbirine o kadar sıkı karışmış ki artık onları ayırma şansım yok. Bu yüzden denemedim.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzımı onunkine bastırıyorum. Şu anda konuşmak istemiyorum. Bu güzel, karmaşık adamın bana kalbini vermesini düşünmek istemiyorum. Bunu ne kadar az hak ettiğimi ya da tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum. ne anlama geldiğini ya da bundan sonra ne olacağını. Şu anda hiç *düşünmek* istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum.

Rafe adımı haykırarak beni kanepeye doğru itiyor. Dizlerim minderlere çarpıyor ve geriye doğru pelüş üst kısmın üzerine düşüyorum. O da beni takip ediyor, elleri saçlarıma dolanıyor. Vücudu bedenimi sararken mutluluk içinde haykırıyor.

"Ah, *tesoro*," diye inliyor, bir bacağına kabaca benimkinin arasına sıkıştırarak. "Seni yatağında yalnız düşünerek cehennemde üç gece geçirdim. Ve sen başkasıyla olup olmadığımı mı sorguluyorsun? Benim sikim senin tahtın olacak, *mi reinita*. Senin."

"Rafe," diye hıçkırıyorum.

"Kokunu alıyorum, *tesoro*. Çok tatlı. Çok saf." Tıpkı ilk gün yaptığı gibi beni yeniden tüketiyor. Ama bu sefer daha da iyi, daha da ateşli. Beni hiç durmayacakmış gibi öpüyor. Saçlarımdaki elleri acıtıyor ve yeterince acıtmıyor. Dili benimkine karşı çalışıyor ve beni daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen erotik bir çılgınlığa sürüklüyor.

Hayır, bu adam soğuk ve kontrollü değil. Beni öperken, tam tersi. O da benim kadar çaresiz ve kontrolsüz. Ve yine de beni korkunç bir kolaylıkla kontrol ediyor. Kendimi teslim olmak ve ruhumun yetkilerini ona devretmek *isterken* buluyorum.

Boğazımda iz bırakan bir öpücük kondurmak için geri çekildiğinde kayıp çılgınlıkları atıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor köprücük kemiğimi ısırarak. Daha aşağıya inmeden önce dili çukura dalıyor. Dişleri keskin bir ısırıkla meme ucumun etrafını sarıyor.

Tüm vücudum kanepeden aşağı eğiliyor, ağzım sessiz bir coşku çılgılığıyla açılıyor. Klitorisim o kadar sert atıyor ki her yerde hissediyorum, sanki vücudumdaki her sinir ucu onunla birlikte ateşleniyor.

Tekrar yapması için yalvarmak istiyorum ama bana fırsat vermiyor. Daha da alçalıyor, karanlık başı karnımın üzerine eğiliyor. Dudaklarını göbeğime yerleştiriyor, dokunuşunun altında titreyip dans etmesini sağlıyor. Üstümdeyken bile dokunuşu içimi yakıyor. Samimi, nazik, neredeyse... taparcasına.

"*Bellissima*," diye nefes alıyor, çikolata gözleri yanıyor. Bunu kastettiğinden şüphem yok. Edemem. Beni ve tüm kusurlarımı güzel buluyor. Ona göre ben şişman, balina ya da diğer erkeklerin bana söylediği şeylerden biri değilim. Ben mükemmelim. İzin versem bana küfreden herkesin peşine düşerdi sanırım.

Eteğimi kalçalarımın doğru sürükleyerek aşağıya iniyor. Bakışlarını benimkilere kilitliyor, beni esir alıyor. Nefes almıyorum. Nefes alamıyorum. Ben de onu durduramıyorum. Onu durdurmak *istemiyorum*. Bana her ne yapacaksa, onu durdurmak istiyorum.

O. Umutsuzca.

"Ah, *tesoro*," diyor, eteğim belime dolanıp külotumu odaya gösterdiğinde bakışlarını yavaşça indiriyor. "Beni öpmek mi külotunu bu hale getirdi yoksa benimle dövüşmek mi?"

"I..."

"Anlat bana."

"İkisi de," diye fısıldıyorum, şimdiye kadar söylediğim en zor kelime. Ve belki de en doğrusu. Onunla dövüşmek beni tahrik ediyor. Bu benim hakkımda her ne söylüyorsa, belki de iyi değildir. Bilmiyorum, ama gerçek bu. Ben bir erkeğin oyuncağı değilim.

erkeğin itaatkar küçük oyuncağı. Daha önce hiç dokunulmadım bile. Ama onu ateşleyen aynı ateş benim damarlarımda da akıyor. Annem Latin'di. Babam İtalyan. O da Rafe gibi mafyaydı. Onları hatırlamıyor olabilirim ama ben onların kızıyım. Çekirdeğine kadar.

"Bana bak, Amalia."

Bakışlarını isteksizce karşılıyorum, orada göreceğim yargıdan yarı yarıya korkuyorum. Sadece... bana yansıyan anlayıştan başka bir şey yok. Sanki tam olarak nasıl hissettiğimi biliyor. Sanki o da hissediyor. Ama hissedemez, değil mi?

"Benim için döktüğün her damla balı hak etmemi sağla," diye

hırlıyor. "Sırtımdaki pençelerini keskinleştir. Benimle dövüştüğün kadar sert ve sık dövüş.

istiyorsun, *tigrotta*. Çünkü oyun sırası bana geldiğinde, senin canına okumaya niyetliyim."

Midem sıkışıyor, ben daha geri çağırmadan dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kopuyor. Bunu kastediyor. Ve Tanrı ikimize de yardım etsin, ama tam olarak bunu yapmasını istiyorum. Ama...

"Ben bakireyim, Rafe," diye fısıldıyorum, şimdiye kadar söylediğim en zor ikinci şey.

Bana karşı kullanabileceğini bildiğim halde bu adamın zayıf noktalarını görmesine izin vermek, burada olmak gibi korkunç bir şey değil. Onun için ne kadar çok duvar yıkarsam, burada o kadar çok şey kaybederim. Eğer onun tahtada hareket ettirebileceği bir piyon olursam, beni kolayca yok edebilir.

"Sana hiç kimse dokunmadı mı, Amalia?"

"Asla."

Cehennem ateşi yine gözlerini aydınlatıyor. İlk kez bana gerçek bir gülümseme veriyor. Öylesine saf ve öylesine hınzır bir gülümseme ki, nefesimi ve kalbimin bir parçasını çalıyor.

"Oh, *tesoro*," diye nefes alıyor. "Seni baştan çıkarmaktan zevk alacağım." Başını eğip karnıma bir öpücük konduruyor ve sonra kanepenin kenarından kayarak yanına dizlerinin üzerine çöküyor.

Ben daha soru sormadan elleri kalçalarıma dolanıyor ve beni nazikçe çeviriyor. Bacaklarım kanepeden düşüyor, vücudunun iki yanına yayılıyor. Onları hızla omuzlarının üzerine kaldırıyor ve iç uyluklarıma öpücükler konduruyor.

Onun dokunuşuyla titriyorum, sinir ve gergin beklentiyle doluyum.

"Ne-ne-" Dilim kalın ve ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyorum. Kalbim çarpıyor, klitorisimin nabzıyla aynı anda atıyor.

"Sana ne yapacağım?" diye soruyor, ben cümleyi tamamlayamayınca o tamamlıyor. Başımı sallıyorum.

"Boşalmak için çaresiz kaldığında ne kadar mücadele ettiğini göreceğim, Amalia." Hınzır, ağır gözlü bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ve sonra seni cennete götüreceğim."

Aman Tanrım.

Öne doğru eğilip burnunu merkezime dayıyor. Altında irkiliyorum ve sonra derin nefes alıp avını koklayan vahşi bir hayvan gibi beni kokladığında tekrar irkiliyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, elleri kalçalarımda sıkışıyor. "Seni canlı canlı yiyeceğim, *tesoro*."

"Lütfen," diye yalvarıyorum ama tam olarak ne için yalvardığımdan emin değilim. Devam etmesini mi? Merhamet mi? Bilmiyorum. Sadece bir şeye ihtiyacım var.

Aksi takdirde, dikiş yerlerinden patlayacağım.

Birinin her an içeri girip bizi yakalayabileceği umurumda bile değil. İçimden bir ses onların benim tek bir parçamı bile görmelerine izin vermeyeceğini söylüyor. içeri girseler bile. Yapsalar bile umurumda olur muydu? Tek umursadığım bu an, bu adam ve içimi delip geçen, sakat bırakan acı. Bir fırtına gibi.

Rafe dilini çıkarıp külotumun dikişine dokunduruyor. O zaman çıkardığı ses insan sesi değil. Aynı zamanda cenneti sarsacak kadar gürültülü. Neredeyse kükrüyor, kontrolünün son halkası da ikiye ayrılır.

Yıldırım çarpmış gibi hareket ediyor, kıcıımı kanepenin kenarından çekip alıyor. Külotum ortasından yırtılıyor ve beni ona gösteriyor. Ateşli, aç bakışlarını üzerimde hissediyorum, daha önce kimsenin bakmadığı yerlere bakıyor, kimsenin görmediği şeyleri görüyor.

Boğazından vahşi bir hırıltı daha kopuyor. Gözleri alev alev yanıyor, iki kara güneş gibi parlıyor. Onlara kapılıyorum, yörüngelerine çekiliyorum. Çok fazla

Orada girdaplar var, anlamaya bile başlayamadığım şeyler. Aydınlık ve karanlık, cennet ve cehennem. İçimde bir şey tepki olarak yükseliyor, hiç tanışmadığım ama çok iyi tanıdığım bir parçam. O ahlaksız ve vahşi, en az bu adam kadar kötü.

"Beni cennete götüreceğini sanıyordum." Bu meydan okuma hiç düşünmeden dilimden döküldü. "Hâlâ bekliyorum."

Gözlerindeki sıcaklık artıyor. "Yemek yerken beni bölme, Amalia."

"Sen yemiyorsun- Rafe!" Çılgık atıyorum, saldırdığında irkiliyorum. Yere düştü.

Yüzü önce merkezimde, beni aşağıdan yukarıya doğru yalıyor. Elleri kalçalarımı sarmış, güçlü hisler içimde patlarken beni aşağıda tutuyor.

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

Rafe tıpkı tehlikeli bir canavar gibi hırlıyor. İçimde bir girdap canlanıyor, dilinin her darbesinde beni parçalamakla tehdit ediyor.

Ruhumu talep etmeyecek. Ona sahip olacak. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu yapmasına izin vereceğim. İkimizi de yok etse bile. *Her şeyi* yok etse bile.

Saçlarını tutuyorum, çekiyorum, itiyorum... Onu hem yaklaştırmak hem de uzaklaştırmak için deli gibi mücadele ediyorum. Omuzlarını pençeleyerek adını haykırıyorum. Klitorisimi ağzına çekiyor, hiç durmaya niyeti yokmuş gibi emiyor.

Kendimden geçerek hıçkırıyorum. Çok iyi, çok iyi. Ah, Tanrım. Bana ne yapıyor? Ayaklarım sırtının üst kısmına giriyor, topuklar omuzlarının kaslı kaslarını buluyor.

"İşte bu," diye hırlıyor amıma karşı. "Dövüş benimle, *tesoro*. Bunun için beni lanet bir köpek gibi çalıştır."

Yanaklarımı ayırıyor, yüzünü daha derine gömüyor. Onu her yerde hissediyorum. Ve hala daha fazlasını istiyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Bu devî dize getirmek istediğimi mi? Onu titreten kişi olmak istediğimi mi?

Benimle birlikte Rafael Valentino, *Capo dei capi* olmasını istemiyorum. Sadece benim olmasını istiyorum. Benim karanlık prensim. Kötü kalpli yakalayıcım. Benim kralım. Zırh yok. Maske yok. Sadece *benim*.

"Rafe!" Karnımda güçlü bir orgazm çiçek açıp beni ateşe verirken kollarını pençeleyerek çığlık atıyorum. Bir anda çıra gibi yükseliyorum. Bu o kadar hızlı oluyor ki nefesim kesiliyor ve sersemliyorum.

Dalgalar tekrar tekrar üzerime çarpıyor ve beni dövüyor. teslimiyetin kıyılarında. Rafe küfrediyor ve hırlıyor, beni gürültülü ve dağınık bir şekilde yiyor. Beni tekrar uçuşuma sürüklemeyden önce inmeme bile izin vermiyor, acımasızca beni ikinci bir orgazma doğru sürüklüyor.

Bu sefer gerçekten savaşıyorum, yaklaşan devasa uçuşumdan korkuyorum. İlkinden bile daha büyük. Hayatta kalmamın imkanı yok. Hiçbir şekilde. Onu kendimden uzaklaştırmak için çırpınıyorum.

Beni utanç verici bir kolaylıkla yüzüstü çeviriyor, yetişkin bir kadın yerine küçük bir kızmışım gibi davranıyor. Eli, beni her şeyden çok şaşırtan keskin bir şaplakla kıkıma iniyor.

"Bunu kaldırabilirsin Amalia,"
diyor. "Ben alamam."

Saçlarımı nazik bir yumrukla sarıyor, vahşi gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı arkaya çeviriyor. "Kıyafetlerimden bir ip yaptın ve özgürlüğe tırmanmaya çalıştın," diyor. "En iyi on iki askerim bu ukala ağızdan ve o moka gözlerin ardında şekillenen planlardan korkarak yaşıyor. Sakın bana buna dayanamayacağını söyleme. Sen lanet bir *kraliçesin*. Zevk almak için yaratılmışsın."

Şöyle söyleyeyim.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi savunmasız, açıkta ve çiğ hissediyorum. Tanrım, çok çiğ. Bana ne yapıyor? Ve neden durmasını istemiyorum?

"Seni yakalayacağım," diye fısıldıyor, öne doğru eğilip ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum ve bundan nefret etmiyorum.

Cesurca başımı sallıyorum, ona güvenimi ve kalbimin küçük bir parçasını daha veriyorum. "Otur, *tesoro*," diyor ayağa kalkarak. Oturmama yardım ediyor ve sonra

Beni dizlerimin üzerine çekip kanepenin arkasına yatırıyor.

Fermuarını indirirken çıkardığı yumuşak hırıltıyı ve ardından kumaşın hışırtısını duyuyorum. Bir an sonra, arkamda diz çöküp göğsünü sırtıma dayadığında kanepa eğiliyor. Ona karşı eriyorum, sessizce inliyorum. Takım elbisesinin yumuşak kumaşı ve altındaki sert vücudunun sıcaklığı vücuduma karşı erotik bir ikilem oluşturuyor.

"Bu sefer birlikte, *mi reinita*," diyor ve yüzünü boğazıma sokmak için saçlarımı yana doğru süpürüyor. "Biraz yukarı kaldır."

İtaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine kalkıyorum. Bir kolunu belime doluyor.

Diğeri eteğimi sıyrıp kıcımlı ortaya çıkarıyor. Ancak o zaman çıplak tenime karşı devasa ereksiyonunu hissediyorum.

"Rafe," diye nefes nefese kaldım.

"Seni becermeyeceğim," diye mırıldanıyor, ağzını kulağıma dayayarak. "Kendini bana ilk kez verdiğinde, bu bizim yatağımızda olacak, *tesoro*. Bakire kanın çarşaflarımızı lekeleyecek. Şu anda sadece boşaldığında sikime damladığını hissetmek istiyorum."

Kollarında titriyorum ve sonra başımı sallıyorum.

Beni hafifçe kaldırıyor ve ereksiyonunu bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Başım

Öne düşüyor, boynum merkezimde hissettiğimde güç kaybediyor. Tanrım, her yeri büyük ve sert. Geniş kafası klitorisime çarpıyor ve ikimizi de inletiyor.

Küçük bir kız olmasam da, üzerime bu şekilde örtüldüğünde *kendimi* küçük *hissediyorum*. Sanki bana dokunduğu anda dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi. Geriye sadece o ve biz kaldık.

Etrafıma uzanıp elini karnımdan aşağı kaydırıyor. Nefesim kesiliyor, tenim ısınıyor. Beklenti içinde titriyorum, zaten geçmek için can atıyorum.

"*Bellissima*," diye fısıldıyor kulağıma, kabuğunu dilleyerek. "*Bellissima*."

Başparmağı klitorisime dokunduğunda haykırıyorum. Yavaş daireler çizerek ovuyor, aynı zamanda kalçalarını sallıyor, böylece siki sıırılsıklam kıvrımlarımın arasından kayıyor. Vücudunu benimkine bastırıyor, beni kanepenin arkasına sarkıtıyor. Dudakları ve dili beni mahvediyor, her yerimi arıyor.

boğazımdaki hassas yer.

Bir şey, bir içgüdü ya da bana hissettirdiklerinin yarısını bile ona hissettirme arzusu, bacaklarımı birbirine bastırmamı sağlıyor ve onu ereksiyonunu daha dar bir alana itmeye zorluyor.

Boğazımı ısırarak adımı mırıldanıyor. "Bugün benim dölümü giymek ister misin, *tesoro*?"

"Belki."

Beni tekrar ısırıyor. "O zaman kalçalarını benim için çalıştır, Amalia. Benimle birlikte hareket et."

Ritmi bulmam bir dakikamı alıyor ama bulduğumda birlikte hareket ediyoruz, birbirimize doğru sallanıyoruz, birbirimize karşı kayıyoruz. Boynumun her tarafını öpüyor, kulağıma cesaret verici sözler söylüyor. Elleri benimkilerin arasında

Bacaklar beni delirtiyor, sonra daha da delirtiyor.

Onun altında kıvranıyorum, acı dolu bir mutluluk içinde kıvranıyorum. Mükemmelin de ötesinde. Daha ne kadar iyi olabileceğini bilmekten biraz korkuyorum. Çünkü daha içime bile girmedi ve ben şimdiden bağımlısı oldum. Sonunda içime girdiğinde nasıl hayatta kalacağım?

"Rafe," diye inledim. "Ben... Ben..." Boştaki elini kavriyorum, orgazm beni yıkamaya başlarken sıkıyorum.

"Gel," diye kulağıma hırılıyor. "Sikimin her yerine damlat, Amalia. Onu senin olarak işaretle, *mi reinita*."

Adını haykırıyorum, çarpınca yere yığılıyorum. Odanın odağı kayboluyor. Havai fişekler gözlerimin arkasında dans ediyor, dünyamı canlı, kör edici renklerle aydınlatıyor.

Rafe kalçamı kavriyor. Bana karşı sallanıyor, ereksiyonu tüm vücuduma titreme gönderen sabit dokunuşlarla klitorisime çarpıyor. Küfür edip homurdanıyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

"Amalia." Midem dibe vuruyor, ses tonu kaba ve sert, adımı hışırtıyla söylerken içimde bir artçı şok esiyor. Titriyor ve sonra ereksiyonu sarsılıyor. Bacaklarımın arasından ıslaklık akıyor. Hayır, ıslaklık değil. Onun ıslaklığı.

Tekrar tekrar boşalıyor, döllerinin ılık ipleri orta ve iç uyluklarıma dökülüyor. Bacaklarımdan kanepeye damlıyor ve ortalığı dağıtıyor. Çok güzeldi.

O haklı. Burası cennet.

"*Mi reinita*," diye nefes alıyor ve öne doğru düşüyor. Vücudu benimkini kanepeye yapıştırıyor. Dudakları saygılı bir öpücükle boynumun kenarına dokunuyor. "Tanrım, dünyamı renklendiriyorsun ve bana hayat veriyorsun."

"Rafe," diye fısıldadım. "I-"

Gürültülü ayak sesleri beni durdurdu.

Rafe geriliyor, beni görüş alanından çıkarmak için yer değiştiriyor. "Defol git," diye hırlıyor. Az önce bana dünyasını aydınlattığımı ve ona hayat verdiğimi söyleyen o tatlı adamdan eser yok. Şeytan geri döndü, her zamanki gibi soğuk ve acımasız. Ama yine de bana şefkatle sarılıyor, sanki paha biçilemezmişim gibi.

Mattia arkamızdan özür dileyerek, "Üzgünüm patron," diyor. "Ama bir durum var."

"*Maafankulo*."

"Genovese oturmak istiyor."

"Bir dakika içinde çıkacağım."

Mattia'nın ayak sesleri geri çekilir. Bir an sonra kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanır.

Bir süre sonra Rafe, "Bu akşam benimle yemek yiyeceksin," dedi.

"Bu bir emir mi?"

"Seninle mi? Asla, *tesoro*," diye söz veriyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bu bir rica."

"Bu durumda, sanırım seninle akşam yemeği yiyeceğim," diyorum kendi kendime gülümseyerek.

Kıkırdıyor ve sonra pişmanlıkla üzerimden sıyrılıyor. Bir süre sonra eteğimi kıkımın üzerinden indiriyor ve başımı geriye doğru eğiyor. "Doğruca yukarı çık ve temiz külot giy, Amalia."

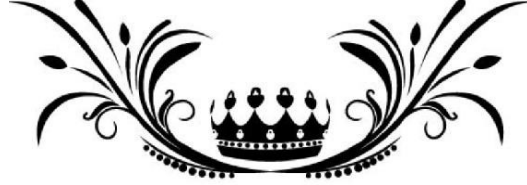
Bunun bir emir olduğunu bilmek için sormama gerek yok. Tartışacak kadar deli de değilim. Ona karşı gelirsem hayatım tehlikeye girmez. Karşı gelmemin bedelini bu evdeki her erkek ödeyecek. Gözlerinde parlayan gerçeği görüyorum.

O neyse o... ve bence bir parçası bunun için kendinden nefret ediyor. Tanrım. Bu güzel, kırık adam.

Kimse bana buradaki gerçek düşmanın kendi kalbim olacağını söylemedi. Ve çoktan onun eline düştüğüne eminim.

Beşinci Bölüm

Rafe

Tommaso Genovese eski usul bir mafya babası, internetin bırakın gerçek olmasını, hayal bile olmadığı bir dönemden kalma bir gangster. İnsanlar bunun onu daha az tehlikeli yaptığını sanıyor. Ama yanılıyorlar.

Tommaso, babam daha bezden çıkmadan önce güce susamış ve kanın tadına varmıştı. O bir engerek, yetmiş yaşında da otuz beş yaşında olduğu kadar hızlı ve acımasız.

Yenildiği için değil, başkalarının göremediğini görece kadar akıllı olduğu için boyun eğiyor. Güç, gerçek güç, ne zaman savaşacağını ve ne zaman pes edeceğini bilmek demektir. Ailesi son yarım yüzyıldaki her büyük sarsıntıdan ve şantajdan kurtuldu çünkü ne zaman çekiç, ne zaman çivi olacağını biliyordu.

Şu anda ikisi de olabilir.

"Bugün bir söylenti duydum," diyor, benim bölgemle kendi bölgesinin ortasında yer alan küçük şarküterinin masasının üzerinden bana bakarak. Burası tarafsız bir yer, buluştuğumuz tek yer. Burada Mattia'dan başka kimse yok ve Tommaso'nun danışmanı, Battista. Başka birini getirmek zayıflık gösterir. Tommaso yaşlı olabilir ama zayıf olmaktan çok uzak. Gözlerinde zeka parlıyor. Geniş omuzları dik, başı dik.

"Görünüşe göre bunlardan çok var," diye mırıldanıyorum konyağımı yudumlarken. "İnsanları korkutmaktan zevk alan cani bir şeytan olduğumu söylüyorlar."

Tommaso buna gülümsüyor. Eminim o da kendisi hakkında aynı söylentileri duymuştur. Yine de, söz konusu o olduğunda daha doğrudurlar. Hoşlanıyor

acı ektiriyor. Hep yle yapmıştır. Ben gerekeni yaparım. En azından ben yapardım. şimdi, o kadar emin değilim.

"Avukatınızın kaçak olduğunu söylüyorlar" diyor.

"Bu yeni." Gerçeğin etrafında konuşuruz, birbirimize asla açıkça yalan söylemeyiz. Bu bizim yolumuz. Yalanda onur yoktur. Ama ben gerçekle yalan arasındaki gri bölgede yaşamayı uzun zaman önce öğrendim. Avukatım firarda ama söylentiler yeni. Ne aldattım ne de doğruladım.

"Mmhmm." Tommaso beni bir şahin gibi izliyor, kullanabileceği bir şey arıyor. "ete bölgesinde onu ararken görüldüğünü söylüyorlar."

Konyaktan bir yudum daha alıyorum, hiçbir şey belli etmeden. Ona Diego'nun bana ihanet ettiğini söyleyemem, tıpkı onun bölgesinin peşinde olup olmadığımı sormayacağı gibi. Birbirimize diğerinin kullanabileceği, tahtlarımızı tehdit edebilecek hiçbir şey vermeyeceğiz. Bu oyun zaman kadar eski. Konuştuğum her kelimeyi parçalara ayıracak, her açıdan bakacak. Kullanabileceği bir delik, bir şey bulmaya çalışacak. Ben de aynısını yapacağım.

Bu oyunda ben de iyiyim. Babam bu konuda ustaydı. Bana iyi öğretti. şu anda bu lanet oyunu bir tur daha oynamaktansa kendimi zincirlerimle asmayı tercih ederim. Aslında bu lanet oyunu oynamaktansa evde Amalia'ya sarılmış olmayı tercih ederim. Ama yine de oynuyorum.

Neden?

Artık bildiğimden bile emin değilim. Hayır, bu doğru değil. Bunu Gabe, Luca ve Nico için yapıyorum. Onların güvenliğini sağlamak için. Onlar için olmasaydı, bu imparatorluğun uzun zaman önce çökmesine izin verirdim. Mafyadan ayrılmak yok, *Omertà*'dan sonra hayat yok. Genovese ve onun gibi adamlar sadece

Beni yenemeyeceklerini biliyorlar. Eğer yapabilselerdi, kardeşlerim sırtlarında hedeflerle yaşarlardı. Her birimiz ölene kadar bitmezdi.

"ete bölgesindeydim," diyorum sonunda, ona zaten onayladığından emin olduğum kısmi bir doğruluk payı vererek. "Bana ait olan bir şeyi aldım."

"Kız." Gülümsüyor ve az önce kurnaz piç kurusuna tam da peşinde olduğu şeyi verdiğimi biliyorum.

Mafankulo. Demek asıl mesele buymuş. Amalia. Bardağımı o kendini beğenmiş suratında parçalamak istiyorum. Bunun yerine, kendimi koltuğumda rahatlamaya zorluyorum, sakın olmaya çalışıyorum. Bu orospu çocuğunun onun hakkında ya da benim onun hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyorum.

"O senin," diyor.

Ona dokunursan seni ve sevdiğin herkesi öldürürüm.

"Yatağıma kimin ısıttığıyla neden bu kadar ilgileniyorsun Tommaso?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum. "Sofia seni uykunda deşerdi." Herkes onun karısını aldatmadığını bilir. Onu taşaklarından tutan küçük bir fişek gibi bir kadın.

"Kuralları biliyorum Rafael," diyor, alınmadan. Bana kurnaz, değerlendirici bir bakış atıyor. "Baban *büyük bir disgraziato* idi. Kadınlarımız her zaman sınırların dışında olması gerekiyordu, ama o mantığı dinlemedi. Onun yerini alacak kişinin sen olacağından hep şüphelenmiştim."

Düzgün bir şekilde ona bakıyorum, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Aileyi onun hiç anlamadığı bir şekilde anlıyorsun," diyor Tommaso. "Bunu sana şimdi anlatmamın tek nedeni bu. Bir söylenti var. Birisi kız için çok para teklif ediyor."

"Kim?" Homurdanıyorum.

Tommaso omuz silkiyor. "Sadece bir söylenti olabilir. Ama Sofia'm geceleri yine rahat uyuyor. Bu kız da aynı şansını hak ediyor. Bize ait olanı koruruz."

Çenemi sallayarak başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. Onun için gelmeyi aklından bile geçiren herkesi öldüreceğim. Ama bunu söyleyemem. Yapamam. Biliyorum o gözlerimde görüyor. Saklayacak bir şey yok. Ona aşığım. Çok yakında herkes bunu öğrenecek.

"*Grazie*," diye mırıldanarak konyağımı boşaltıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Mattia, Bentayga'nın içine güvenli bir şekilde girip eve doğru yöneldiğimizde soruyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, boş gözlerle pencereden dışarı bakarak. "Bana bir sebepten dolayı söyledi."

"Ona fazla bir şey vermedin."

Homurdanıyorum. İkimiz de ona, kızın benim için önemli olduğunu doğrulamak için gereğinden fazlasını verdiğimi biliyoruz. Tommaso bu oyunu herkesten daha uzun süredir oynuyor. Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim. Ama kullanacak mı? Asıl soru bu.

Karısı hakkında söylediklerinde ciddiydi ama minnettarlığının onu durduracağına güvenemem. Diego dışarıda kendi bölgesinin her yerine cesetler bırakırken ve kapıma kadar gelen bir iz bırakırken olmaz.

Ellerimi sıkıyor, öfkemi kontrol altında tutmak için derin nefes alıyorum. Diego'yu parçalama dürtüsü hızlı ve sıcak bir şekilde yükseliyor. Bana çok fazla sorun çıkarıyor. Şu anda, o benim en büyük endişem bile değil. Oran bile yapmıyor. Ama tanıdığım düşman o. Yüzü olan o.

Amalia'nın peşindeki her kimse bilinmiyor, karanlıkta bir gölge.

Onu bulup yavaşça öldürmek istiyorum. Eğer Genovese ise, o lanet bir aptal. Orada kendi ölüm fermanını imzaladı. Bunu biliyor mu? Planı bu muydu? İlk hamleyi bana yaptırmak için mi? Eğer öyleyse, işe yarayabilir. Kimse Amalia'yı tehdit edemez. Hiç kimse.

Mattia'ya dişlerimi sıkarak, "Bu lanet dedikodunun peşine düşmeni istiyorum," diyorum. "Doğruluk payı var mı, yoksa ilk hamleyi bana mı yaptırmaya çalışıyor, öğren. Sorumlu kimse bana onu getirin." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Onu canlı istiyorum, Mattia." Genovese ya da başkası olsun, benim elimde ölecekler.

"Coda'ya ihtiyacım olacak."

"Tamam. Vito'yu Amalia'ya vereceğim."

Mattia homurdanıyor. "İç çamaşırına baktığı için ona hâlâ kızgın. Ayrıca, dikkati dağılır. Onu atlatır ve kaybolduğunu fark edene kadar arka duvarı yarılabilir olur."

"Duvara mı tırmandı?"

"Hayır, o kadar uzağa gitmedi. Çok hızlı koşmuyor." Yüzünü buruşturuyor. "Tam açıklama. Coda ve Domani dün yaklaşık on beş dakika boyunca izini kaybetmişler. Carmine onu jakuzide bileğini ıslatırken buldu."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, kan basıncım yeniden yükseliyor. "Neden ayak bileğini ıslatıyordu?"

"Kaçmaya çalışırken büküldü."

"Bunu neden daha yeni duyuyorum ki?" Homurdanıyorum, elimi bırakıp en eski arkadaşıma ters ters bakıyorum. "Onu tek parça halinde

üç gün mü?"

"Sanırım sorun senin gitmiş olmandı," diye mırıldandı ve gülümsemesini gizlemek için bir elini yüzüne sürdü. "Bir dahaki sefere kendini onun huzurundan kovarak cezalandırmaya karar verdiğinde, önce ona ipucu vermeyi düşünebilirsin. Sanırım onun duygularını incittin."

"Siktir." Kendimi onun varlığından kovmadım. Tam olarak değil. Her lanet geceyi evin dışında oturup onu izleyerek geçirdim. Güvende olduğundan emin olmak için. Ve her lanet olası gün bir çeşit psikiyatristle konuşarak bokumu çözmeye çalışıyorum.

Ona zarar veremem. Zarar *vermeyeceğim*. O günü zihnimden kovmak için bu şehirdeki her psikiyatristle konuşmam gerekse bile bunu yapacağım. Yatağımızda onun için bir tehlike olmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa.

"Seni özledi," diyor. "Ve bu onu kızdırdı." Sessizce gülüyor. "Bugün gördüğüm manzaraya bakılırsa, sanırım seni affetmiş."

"Üzerinde çalışıyoruz." Bu anıyı hatırlayınca dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor ve sinirlerimi yatıştırıyor. Tanrım, o inanılmaz. İçine girip beni her yerinde hisseceği kadar derine gömülmek için sabırsızlanıyorum. Aklımı başımdan alacağını şimdiden biliyorum. Bugün patlattı.

Bu şehrin insanları onun ayaklarına ne kadar kolay kapandığını bilseler ne derlerdi? Burası benim krallığım ve yine de benden istese tek kelime etmeden ona veririm. Ona sadece aşık değilim, ona takıntılıyım. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde. Onu kraliçem yapmayacağım. Onu dünyam yapacağım.

"Bunu görmeyeli uzun zaman olmuştu." Mattia gülümsememi işaret ederek başını salladı. "Sana çok yakışmış."

"Gülümsemek için bir sebebim olmayalı uzun zaman oldu." "O senin için iyi."

"Onun için iyi olabilir miyim?" Sessizce soruyorum, son üç gündür boğuştuğum aynı soruyu. İyi değilim. Bunu inkar edemem. Muhtemelen onun için en kötü şeyim. Ama ona layık biri olmak istememi sağlıyor. Uzun zamandır ilk defa bundan daha fazlasını istiyorum.

Yirmi yılımı babamın imparatorluğunu titizlikle koruyarak ve inşa ederek geçirdim. Sözümü tuttum ve daha fazlasını yaptım. İkizime mal olsa da kardeşlerimi güvende tuttum. Nico aynı şehirde yaşıyor ama yıllardır benimle tek kelime konuşmadı. Elinden gelse Gabe ve Luca ile de konuşmaz. Bir servet ve daha fazlasını biriktirdim.

Onun için her şeyi yakıp kül edeceğim.

"Benim tanıdığım Rafe zaten öyle," diyor Mattia. Ona bakıyorum.

"Ya hep ya hiç olmak zorunda değil kardeşim. Asla öyle olmak zorunda değil. Bırak benim tanıdığım adamı tanısn," diyor omuz silkerek. "O adam her zaman her şeyden daha iyi olmuştur, aksini kanıtlamaya kararlı olsa bile."

Çenemi sallayarak başımı sallıyorum, ona ve öğütlerine bininci kez minnettar oluyorum.

"Carmine'ı ona ver," diye öneriyor. "En azından dikkatini veriyor."

Yarım saat sonra kaosun içine girdik.

Mattia ve ben kapı aralığında durduk, Amalia'ya şok içinde bakıyorduk. merdivenlerde durmuş, adamlarıma emir yağdırıyor. Coda ve Domani şöminenin üzerine bir aile portresi çiviliyor. Carmine ve Vito da Lambalar sehparların üzerinde. Zeno, Leone ve Mario bir kitap rafını oturma odasında. Antonio'nun bir süpürgesi var, onunla toz parçalarına saldırıyor.

Marco bir vazoda çiçekleri düzenliyor. Kanepenin arkasında bir Afgan ve sehpanın üzerinde bir yığın kitap var. Portre dışında, hiçbiri bana ait değil.

Amalia bizi gördüğünde ıslıl ıslıl gülümseyerek "Merhaba," diyor. Merdivenlerden bize doğru dans edercesine iniyor, göğüsleri gömleğinin içinde zıplıyor. "Zor işler bittiğinde buraya gelirsiniz."

"Herhangi bir iş yaptığımızın farkında değildim, *tesoro*," diye mırıldandım, sesimde mizah vardı.

"Sen de farkında mısın bilmiyorum ama aslında bir anıt mezarda yaşıyorsun," diyor burnunu kırıştırarak. "Soğuk ve üzücü."

"Öyle mi?" Ayakları sahanlığa çarptığında ona uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Adamlarımın bizi izlemesi umurumda değil. Bırak izlesinler. O benim. Ona istediğim zaman, istediğim yerde dokunurum.

"Tasarımcından emo-chic istediğini kimseye söylemeyeceğiz," diyor ve yanağımı okşuyor.

Parmaklarımı kaburgalarına batırıyorum ve kahkahalarla ciyaklamasına neden oluyorum. Zeno irkiliyor ve kitaplığın ucunu düşürüyor.

Yüce İsa. Küçük bir kahkaha onları ürkütürse burası anıt mezar gibi olur. En azından öyleydi. Amalia varken, annem öldüğünden beri hiç olmadığı kadar ev gibi hissediyorum. Yirmi yedi yıldır ilk kez burada sıcaklık var.

"Sadece şaka yapıyorum!" diye ağlıyor. "Hayır, yapmıyorsun."

"Hayır, değilim," diye kabul ediyor ve bana gülüyor. "Eviniz iç karartıcı." Kahretsin, çok güzel.

Başımı aşağı eğip sert bir öpücükle ağzını alıyorum. Sessizce inliyor, içimde eriyor. Yumuşak vücudu benimkine yaslanıyor, aletim canlanıyor. Kollarımı ona doluyorum, kimsenin onu bu şekilde görmemesi için onu çeviriyorum. Sinirlerim yatışana kadar onu öpüyorum ve sonra isteksizce ayrılıyorum, ona burada ve şimdi kapılmak istemiyorum.

Ben kıskanç, sahiplenici bir piçim. Onu sahipleneceğim. Onun bu parçası benim. Moka rengi gözleri fıldır fıldır açık, geniş ve cam gibi. Yanakları pembeye boyandı.

Dudakları öpücüklerimden şişmişti.

"*Bellissima*," diye homurdanıyorum, sikim zonkluyor.

Tatlı gülümsemesi beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyor.

Kim onu ele geçirmeye çalışıyor? Kimi öldürmem gerekiyor?

"Değiştirmek istediği her şeyi değiştirebilir," diyorum ve salondaki herkesin beni duymasını sağlamak için sesimi yükseltiyorum.

Gözleri parlıyor. "Ya burayı sıcak pembeye boyamak istersem?"

"Öyle mi?" Renge özel bir ilgisi olduğu için değil, sadece bundan kurtulmasına izin verip vermeyeceğimi görmek için bunu yaptığını söyleyebilirim. Sınırlarını test etmeyi seviyor, ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimi görmek istiyor. Bu dünya onun için yeni. *Ben* de onun için yeniyim. Onu memnun etmek için yapamayacağım çok az şey olduğu konusunda henüz bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Benim hakkımda bildiği tek şey Diego'nun kafasını doldurduğu saçmalıklar ve sokaklarda duyduğu dedikodular. Ona yalan söylemeyeceğim.

doğru değil. Onun da dediği gibi, çoğu söylentinin içinde bir doğruluk payı vardır. İtiraf etmek istediğimden daha fazla, özellikle de ona. Ama ben sadece bir erkeğim. Söz konusu o olduğunda, çok zayıfım. Bu beni utandırmıyor.

Ama bu beni endişelendiriyor. Düşmanlarım şimdiden onu bana karşı kullanmayı planlıyor.

Bunun olmasına izin vermeden önce Chicago'yu harabeye çevireceğim. Beni hayata döndürüyor olabilir ama ben hâlâ bu şehrin uykusunu kaçırın orospu çocuğuyum. Onun başına kimin ödül koyduğunu öğrenir öğrenmez, onları ibret olsun diye cezalandıracağım.

biri unutacak.

"Pek sayılmaz." Bana sırtlıyor.

"Neyi değiştirmek istiyorsan değiştir, *mi reinita*," diyorum usulca, başparmağımı alt dudaklarına sürterek. "Burası yirmi yedi yıl önce ev olmaktan çıktı.

yıllar önce. Belki de bunu yeniden yapmanın zamanı gelmiştir."

"Annen öldüğünde," diyor, yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor. Bakışları Coda ve Domani'nin az önce astığı portreye kayıyor. "Belki de onu asmalarını talep etmemeliydim. Sadece buldum ve düşünce...."

"Bırak onu, Amalia. O burada bir yeri hak ediyor."

Amalia bana gülümsüyor, parlak gözleri ve gözlerindeki gurur kalbimin etrafındaki bir buz kütesini daha eritiyor. Evet, hala atıyor. Onun için atıyor.

"Gel." Elini uzattım, parmaklarımızı birleştirdim. "Sana yemek sözü vermiştim. Gidip mutfakta ne tür bir hasar verebileceğini görelim."

"Yemek yapabilirim," diyor.

"Bildiğim iyi oldu." Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Yapamayacağı çok şey olduğundan şüpheliyim. "Ama sana yemek yaptırırsam nasıl bir gardiyan olurum, *tesoro*?"

"Yemek yapabilir misin?" Bana şüpheli bir bakış attı, gözleri kısılmıştı.

"Yemek yapabilir miyim?" Alay ediyorum. "Ben İtalyan'ım."

"Gerçekten mi?" Masum gözlerini kırpıştırarak bana öyle şeker dolu bir gülümseme atıyor ki, kötü bir niyetinin olmadığını anlıyorum. "Ben de bunca zamandır Fransız olduğumu sanıyordum. Çabuk olun. Biri medyayı uyarsın! Rafael Valentino İtalyan mafyasını yönetiyor, Fransız mafyasını değil!"

"Yüce İsa," diye mırıldanıyor Mattia arkamızdan.

Diğer herkes tamamen sessizliğe gömülüyor. Nefes bile almıyorlar.

Uzun bir süre ona bakıyorum ve sonra yüksek sesle gülüyorum. Bu şehirde bana bu kadar cesurca, bu kadar özgürce seslenebilecek başka bir kadın yok. Bunu yapacak çok fazla erkek de yok. Ellerin arkasından fısıldayabilirler ama bunu benim yüzüme söyleyecek cesareti asla bulamazlar.

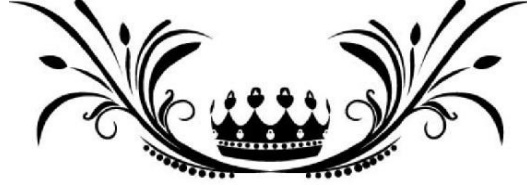
Yüz. Ama Amalia... Amalia bu şehirdeki hiç kimseye benzemiyor. Hiçbir yerdeki kimseye benzemiyor. Bu kıvrımlı küçük kraliçe tam bir mükemmellik abidesi.

"Hadi gidelim, ukala herif," diyorum, hoşgörüyle gülümseyerek. "Sana ne kadar İtalyan olduğumu göstermek üzereyim."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Amalia

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin." Rafe boğazıma doğru gülümsüyor, elleri saçlarımın arasında geziniyor. Arka avlulardan birinde bir kanepeye oturmuşuz, akşam yemeğimizin kalıntıları - Rafe'in pişirdiği muhteşem bir mantarlı gnocchi - önümüzdeki masada, malikanesinin arazisi etrafımızda yayılıyor. Güneş yavaşça ufka doğru batıyor ve gökyüzünü renklerle donatıyor.

Rafe gömleğinin kollarını sıvamış, kravatını çözmüş. Rahatlamış. Ben de öyle. Son iki saattir vücudumda sihrini konuştururken rahat olmamak çok zor... bana dokunuyor, beni öpüyor, sevgi ve iltifat yağıdırıyor.

Rafael Valentino büyüleyici, kötü bir adam. Bence kendi dünyasında hayatta kalmak için taktığı soğuk kayıtsızlık maskesinin altında yatan kişi bu. Hayatı farklı bir şekilde gelişseydi olabileceği adam bu... kilit altında tuttuğu, herkesten sakladığı adam. Garip bir şekilde, aşık olduğum adam bu değil. En azından tamamen değil.

Onun *iki* yönüne *de* fena halde aşık oluyorum. Özür dilemeden istediğini alan acımasız, otokratik kral ve üzerinde yürüdüğüm toprağa tapan şefkatli, sevecen aşık. Biri kanımı ihtiyaçla tutuşturuyor. Diğeri ise arzuyla dizlerimi titretiyor. Onun her iki yönünü de istiyorum.

Eğer bu beni bencil yapıyorsa, bunu kabul ediyorum.

"İkizin," dedim duraksayarak, bu konuyu nasıl açacağımdan emin değildim. Portreyi bulduğumda, Coda ve Domani onun hakkında daha endişeli görünüyorlardı.

Nico'ya annesinden daha fazla tepki verdi. Aralarında her ne olduysa büyük bir şeydi. Ve açıkça iyileşmemiştir. "İkinizin arasında ne oldu?"

Rafe bir an geriliyor ve sonra yavaşça gevşiyor. "Babamız," diyor geri çekilerek. Gözleri benimkilerle buluşuyor, sert ve karanlık. Kadim bir acıyla dolu. "Nico her zaman annemize daha çok benziyordu, burada sıkışıp kalmak için fazla zekiymiş. Babamızın başka planları vardı. Bir varis istiyordu. İkimiz de onun izinden gitmek istemiyorduk ama o istediğini elde etmek için kirli oyunlar oynamaya hazırды. aranıyor."

Elimi onunkinin içine sokup hafifçe sıkıyorum. Belki ölümler hakkında kötü düşünmek yanlış ama Lorenzo Valentino hakkında düşünmeden edemiyorum.

"Nico Harvard'a tam burs kazandı," diyor. "Benim de onunla gitmemi istedi." Araziye bakıyor, omuzları sanki üzerlerinde büyük bir ağırlık varmış gibi çökmüş. "Gitmeyi çok istiyorduk ama biliyordum ki babamızın ikimizin de gitmesine izin vermesine imkan yoktu. Bu yüzden on sekiz yaşına girmeden bir gün önce onunla bir anlaşma yaptım. Nico'nun özgürlüğüne karşılık benim geleceğim."

"Rafe," diye fısıldıyorum, sersemlemiş bir halde.

"Pişman değilim, *tesoro*," diyor, sesi düz. "Nico onun yerine babamızı seçtiğim için beni asla affetmedi ama ben de aynı seçimi yapardım. Onu babamızın elinden kurtarmak için kendimi yeniden bu hale getirebilirim." O bana dönüyor, gözlerinde cehennem ateşi yanıyor. "Ben iyi bir adam değilim, Amalia. Söylentilerin söylediği her şeyim. Ama o değil. Asla öyle olmak zorunda kalmayacağından emin oldum."

"Onu özlüyorsun."

"O özgür," diyor, sesi yumuşak. Yine de gözlerindeki pişmanlığı görüyorum.

Özlem. İkizini çok özlüyor. "Önemli olan tek şey bu. "

"Hayatta kalabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Onu dikkatle izleyip anlamaya çalışarak soruyorum. İkizi için çok şey feda etti ama bunu onu *bu* hayatı yaşamak zorunda bırakmamak için yaptığını sanmıyorum. Bence bunu onu hayatta tutmak için yaptım, nokta.

"O bu hayat için yaratılmamış, Amalia," diye cevap veriyor, çenesi gergin ve ben haklı olduğumu biliyorum. Gerçekten korktuğu şey buydu. Annesini kaybettiği gibi ikizini de kaybediyor. Midem düğümleniyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

onu harekete geçiren gücün her zaman bu olduğunu fark ettiğimde parçalanıyor. "Bu hayat ya ölmek ya da öldürmek. Bu onun yaşayabileceği bir şey değil. Ben yaşayabilirim. Yapabilirim. Ailemi korumak için gerekirse kendi ruhumu cehenneme zincirlerim."

Sesindeki sessiz yoğunluk açıkça belli oluyor. Ciddiydi. Orada olmak

istediği için zirveye çıkmadı. Savaştı ve öldürdü.

Ailesini dokunulmaz kılmak için zirveye çıktı. Bildiği tek yolla kardeşlerini güvende tutmak. Bu dünyada, korku güçtür. Ve Rafael Valentino her ikisine de fazlasıyla sahip. Kimse ona karşı gelemmez. Kimse ona karşı gelemmez.

Buna cesaret edemezler.

Şimdiye

kadar.

Diego'ya

kadar. Bana

kadar.

Tanrım. Neden burada olduğumu öğrenince benden nefret edecek.

Bir şekilde bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmalıyım. Zaten yeterince acı çekti. Her gün, hala acı çekiyor. Buna yenilerini ekleyemem.

Amabunu

nasıl durduracağımı da bilmiyorum.

Sevdiğim adam ve kardeşim çarpışma rotasındaki kaçak trenler. Ve ben ortada duruyorum. Diego'yu kurtarmak için, Rafe'i feda etmek zorundayım. Rafe'i kurtarmak için Diego'yu feda etmeliyim. İkisi de geri adım atmayacak. İkisi de pes etmeyecek. Diego ölene ya da Rafe'in imparatorluğu yıkılana kadar durmayacaklar.

Nasıl yapabilirler?

İkisinin de kaybedecek çok şeyi var.

Lütfen, Tanrım, dua ediyorum. Lütfen kimse zarar görmeden bunu bitirmenin bir yolunu bulmama yardım et.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve Rafe'in önüne geçiyorum. Arkasına yaslanmış, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor, her santimi kral gibi. Ama şimdi zırhındaki çatlakları, çeliğin o kadar da kalın olmadığı ince noktaları görüyorum. Sinirleri gergin, omuzları gergin.

Kucağına sürünerek oturuyorum.

Elleri kalçalarımın yerleşiyor, dudakları köşelerden yukarı kıvrılıyor.

"Şimdi ne yapıyorsun, *tigrotta*?"

Beni kendisinin yapması için umutsuzca ona ihtiyacım var, ama bunu söylemiyorum.

"Pekâlâ," diyorum kollarımı boynuna dolayarak ve kalçalarından aşağı kayarak. Dudaklarımı ısıırıyorum, kumaşın kayışına karşı bir inilti ile savaşıyorum ve

Kalçalarının kalınlığı çıplak tenime değiyor. Hâlâ etek giyiyorum. Çoğu gün giydiğim şey onlar. Büyük olabilirim, ama dünya bununla başa çıkabilir. Bol kıyafetlerin ve utançlarının arkasına saklanmayı reddediyorum. "Ben düşünmek."

"Ne hakkında?" Ellerini eteğimin altından geçirip kıcımı avuçluyor. Bir parmağının ucu külotumun bandı boyunca kayıyor, beni kızdırıyor.

"Bana istediğim bir şeyi verdin," diye mırıldandım. "Ben de sana senin istediğin bir şeyi vermeliyim."

"Öyle mi? Sikimin üzerinde zıplamanı ve adımı haykırmanı istiyorum." Sırıttı, tek kaşını kaldırıyor. "Tercihen elim o güzel boğazındayken. Bu sabah bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Sessizce inliyorum.

Sırıttışı büyüyor, parmakları kıkımın yanaklarına gömülüyor. "Ya da belki seni yüzüstü yatırırım, böylece ben senin içinde dibe vururken bu kığın zıplamasını izleyebilirim. Söyle bana Amalia, kırılmadan önce seni ne kadar sert becerebileceğimi düşünüyorsun?"

Pek değil. O kötü ağzını ve iğrenç sözlerini kullanacaksa olmaz.

"Duruma göre değişir," diyorum, onu öpecekmişim gibi öne doğru eğilerek. Ağzımı tam onun kine yaklaşıtıyorum, ta ki düzensiz nefesinin dudaklarıma vurduğunu hissedene kadar.

Tamamen hınzırca bir şey, başımı çevirip sessizce talep ettiğı öpücüğü reddetmeden önce dilimi çıkarıp dudağına dokunmamı sağlıyor. Onun yerine çenesi boyunca bir iz bırakarak öpüyorum ve onu yavaşça çıldırtıyorum.

Kulağına ulaştığımda, altımda kaskatı ve gergin, parmakları tenimde iz bırakacak kadar sert bir şekilde beni kavlıyor. Umarım öyle olur. Bu adama diz çöktürdüğüm anı hatırlatacak bir şey istiyorum.

"Neyin üzerine?" diye hırlıyor.

"Ne kadar sert dövüşmemi istediğine bağı," diye nefes alıyorum boynunu ısırmadan önce.

Sert.

Adımı bir ayı gibi haykırıyor ama yaralı değil. Yakınından bile geçmiyor. Bu sesi biliyorum. Bugün erken saatlerde ben de aynısını yaptım. Bu coşku. Bu kötü, güzel adam sert ve kirli seviyor. Görünüşe göre ben de öyle.

Bu fırtınada yalnız olmadığımı bilmek beni özgürleştiriyor. Damarlarımda kopan fırtına onun damarlarında da kopuyor. Biz iki kusurlu insanız, ama birlikte, tanımlamaya meydan okuyan bir şeyiz. Yin ve yang. Aydınlık ve karanlık. Biz kutupluyuz, her şeyi dengeleyen güç.

Belki de korkmuş, titreyen küçük bir bakire olmam gerekiyordu. Ama değilim. Onun kollarında güçlü ve güvendedim. Onun karanlığı cinselliğı çağırıyor, İçimdeki meraklı kadın, beni özlemle sızlatan tüm o fantezileri keşfetmeye hevesli olan.

Bu adama boyun eğmek, kendimi ona teslim etmek istiyorum ama kolay kolay güvenmiyorum. Bana sahip olmak, beni başkaları için mahvetmek istiyor, ama bu

Karmaşık adam da bana tapmak istiyor. Bu - onunla mücadele etme şeklim, onun bundan zevk alma şekli - rıza ile ilgili değil. Bu teslimiyetle ilgili.

Bana sahip olma hakkını kazanmak istiyor. Ve benim de onun kazanmasına ihtiyacım var.

Kolları beni sarıyor, vücuduna doğru sürüklüyor. "Bacaklarını belime dola," diye homurdanıyor, sesi karanlık bir aciliyetle zonkluyor.

Bu emre itaat etmek için acele ediyorum, bizi kanepeden sürüklerken onları kalçalarına kilitlemek için çabalıyorum. Biz kalkar kalkmaz, sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi eve doğru fırlıyor. Köşeyi döndüğümüzde eteğimi indirip kıcımlı örtüyor.

"Herkesi ikinci kattan uzak tutun," diye çıkışır.

"Emredersiniz efendim," der Carmine.

Kaşlarımı çatıyorum, başımı çeviriyorum. Carmine, Coda yerine Domani'nin yanında duruyor. Dümdüz karşıya bakıyor, bana bakmıyor. Yine de doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Rahatsız edilmek istemiyorum."

Carmine tekrar, "Evet efendim," der.

Emirlerinin yerine getirileceğinden emin olan Rafe eve girer, Carmine ve Domani çoktan unutulmuştur.

"Coda nerede?"

"Meşgulüm," diye homurdanıyor. "Dişlerini derime geri sok, Amalia."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını acıtacak kadar sert bir şekilde geriye çekiyorum. "Kendimizi patron gibi hissediyoruz, değil mi?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda soruyorum. "Senden emir almadığımı zaten söyledim."

Gözleri güneşe rakip olacak kadar alev alev yanıyor. "Sikimin üzerinde zıplarken onlardan bolca alacaksın, Amalia. İyi bir küçük kız olacaksın ve kralın ne derse onu yapacaksın."

Sözü üzerine klitorisim zonkluyor.

"Göreceğiz," diye burnumu çekiyorum, eğilmeyi reddederek. "Belki emirleri ben veririm."

Belki de sikinin üzerinde hiç zıplamam."

Gözleri yarıklara kadar daralıyor, göğsünde uyarıcı bir hırıltı titreşiyor. Hayır denilmesinden hiç hoşlanmaz. Merdivenlere yöneliyor, ikişer ikişer çıkıyor.

"Oh," diye inliyorum, her adım ereksiyonunun klitorisime sürtünmesine neden olurken bacaklarımı onun etrafında daha sıkı kilitliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Benimle taşak geçme, Amalia. İkimiz de biliyoruz ki o daracık küçük amcığınızı mahvetmemi hissetmek için can atıyorsun. Seni ilk öptüğüm andan beri tek düşündüğün bu, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Ben yokken yatağımızda kendine dokundun mu, *tesoro*?" diye soruyor. "Yüzünü yastığıma gömüp bacaklarının arasında benim elim varmış gibi davrandın mı?"

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz, başım omuzlarımda sallanıyor. Onunla savaşmalı ve ona meydan okumalıyım ama yapamıyorum. Bir dakika içinde yapacağım. Kendimi toparladıktan sonra.

"Seni düşündüm," diyor ve koridorda hızlı adımlarla yürümeye başlıyor. Sanki fazla kilomu fark etmemiş gibi. "Gittiğim her lanet gece, seni yatağımızda tek başına, kendine dokunurken, adımı haykırırken düşündüm. Bu beni neredeyse delirtiyordu. Ama pes etmedim. Kendime bu zevki tattırmadım."

Bunu söyleme şekli aklımın bir köşesinde alarm çalmasına neden oluyor.

"Neden gittin?" Yatak odasına geçtiğimizde ve kapı arkamızdan kapandığında soruyorum.

"Kalmak için kendime güvenmedim." Bakışlarımla buluşuyor, beni hâlâ kollarında tutuyor. "Kalmayı hak etmedim. Sana zarar verebilirdim. Seni *öldürdüm*. Seni altıma aldığımı fark ettiğimde..." Utanç yüz ifadesini yakıyor. "Seni buraya incitmek için getirmedim, Amalia."

"Neden..." Cevabından korkarak dudaklarımı yalıyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü yapmak zorundaydım."

Kalbim titriyor, çatlamakla tehdit ediyor. "Diego yüzünden."

"Hayır." İnkârı yumuşak ve kesin. "Kadınlar benim kurallarına göre yasak bölgedir, *tesoro*. Bir kadını hedef alan herkes ölümle yüzleşir. Kendi yasalarımı *senin* için çiğnedim, Diego için değil. Çünkü sana bir kez baktım ve benim olduğunu anladım."

"Rafe," diye fısıldıyorum, bunu kastettiğinden oldukça eminim. "Sen benimsin, *tesoro*."

"Ben senin değilim," diyorum, ellerimi saçlarına daldırıp başını geriye çekiyorum. Bakışları benimkilere karışıyor, öfkeli, bölgeci bir erkek gibi. "Henüz değil, Rafe."

"Dikkatli ol küçük kız," diye homurdanıyor, gözleri bir demir ocağındaki metal gibi ısınıyor. "Seninle tanıştığımдан beri seni becermek için can atıyorum. Çaresiz bir adamı kışkırtma."

Ama benim yapmak istediğim de tam olarak bu. Onu kışkırtmak. Onu sarsmak. *Kırmak*. Çaresiz kalmasını istiyorum. Belki ateşle oynamayı sevmemeliyim, ama bu adamın yanma şeklini seviyorum.

"O zaman yap, Rafe," diyorum, bu kez ona emrederek. Ona emrediyorum. "Becer beni. Kır beni. Beni sahiplen."

O bunu yapana kadar ikimizin de tatmin olacağını sanmıyorum. Onun üzerimdeki sahiplik damgasına en az onun kadar ihtiyacım var. Bu parçamın ona ait olmasına ihtiyacım var, başkasına değil.

Adımı haykırıyor, elleri kıcımda esniyor. Parmakları yanaklarıma giriyor ve sonra gevşiyor. Kazıyor ve sonra rahatlıyor.

Yavaşça öne doğru eğildim, gözlerim onunkilere kilitlendi. Bakışlarını mümkün olan son saniyeye kadar tutuyorum ve sonra dudağını ısıırıyorum. Sertçe.

Zevkle kükrüyor.

Adını haykırarak yatağa yüzüstü uzandım. Saniyeler içinde üstüme çıktı, eteğim belimdeydi.

Eli sağ yanağıma sert bir şaplak indiriyor. Keskin acı içimde bir zevk patlaması yaratıyor.

"*Tigrotta*," diye

homurdanıyor. "Az önce

bana *şaplak mı attın*?"

Cevap olarak sol yanağıma tokatlıyor.

Dilimi ısıırıyorum, bir coşku çıığına karşı savaşıyorum. Sevdiğim için kızgınlım ve aynı anda sevdiğim için heyecanlıyım.

"Sakın sevmiyormuş gibi davranma," diye kulağıma homurdanıyor, lobunu ısıırıyor. "Şu anda benim için ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum, Amalia."

"*Vete al demonio!*"

Gülüyor, karanlık ses rahmimi gıcırdatıyor. "Hayır, *tesoro*. Ben de oradaydım. Bu gece, senin kıvrımlı küçük vücudunu cennete doğru sürüyorum."

Eli tekrar kıcıma iniyor. "Yine de endişelenme. Yolculuğun her dakikasını seveceksin."

Haklı olduğuna eminim. Şimdiden vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Klitorisim zonkluyor. Meme uçlarım ağrıyor. Bana tekrar şaplak atması için çaresizim ve aynı zamanda bu düşünceye öfkeliyim.

Bana ne yapıyor?

Bir elini bacaklarıma arasına sokup külotumun üzerinden merkezimi avuçluyor. Kendimden geçerek inliyorum, beni dönüştürdüğü çaresiz, muhtaç kız gibi hıçkırarak ağlıyorum.

"Elimi sür, Amalia. Ben sana emirlere itaat etmeyi ne kadar sevdiğini öğretirken kalçalarını pompala ve bana bir gösteri yap."

"*Rotto nel culo*," diye küfrediyorum, tam olarak onun yaptığını yaparken bile ona karşı koyuyorum.

talep ediyor ve eline sürünüyorum. Elimde değil. Bir parçam savaşmayı

seviyor

onu. Diğer parçam ise umutsuzca onu memnun etmek istiyor. Bu adama ve bana hissettirdiklerine bağımlıyım. Onun kollarında, hiç olmadığım kadar canlıyım. Hiç olmadığım kadar kendimim. Onun tutsağı olmam gerekirken, hayatımda ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

Sağ yanağıma sert bir şaplak atıyor ve sonra avucuyla yatıştırıyor. Çığlık atıyorum, zevk peşinde koşarak elini itiyorum.

"İşte bu, *tesoro*," diye mırıldanıyor. "Beni kendi kişisel sikiş oyuncağın olarak kullan.

Temizlemem için ortalığı dağıt."

Oh, Tanrım.

Sol yanağıma tokatlıyor. İç kaslarım sıkıştı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan külotumun arkasını çekip indiriyor, iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor.

Göt.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Boyalı el izlerimle iyi görünüyorsun teninin üzerinde, *tesoro*. Keşke şu anda ne kadar güzel göründüğünü görebilseydin."

Sesindeki hürmet beni uçuruma yolluyor. Adını haykırıyorum ve bir orgazmın içine düşüyorum. Meme uçlarım yatakta sürüklenirken kıvrandım ve inledim. Ve sonra dudaklarını kıçımda, el izlerinin olduğu yerde hissediyorum... ve yepyeni bir dalganın altına sürükleniyorum.

Altında gevşekçe düşüyorum, beni bir bez bebek gibi savurmasına izin veriyorum.

Rafe beni çeviriyor ve saç tutamlarını nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor.

"*Bellissima*," diye mırıldanıyor ve eğilip beni nazikçe öpüyor. Onun dili benimkine dolanıyor, öpücüğü yavaş, şehvetli ve erotik. Sanki ağzımla sevişiyor. Ellerini yavaş hareketlerle yanlarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Beni yeryüzüne geri indirmek yerine, daha yükseğe kaldırıyor ve yerden bir metre yükseklikte süzülmemi sağlıyor.

"Rafe," diye inliyorum, altında huzursuzca kıpırdanıyorum. Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim. Sadece daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Lütfen."

"Yalvarırken sesin çok tatlı çıkıyor, *tesoro*," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Tekrar gelmek ister misin?"

"Lütfen."

Öpüşmemizi kesiyor, beni nazikçe oturtuyor. Her nasılsa, o yönetir Benim yardımım olmadan beni soyuyor. Kemiksizim, işe yaramazım. Aldırmıyor gibi görünüyor. Kulağıma övgüler mırıldanıyor, ellerini vücudumda gezdiriyor, zevkten uyuşana kadar beni sürekli daha yükseğe, daha yükseğe kaldırıyor,

Onun tarafından uyuşturuldum. Onunla dövüşmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Onunla dövüşmek istemiyorum.

Daha içime bile girmedi ama şimdiden savunmamı elimden aldı ve beni mahvetti. Başım ciddi belada. Sanırım o da bunu biliyor. Bence bunu seviyor. Ukala piç bunun her dakikasını seviyor.

"Sıra sende," diyorum çırılçıplak soyulduğumda, üzerimde allıktan başka bir şey yokken. Bana sırtıyor. "Beni çıplak mı istiyorsun, *tesoro*?"

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

Sırtıyor ve yataktan zarif bir panter gibi kalkıyor, şık ve kendinden emin. Kendinden emin. Utanmadan ve çekinmeden soyunuyor ve takım elbisesini devasa yatağının ayakucundaki bankın üzerine bırakıyor. Kıyafetleri üzerindeyken çok güzel. Onlarsız, nefes kesici.

Vücudu bir sanat eseri. Bir vücut geliştirmeci gibi yırtık pırtık değil, kırklı yaşlarına yaklaşan bir adam gibi kalın kaslardan oluşuyor. Karnı belirgin değil, onun yerine sert bir levha. Büzülmüş et kütlesi kalbimin parçaları. Onun gücünün, direncinin bir kanıtı gibi duruyor.

"*Bellissima*," diye fısıldıyorum, bakışlarımı onunkilere kaldırarak. Ciddi söylüyorum. O benim Güzel.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, bakışlarında sıcaklık var. Gurur. Ereksiyonu sallanıyor, vücudundan sert ve gururlu bir şekilde çıkıyor. O büyük... şu anda düşünmeye hazır olduğumdan daha büyük. Ama bunu istiyorum. Onu istiyorum. Ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Sanırım ondan istesem bu adam bir damarını açıp benim için kanını akıtabilir. O da benim kadar girdaba kapılmış, benim kadar uzaklaşmaktan aciz. Aramızdaki her neyse, o da tamamen içinde. Bunu gözlerinde görüyorum, dokunuşunda hissediyorum. Bizi harap ve bitap bıraksa bile, o da bu işin içinde.

Benimle birlikte yatağa sürünüyor ve dudaklarımı başka bir ateşli öpücükle yakalıyor. Kolumu boynuna dolamadan önce, vücudumda geziniyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyor. Dudakları tenimin her santimine dokunuyor, vücudumdaki her hassas yeri keşfediyor. Dudakları ve diliyle beni harap ediyor ve nefes nefese bırakıyor.

"Rafe!" Dişlerini göğsümün yan tarafına geçirip beni işaretlediğinde saçlarını avuç avuç tutarak haykırıyorum. Meme uçlarıma geçip onlara zevkle işkence ettiğinde sırtında pençe izleri bırakıyorum. Isırıyor, emiyor ve yalıyor. Ve sonra hepsini tekrar yapıyor.

Mücadelemini tekrar buldum. Onu ısırıyorum. Tırmalıyorum. Lanetliyorum. Gülüyor... ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek bana zevkle işkence ediyor. Bu çok fazla.

ve yeterli değil. Piç herif bana eziyet etmekten zevk alıyor. Gözleri eğlence ve arzuyla parlıyor. Ne kadar d v ş rsem, o kadar hoşuna gidiyor.

"şimdi dövüş benimle, *tesoro*," diye meydan okuyor bana, bacaklarımı omuzlarına atarak.

Dili klitorisime dokunur dokunmaz paramparça oluyorum, binlerce küçük parçaya ayrılıyorum. O durmuyor. Beni altında tutuyor ve sanki dört çeşit yemekmişim gibi yiyor ve hiç acelesi yok. ığlık atıyorum, hıçkırıyorum ve kıvranıyorum, dönüşümlü olarak yüzüne s rt n yorum ve tırmanmaya çalışıyorum, daha fazlasını mı yoksa ilahi işkencenin bitmesini mi istediğimden emin değilim.

Rafe beni bırakmayı reddediyor. Beni bir orgazmdan diğerine yiyor, parmakları ve dili olmaması gereken yerlerde. Ve ben buna bayılıyorum. Tanrı yardımcım olsun, her pis dakikasına bayılıyorum. Parmakları kıçımda ve dili merkezimdeyken üçüncü kez boşalıyorum ve onun adını haykırıyorum.

"Lütfen, lütfen," diye hıçkırıyorum, merhamet için yalvarıyorum.

"Zavallı küçük *tigrotta*," diye mırıldanarak vücudumda geziniyor. Üzerime geliyor, bacaklarımın arasına hafifçe sokuluyor. "Sen hiç yeterli mi?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Henüz olmaz. İçime girene kadar olmaz.

"*Piccola guerriera*," diyor, yüzüme öpücükler yağdırarak. Bir eli yan tarafımda gezinerek beni irkiltiyor. "şşş, *tesoro*. Ben seninle ilgileneceğim. sen."

"Acıyacak mı?" Tekrar boyutunu düşünerek soruyorum, aşağıya ciddi bir hasar vermeden sığacağına tam olarak ikna olmadım. Saf değilim. Seksin nasıl işlediğini biliyorum. Ama o an geldiği için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Bekaretini kaybetmek pek çok kadın için rahatsız edicidir. İnsanlar suçu partnerlerine atmayı severler ama bence bazen sadece acı verir. En azından birlikte okula gittiğim kızların çoğu için durum böyle görünüyor.

"Olabilir," diyor Rafe, bana yalan söylemeden. "Ama acı uzun sürmeyecek, Amalia. Elimden geldiğince nazik olacağıma söz veriyorum." Alnını benimkine yaslıyor, çok tatlı davranıyor. "Yardıma olacaksa acıyı bana ver, *tesoro*. Isır beni. Penele beni. Dayanabilirim."

"Dayanabilirim," diye fısıldadım. "Emin misin?"

"Evet."

Kıkırdıyor. "Yani bunu yapmak istediğinden emin misin Amalia? Hayır diyebilirsin. Seni zorlamayacağım. Fikrini değiştirmeye alışmayacağım. Borcun yok.

Bunu bana."

"Rafe? Kapa çeneni ve benimle seviş."

"Emrettiğiniz gibi," diye nefes alıyor, ereksiyonunu girişime doğru çentikliyor. "Bekle."

Dondu kaldı.

"Prezervatif takmıyorsun."

Bana bakıyor, bakışlarında karanlık ve sahiplenici bir şey var. "Sen benimsin, Amalia. Seni çıplak olarak alıyorum. Senden başka kimse yok. Sen doğmadan önce senden başka kimse yoktu. Asla da olmayacak. senden başka kimse."

"Hamile kalabilirim," diye fısıldıyorum, düşünceyle midem titriyor. Korkudan değil, tiksintiden değil, ama... heyecandan. Tanrı yardımcım olsun ama bu adamın çocuğunu taşıma düşüncesi *hoşuma* gidiyor.

"Güzel," diye homurdanıyor, o sahiplenici karanlık büyüyor. Başını eğip dudaklarını kulağımın yanına koyuyor. "Seni burada ve şimdi doğurmaktan mutlu olmayacağımı mı sanıyorsun, *mi reinita*? Senin çocuğunu bu dünyaya getirmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Sessizce gülüyor. "Küçük kız, çocuğumu içine yerleştirmek için *ölüyorum*."

"Rafe," diye inliyorum.

"İyi bir küçük kraliçe ol ve ben bunu yaparken çok yüksek sesle bağırmamaya çalış Amalia," diyor. "Kralın için çılglık attığını duyan bu evdeki her erkeği öldürmek zorunda bırakma beni."

Aman Tanrım.

Onun altında gevşiyorum, içimde mini bir orgazm titriyor.

Kıkırdıyor, damarlarımı ateşleyen hınzır, şeytani bir ses. Ve sonra dişlerini tenimde hissediyorum.

Bir an sonra kalçalarını ileri doğru sallayarak içime doğru itiyor. Yüksek sesle inliyorum, o kadar tahrik oluyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Boynumu yalayıp öpüyor, sikinin başı içeri kayarken düşüncelerim her yöne dağılıyor.

Biraz yakıyor ama acıtmıyor. "Rafe," diye inliyorum.

Tekrar ileri itiyor, bir santim daha içeri giriyor. Yanma hafifçe yoğunlaşıyor. Çoğunlukla, gergin ve dolu hissediyorum... ve biraz da kötü. Saatlerdir bana eziyet ediyor, yavaş yavaş aklımı başımdan alıyor. Şimdi sıra bende.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum, yüzümü çevirerek ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Sen benim içimdesin, Rafe. Başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şeye sahipsin. Ben seninim."

Rafe kükrüyor...ve kırılıyor. Kalçalarını ileri doğru savurarak tek bir hamlede beni üzerine yatırdı. Bir acı parıltısı içimi yıkıyor, o kadar çabuk geliyor ve gidiyor ki zar zor hissediyorum. Yine de ne anlama geldiğini biliyorum. Ne anlama geldiğini biliyorum. Az önce kızlık zarımı bozdu. Şu anda gerçekten benden bir parçaya sahip, başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir parçaya. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin geri alamayacağı ya da silemeyeceği bir şekilde ona aitim - ne zaman, ne mesafe, ne de ölüm.

"Kahretsin," diye küfrediyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "İyi misin, *tesoro*?" "Mükemmelim," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

"Ben mükemmelim, Rafe."

"Ağlıyorsun."

"Mutluyum," diyorum ona bakarak. "Beni mutlu ediyorsun."

Gözlerinden endişe akıyor, ifadesi yumuşuyor. "O duyguyu bilirim, *tesoro*."

Belki de biliyordur. Bence eğer biri bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorsa Bu adam hayatı bir kafeste yaşıyor. Onunki benimkinden daha lüks olabilir ama yine de bir kafes. İkimiz de hiç özgür olmadık. İkimiz de gerçek mutluluğu tattık. İkimiz de başımızın üzerinde asılı duran kılıçların altından kısacık anlar yakaladık ama hiçbiri uzun sürmedi. Ama bu an... Bu an sonsuza dek sürecek gibi.

"Benimle seviş," diye fısıldıyorum, sessiz bir öpücük talebiyle yüzümü ona doğru eğiyorum. "Beni kendinin yap."

"Sen zaten benimsin."

"O zaman kanıtla. *Baciami*." *Öp beni*.

Hırılıyor. Ve beni öpüyor. Nefesim kesilene, başım dönene ve ona beş dakika öncesinden bile daha çok aşık olana kadar. Tanrım, onu seviyorum. Düşmüyorum. Çoktan yüz üstü yere düştüm. Bu güzel, karmaşık adama delicesine, çılgınca, umutsuzca aşığım.

Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor, vücuduma zevk dalgaları gönderiyor. Şok, zevk ve coşku içinde soluk soluğa kalıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor kıkırdarak. Ve sonra tekrar yapıyor. Ve tekrar. İçime doğru itiyor ve sonra geri kayıyor, beni tekrar tekrar ona sokuyor, göz kapaklarımın arkasında yıldızların patladığı iç noktalara çarpıyor.

Adını yüksek sesle ve sonra daha yüksek sesle haykırıyorum, onu kendime çekiyorum. Ben daha yüksek sesle bağırdıkça, o beni daha sert kavırıyor. O bana sarıldıkça ben daha çok bağıriyorum. Sanki birbirimizden besleniyoruz, sevişmemiz daha vahşi, daha çılgınca büyüyor. Beni yüzüstü çeviriyor, içime tekrar girmeden önce kalçalarımı havaya kaldırıyor.

Her derin itişte meme uçlarım battaniyeye sürtünüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Yanaklarını ellerinle ayır, *tesoro*. Şu güzel pembe deliği göreyim."

Utanmam, kırılmam ya da başka bir şey yapmam gerekirdi. Ama utanmıyorum. Onunlayken utanç duymuyorum. Ne isterse sorgusuz sualsiz yapıyorum. O da bunu seviyor.

"Tanrım evet," diye inliyor ve bana baktığını biliyorum, tam *orada* içime girerken bana bakıyor. Bu şekilde daha derin, o kadar derin ki her hamlesinde nefesimi çalıyor.

Bir saniye sonra başparmağını o deliğe bastırıp onunla oynayarak şüphelerimi doğruluyor. Sanırım bunu takıntı haline getirdi. Dokunmadan duramıyor. Bu normal mi? Emin değilim. Ama nefret etmiyorum.

"Bu benim de olacak Amalia," diyor. "Sen hamile kalır kalmaz, ben de sahipleneceğim."

Bu düşünceyle kaslarım onun etrafında sıkıştı.

"Pis kız," diyor kıkırdarak ve bunu hissettiğini biliyorum. Yanağıma vuruyor. "Haydi. Dizlerinin üstüne çök."

Kalkmama yardım etmesi gerekiyor. Bir şekilde içimde kalmayı başarıyor. Ben onun önünde dizlerimin üzerinde, o da göğsünü sırtıma yaslayacak şekilde pozisyon alıyoruz. Bir eliyle saçlarımı yolumdan çekiyor. Diğeri boğazımı çevreliyor.

"Kucağıma yaslan," diyor kulağıma. "Ben izlerken sikimin üzerinde kendini becer, *tesoro*."

Bakışlarım dolabın kapısına kayıyor. Bizi görünce inliyorum, eli boğazıma sarılmış, neredeyse koruyucu bir şekilde üzerimde geziniyor. Saçlarım karmakarışık, tenim terden kızarmış ve nemli. İzleri tenimi kirletiyor. Benim pençe izlerim onunkilere kazınmış. Birlikte çok güzel görünüyoruz. Erotik. Şehvetli. Bir sanat eseri gibi.

"Bak ne kadar güzel görünüyorsun," diye homurdanıyor ve boştaki elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Haykırıyorum, kendimi ona daha hızlı, daha sert çarpıyorum, gözlerim aynadaki görüntümüze kilitleniyor. Başka tarafa bakamıyorum. Tüm hayatım boyunca insanlar

banâ isimler taktılar çünkü ben büyük bir kızım. Hiç umursamadım çünkü önemli değillerdi. Ama şu anda, geçmişte hiçbir zaman bu kadar *az* şey hissetmemiştim.

Bu adam şehirdeki en güzel insanlardan biri... ama ben her yönden onun dengi sayılırım. Sadece birlikte iyi görünmüyoruz. Birlikte iyiyiz. Birbirine kilitlenen yapboz parçaları gibi uyuyoruz. O sert yaratıldı çünkü ben yumuşak yaratıldım. Ben yumuşak yaratıldım çünkü o sert yaratıldı.

"Rafe," diye inliyorum, ona ne gördüğümü, ne hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum. "Biliyorum, *tesoro*," diyor.

"Biliyorum."

O zaman mantıklı düşüncenin izini kaybediyorum, kendimi tamamen zevke veriyorum. Kendimi onun üzerine bırakıyorum, kendimi boşaltmak için onu kullanıyorum, onu boşaltmak için. Öğütüyorum ve inliyorum, onu sadece kaldırıp tekrar yapmak için derinlere götürüyorum.

Klitorisimle oynuyor, eli boğazımda.

Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var. "Rafe," diye hıçkırıyorum hayal kırıklığı içinde, neye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

Yine de biliyor. Eli boğazımda sıklaşıyor, parmakları yanlardan sıkıca kavıyor. Hava kaynağını kesmiyor ama neredeyse anında orgazmım oluşmaya başlıyor. Kucağında daha sert, daha hızlı debeleniyorum, kollarını pençeliyorum, ağzım sessiz bir mutluluk içinde açık.

"Gel," diye homurdanıyor, gözleri aynada benimkilere kilitlenmiş.

Komutu söyler söylemez elini gevşetiyor. Kan tekrar başıma hücum ediyor, içimi bir coşku kaplıyor.

O kadar hızlı patlıyorum ki, oda kararıyor.

Rafe kükreyerek beni sırt üstü çeviriyor. Tekrar içime giriyor, beni yatak başlığını sallayacak kadar sert beceriyor. Ritimsiz hareket ediyor, o kadar derine vuruyor ki onu yarın hissedeceğimi biliyorum. Ve sonra rahmimde başka bir patlamayı tetikleyen bir coşku iniltisiyle hareketsiz kalıyor. Sıcaklık içime dökülürken beni dolduruyor, beni o kadar dolduruyor ki dışarı sıcıyor ve ikimizi de mahvediyor.

Hayatımın en güzel anıydı. Ve en korkuncu.

Çünkü o anda iki şeyi fark ettim. Onsuz yaşayamam. Ve başka seçeneğim olmayabilir.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Rafe

"İyi misin, *tesoro*?" Amalia'yı olabildiğince yakın tutarak soruyorum. Kollarımda sessiz, vücudu benimkine yapışmış. Ne düşündüğünden emin değilim ama beni bir kez olsun bırakmadı. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Şimdi denese bile benden kurtulamaz. Onunla sevişmeden önce bile ruhumdan geriye kalanlar onundu.

O bana sahip, zihnime, bedenime ve ruhuma.

Ama onun içinde olmak.... Ya Tanrı benim kurtuluşa layık olduğuma inanıyor ya da cehennemde sonsuza dek canımın mümkün olduğunca çok yanmasını istiyor. Çünkü bu cennete en yakın olduğum andı. Eğer o bir kurtuluş işareti değilse... eğer günahlarımın cezası olarak onsuz cehennemde sonsuzluğa mahkûmsam, bu tasarlayabileceği en kötü azap olacak.

"Evet," diyor, sesi yumuşak ve tatlı. "Sadece düşünüyordum."

Gülümsüyorum. Tabii ki düşünüyor. Onun beyni hiç durmuyor. O küçük bir kaplan yavrusu, sürekli sınırlarını test ediyor, çevresini sonsuz merak ediyor. Doyduğunda bile evcilleşmiyor. "Ne düşünüyorsun, *tigrotta*?" Elimi kalçasının kıvrımlarında gezdirerek soruyorum. Aletim seğiriyor, şimdiden bir tur daha atmaya hevesliyim. "Nasıl kaçmaya çalışacağını Yarın mı? Sıcak pembe duvarlarım parıltılı mı yoksa parıltısız mı daha iyi görünecek? Adamlarımı hangi yeni yöntemlerle şok edebilirsin?"

"Diego benim üvey kardeşim," diye fısıldıyor ve bu kez beni şoke ediyor. Onu buraya getirdiğimden beri Diego Butera hakkında tek bir kelime bile etmedi. Ben de ona onun hakkında bir şey sormadım. Bana ondan bahsetmeyeceğine yemin etti ve ben de bu yemini bozdurmayacağıma dair kendime söz verdim.

Elim kalçasında titriyor.

"Alvise Butera beni on yaşındayken evlat edindi. Alvise öldükten sonra beni Diego büyüttü."

"*Tesoro*," diye mırıldanıyorum, onun adına üzülererek. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ben sadece... Sadece onun benim için kim olduğunu bilmeni istedim," diyor ve hafifçe dönerek moka rengi gözlerinden birini bana diyor. "O benim ailem."

"Koruyucu ailede miydin?" Mattia ve benim onun Diego ile olan bağlantısını çoktan çözdüğümüzü söylemek yerine soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir grup evinde büyüdüm."

Kalbim sıkışıyor. "Ailene ne oldu, *tesoro*?"

Bir an tereddüt ediyor, yüz ifadesindeki bir şey benim okuyamayacağım kadar hızlı değişiyor. "Öldüler," diyor, sesi uzaktan geliyor. "Bir ateş."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, onu daha yakına çekerek. İlk kez, burada ne kadar çok şey kaybedeceğini düşünmemeye izin verdim. Diego onun kardeşi, geriye kalan tek ailesi. Eğer onu *öldürürsem* - onu öldürdüğümde, ailesinin son üyesini de ondan almış olacağım.

Midem bulanıyor. Hiçbir parçam bu düşünceden zevk almıyor. Hiçbir parçam bundan zevk almıyor. Diego'nun ölümü ona zarar verirse... *mafankulo*. İlk kez, tüm bu durumun ne kadar boktan olduğunu fark ediyorum. Bir labirentin içindeki fareleriz ve duvarlar üzerimize çöküyor.

Sanırım o da bunu biliyor. Kolları sanki bizi tek bir varlık haline getirmek ve dış dünyanın araya girmesini engellemek istercesine etrafımda sıkışıyor. O da bunu kaybetmeye hazır değil. Aramızdaki bağ güçlü ama yeni. Bu onu parçalamakla, *bizi* parçalamakla tehdit ediyor.

"İkinizin birbirinizi öldürmenize izin vermeyeceğim," diyor aniden ayağa kalkarak. Gözleri benimkilerle buluşuyor, inatçı bir kararlılıkla dolu.

"Birinizin ölümüne neden olmadan önce bu aptal savaşı durdurmanın bir yolunu bulacağım, Rafe."

"Ah, *tesoro*," diye fısıldıyorum, tepesine öpücükler yağdırmak için onu aşağı çekiyorum. Bunun için çok geç olduğundan korktuğumu ona söyleyecek yüreğim yok. Eğer Diego'nun yaşamasına izin verirsem, Genovese ile savaşı durdurmak mümkün olmayacak. Elindeki her şeyi bana fırlatacaktır. Ve onun işi bittiğinde, diğerleri de şanslarını deneyecek. Diego'ya karşı hoşgörülü olmamı zayıflık olarak görecekle ve tacımı almak için teker teker gelecekler. Chicago sokakları kana bulanacak ve bu kan benim ellerime bulaşacak... ve Diego'nun.

Eğer kardeşlerim olmasaydı, diğer ailelere krallığın anahtarlarını verirdim. Babam öldüğü gün onları teslim eder ve imparatorluğunu tuğla tuğla sökerken eğlenmelerini söylerdim. Ama yapmayacağım.

kardeşlerimi kaybetmeyeceğim ve Amalia'yı da kaybetmeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Geriye ne kalıyor?

Sonu yıkım olmayan hiçbir yol yok. Diego'yu öldürürsem, Amalia'yı kaybederim. Yaşamasına izin verirsem, onun ve kardeşlerimin hayatını riske atarım. Bu imparatorluğun bağları altında her zaman ezildim ama ilk kez gerçekten nefret ediyorum.

Öyle ya da böyle, bu bana kaybetmeyi göze alamayacağım bir şeye mal olacak. Bana mal olacak

Onu.

Hayır. Kiminle savaşmam, öldürmem, borçlanmam ya da ödeme yapmam gerektiği umurunda değil.

kapalı. Yirmi yıl boyunca her şeyimi bu lanet krallığa verdim. Annemi aldı. İkizimin saygısına mal oldu. Sözümü tutmak ve kardeşlerimi güvende tutmak için özgürlüğümden, geleceğimden vazgeçtim ve ruhumu kararttım. Yeterince vazgeçtim. Bu lanet hayatın onu da almasına izin vermeyeceğim.

"Bu senin kavgan değil, Amalia," diyorum ona, onu yatağa benimle birlikte sürükleyerek. "Bu benimle Diego arasında. Seni dahil etmeden çözeceğiz."

"Ben zaten işin içindeyim, Rafe. Ben senin tutsağınım." "Kraliçe," diye homurdandım. "Sen benim kraliçemsin, *tesoro*." "Dario Marchesi," diye ağzından kaçırdı.

Ona göz kırpyorum.

"Diego, Dario Marchesi yüzünden senden nefret ediyor," diyor, bakışları yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor, dişleri alt dudağına sıkıca gömülmüş.

Kaşlarımı çatıyorum, ismi bulmaya çalışıyorum. Belirsiz bir anı yüzüyor. Kadınları dövmeye meraklı bir *askerdi*. On dört, on beş yıl önce *karısını* hastaneye yatırmıştı. Bu ilk değildi. Ama sonuncusuydu.

"Peki ya o?" Diego'nun onu nereden bildiğinden emin olmadığım için soruyorum. "Diego'nun biyolojik babasıydı," diyor Amalia, sesi yumuşak. "Alvise Butera Diego'nun babasıydı."

"Hayır," diyor başını sallayarak, "öyle değildi. Alvise, Diego henüz bebekken annesiyle evlenmişti ama biyolojik babası Dario'ydu. Uyuşturucu kaçakçılığından hapisteydi, bu yüzden Alvise'in Diego'yu evlat edindi. Şartlı tahliye edildikten sonra Diego'yla görüşmeye devam etti." Kaşlarını üzgün bir şekilde çatı. "Diego onu senin öldürdüğünü biliyor, Rafe."

Maifankulo. Bütün mesele bu mu? Dario Marchesi yüzünden lanet bir kan davası mı? Elim telefonumu kapıp arama arzusuyla seğiriyor.

Mattia ve Luca'nın onları bilgilendirmesini istiyorum ama buna direniyorum. Bu gece Diego Butera hakkında yeterince konuştum. Amalia da öyle.

Bu gece karanlık şeylerin gölgesinde kalmamalı. Bu geceyi hatırladığında, sadece ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar sevildiğini hatırlamasını istiyorum. hissetti. Üzüntü olmayacak, endişe olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Ona bakmak benim görevim ve şu anda bunu berbat bir şekilde yapıyorum. Bunu düzeltmenin zamanı geldi.

Onu yana yuvarlıyorum ve altından kayarak ayağa kalkıyorum. Ne yaptığımı sormasına fırsat vermeden onu kollarımın arasına alıyorum. "Bu kadar yeter, *tesoro*," diye mırıldanıyorum, eğilip şişmiş dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Artık yatağımızda Diego'dan bahsetmek yok."

"Onun yerine banyoda mı konuşacağız?" diye soruyor, onu en-suite banyoya doğru götürürken burnunu kıvırıyor.

"Hayır, ukala," diyorum kıkırdayarak. "Bu gece onun hakkında konuşmayacağız."

Hep

si." "O zaman ne yapacağız?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

"Seni temizleyeceğim ve seninle ilgileneceğim," diye mırıldanıyorum. büyük, jetli küvete doğru, bu kısmı dört gözle bekliyorum. Onu şımartmak ve onunla ilgilenmek için. Kendimi... onun her ihtiyacını karşılamaya, bu parçasıyla güvendiği kişi olmaya hevesli buluyorum. Onunla yakınlık neredeyse

seks kadar sarhoş edici. "Ve eğer çok çok iyi bir kraliçeyse, belki bu süreçte seni tekrar kirletirim."

Kollarını boynuma dolayarak bana gülümsüyor. "Ya yaramaz bir kraliçe olmak istersem, Rafe? O zaman ne alırım?"

"Bana ne kadar yaramaz olabileceğini göster, *tesoro*," diye homurdanıyorum, kanım buharlaşırken onu makyaj masasının üzerine koyuyorum, "o zaman sana tam olarak ne alacağını göstereceğim."

"Bugün benim için bir şey yapmanı istiyorum, *tesoro*," diye mırıldanıyorum, ertesi sabah erkenden mutfakta Amalia'nın ensesine öpücükler kondururken.

"Ne?" diye inliyor, çatalı tabağına vuruyor, yumurtaları çoktan unutulmuş.

"İçeride kalmanı istiyorum. Kaçmaya çalışmak yok." Onu kimin ele geçirmeye çalıştığını öğrenene kadar, ben ve Mattia yanında olmadan dışarı adımını atmasını istemiyorum. Ve bugün yapacak işlerimiz var. Kızımın peşinde olan her kimse onu bulmak, Diego'ya ne yapacağımızı bulmak, bir savaşı durdurmak gibi. Tipik Salı saçmalıkları.

"Coda ve Domani beni kovalamaktan yoruldular mı?" diye soruyor, sesinde bir gülümsemeyle.

"*Tesoro*, ikinci gün seni kovalamaktan yoruldular." Dudaklarımı boynunun kenarındaki tendonda gezdiriyorum, vücudu gevşediğinde hırlıyorum ve

Kollarımda uysal. Bu sabah yatağı terk etmemize neden olan herkesi ve her şeyi sikeyim. Hâlâ çıplak ve sikime biniyor olmalıydı.

Yataktan çıkmasına hiç izin vermek istemedim. Dün gece kollarımda uyuyakaldı. On yıllardır ilk kez rüyalarım dehşetle dolu değildi. Sanki geçmişimin hayaletleri onun ışığına yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Onun yerine, uzun zaman önce umut etmeyi bıraktığım bir geleceğin hayalini kurdum. Şimdi yeni tohumlar filizleniyor, kırılğan filizler şimdiden güneşe doğru cesurca uzanıyor.

"Carmine bugün Domani'nin seni hizada tutmasına yardım edecek," diye mırıldandım. Vücudu sertleşiyor. "Coda nerede?"

"Meşgul."

Çatalını bırakıp dönerek bana bakıyor. "Bunu dün gece söylemiştin. Nerede o, Rafe?"

"Dikkatli ol, *mi reinita*," diye mırıldanıyorum, yüzüne kazınmış endişeyi görünce mantıksız bir kıskançlık dalgasıyla savaşıyorum. "Coda... bir arkadaş. Kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğu için hayatına son vermek beni çok rahatsız eder. onu."

Yüzü beyazlaşıyor. "Coda'yla *yattığımı* mı düşünüyorsun?" diye kekeliyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum, ona doğru uzanarak. Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

Elimi savuşturup bana hançer gibi bakıyor.

"Sana güvenim sonsuz," diyorum, çatalını bana saplamadan önce sessizce açıklıyorum. "Ama konu sen olunca sahiplenici, kıskanç bir pisliğim, *tesoro*. Seni koruması için başka bir adamı bırakmak beni mantıksızca, öldüresiye kışkandırıyor. Günlerini seni izleyerek, seni güldürerek, o gülümsemeyi görerek, o ukalalığı duyarak geçirdiklerini bilmek..." Ona tekrar uzanıyorum, benden kaçamadan onu kendime çekiyorum. "Üşüdüğünde küçük meme uçlarının nasıl sertleştiğini ve yürürken kalçalarının nasıl sallandığını görmek..." Ağzımı kulağına bastırıyorum. "Senin yanında *nefes alan* her erkeği öldürmek istiyorum, Amalia. Bana yaptığın şey bu. Beni bu kadar delirtiyorsun. Sana bu kadar tapıyorum."

"Rafe," diye nefes nefese kalır.

"*Te adoro, mi reinita*." Kulağını ısırdım. "*Te adoro*." *Sana tapıyorum, benim küçük kraliçem. Sana tapıyorum.*

"Rafe," diye tekrar fısıldar.

"Başka bir erkeğin yanında geçirdiğin her an, benim kıskançlık içinde kıvrınarak geçirdiğim bir andır. Sana takıntılıyım, *tigrotta*."

"Ben de," diyor basitçe. Ciddi olduğunu biliyorum. İtiraflarımdan kaçmıyor ya da sinmiyor. Her birini sakince, cesurca kabul ediyor ve sonra kendi itiraflarını tenime tatlı tatlı fısıldayarak bana veriyor. "Ben de sana takıntılıyım, Rafe."

"Bugün içeride kalacağına söz ver."

"*Lo prometo*," diye kabul ediyor ve sözünü İspanyolca fısıldıyor.

Dudaklarımı kulağının altındaki nabzına bastırıyorum ve sonra isteksizce geri çekiliyorum. "Kahvaltını bitir," diye mırıldanıyorum ve onu yavaşça yumurtalarına doğru döndürüyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Bekle." Elim tuttu.

Bakışlarını karşılıyorum.

"Asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun... değil mi?" diye soruyor alt dudağını dişleyerek. "Adamlarınızdan herhangi biriyle demek istedim. Ya da başka herhangi adam." Yanakları pembeleşiyor. "Yani ben asla uygunsuz davranmam ya da

seni bilerek kıskandırmak istemedim. Sadece Coda'yı Carmine'den daha çok seviyorum, hepsi bu."

"Neden? Carmine bir şey mi yaptı?" Hemen şüphelenerek soruyorum. "Hayır, tabii ki hayır," diyor başını sallayarak.

Yalan söylüyor.

Kötü bir şekilde.

"Söyle bana," diye

hırlıyorum.

On "O hiçbir şey yapmadı, Rafe," der. "Sadece ondan hoşlanmıyorum, tamam u. mı?" Gözlerimi ona dikiyorum, bu da ondan sadece aynı tepkiyi

"İstersem insanları sebepsiz yere sevmeme hakkım var, Rafael Valentino!" diye homurdanıyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak bana kaşlarını çatıyor. "Senden emir almıyorum."

"Amalia, *tesoro*." Burnumun kenarını sıkıp derin bir nefes alıyorum. Bir şeyler saklıyor ama şu anda bunu çözecek zamanım yok. Bu gece eve geldiğimde, bu konuşmayı bitireceğiz. Ve o da bana Carmine'in onu üzme için ne yaptığını. Eğer ona elini sürmeye çalışacak kadar aptalsa, onu yavaşça öldürürüm.

Öyle olduğunu sanmıyorum. Amalia sert bir kızdır. Eğer çizgiyi aşarsa taşaklarını koparıp ona yedirmekte tereddüt etmezdi. O Sakladığı şeyi öğreneceğim düşüncesiyle neredeyse paniklemiş görünüyor. Onu korumaya çalıştığından şüpheliyim. Sanırım onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakaladı ve ya bu konuda utanıyor ya da benim buna kızacağımdan korkuyor. Ondan hoşlanmıyor çünkü bilmesini istemediği bir şey biliyor.

Her ne ise, ondan duymak istemiyorum. Olanları bana o anlatacak. Sonra da bunu benden sakladığı için onunla hesaplaşacağım.

Sonra görüşürüz.

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldanıyorum Amalia'ya. "Gitmem gerekiyor."

"Tartışacak bir şey yok," diye burnunu çekiyor, çenesini inatla havaya kaldırıyor.

Bu manzara karşısında gülümsüyorum, aletim pantolonumun içinde çeliğe dönüşüyor. Tanrım. Bu tavır beni neden bu kadar tahrik ediyor? Sevimli olduğu kadar seksi de. Alınanlaştığı anda, onu omzuma atıp üst kata taşımaktan ve sonra da tavrını sikip atmaktan başka bir şey istemiyorum. Ve bir kez mutlu olup mırıldandığında, ona sımsıkı sarılmak istiyorum.

Bu düşünceyle homurdanıyorum ve ona doğru tepinerek onu kollarıma sürüklüyorum. Ağzım onunkine çarpana kadar benimle mücadele etti ve sonra

uysallaşıyor, en tatlı küçük ikram gibi eriyor. Dudaklarından çıkan yüksek sesli bir inilti kararlılığımı zayıflatıyor. Ağzını yalayıp yutuyorum, bir elim saçlarında, diğeri yuvarlak kıcını kavırıyor.

"Rafe," diye inliyor.

"Adımı bağırarak söylediğinde daha çok hoşuma gidiyor Amalia," diye mırıldanıyorum alt dudağını ısırarak. "Özellikle de o sulu amcığın sikimin etrafına sarılmışken ve pençelerin sırtımdayken çığlık atarken."

Bu sefer inliyor, bana karşı titriyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, düzensiz nefes alıyorum. Aletim zonkluyor, rahatlamak için yalvarıyor. "Şu anda o sesi çıkaramazsın."

"O zaman bana edepsiz şeyler söylemeyi kes!" diye ağlıyor. "Sana bunları söylemeyi bu kadar kolay hale getirmeyi bırak." "Ağzının bozuk olması benim suçum değil."

"Ah, *tesoro*," diye inleyerek kıkırdıyorum. "Seninle tanışana kadar ağzım hiç bozuk değildi. Soğuk, kalpsiz bir piçtim. Kadınlar benim için yoktu. Beni mahvettin, Amalia. O lanet ağzın. O inanılmaz göğüslerin. Lanet olası kalçaların ve o yuvarlak kıcın." Ne demek istediğimi anlatmak için yanağına bir şaplak atıyorum, zıplayıp sallanınca hırlıyorum. "Parlak gözlerin ve vahşi ruhun. Nazik kalbin ve sert cesaretin." Yumuşak bir nefes veriyorum ve onun benim olduğuna inanamayarak başımı sallıyorum. "*Sei l'la donna dei miei sogni*."

Sen hayallerimin kadınısın.

"Rafe, ben-"

"Patron."

Domani'nin özür dileyen sesi arkamdan duyulduğu anda Amalia donup kalıyor. Söyleyeceği her neyse o an uçup gitti. Yüzümü saçlarına gömerek inliyorum. Hiç kimseyi şu anda Domani Brambilla'yı öldürmek istediğim kadar çok öldürmek istememiştim.

"Ne?" Bana aşık olduğunu söyleyerek onu mahvettiğinden oldukça emin bir şekilde homurdanıyorum. Domani'den aniden ve çok büyük ölçüde hoşlanmadığım düşünülürse, Carmine'den hoşlanmaması o kadar da şüpheli görünmüyor.

"Luca burada," diyor. "İkinizin Whiting'de bir toplantısı olduğunu söylüyor.

Bentayga'da bekliyor." "Kahretsin.

Yönetim kurulu toplantısı."

"Yönetim kurulu toplantısı mı?" Amalia geri çekilerek bana kocaman gözlerini kırıştırdı.

Saatime bakarak "Şirketlerimizden biri," diye mırıldandım. Şu anda uğraşmak isteyeceğim son şey bir yönetim kurulu toplantısı. İyi günümde bile

beni sinirlendiriyorlar. Bugün onlardan biri değil. Ne sabrım ne de zamanım var.

"Senin de havalı bir iş adamı olduğunu unutmuşum."

Domani gülümsemesini gizlemek için elinin içine öksürür.

"Ben pek çok şeyim, *tesoro*. Kimsenin bana süslü püslü bir iş adamı diyeceğini sanmıyorum," diyorum ona başımı sallayarak. Kahretsin, çok tatlı.

"Doğru ya," diyor parmaklarını şıklatarak. "MILF'i tercih ediyorlar."

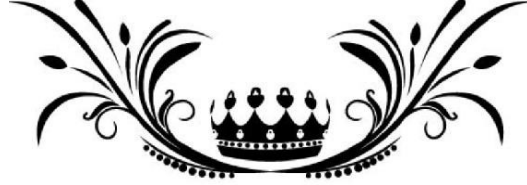
"MILF MI?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, moka rengi gözlerinde saf bir yaramazlık var. "Sanırım Mafioso'nun kısaltması..."

Ağzımı onunkinin üzerine koyarak sözünü kestim ve kahkahasını yuttum.

Sekizinci Bölüm

Amalia

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, Rafe'in masasının alt çekmecesini ayağımla iterek kapatıyorum. Bir mafya babasına göre masası gülünç derecede sıkıcı. Ve titizlikle düzenlenmiş. Kendi kendime gülümseyerek üstteki her şeyi yeniden düzenlemek için bir an ayırıyorum. Eminim gördüğünde çıldıracaktır. Muhtemelen her şeyin belirli bir düzende olması gerekiyor, yoksa tüm sistemi bozuluyor.

O çok... Dürüst olmak gerekirse, onun için bir kelime olduğundan emin değilim. O aşırı uçların ikilemi. O bir güneş, kavurucu sıcak, tek bir bakışıyla sizi yakıp kül edebilir. Aynı zamanda Bumerang Nebulası, uzaydan bile daha soğuk, sizi bir nanosaniyede dondurabilir. Onun hakkında basit bir şey yok. O vahşi. Ve güzel. Ve nazik. Ve şefkatli. Ve kalbimi hızlandıran ve dizlerimi zayıflatan milyonlarca harika şey.

Ona karşı hiç şansım olmadı. Ona o kadar aşığım ki korkutucu. Gerçekten. Jiletli tel üzerinde dengede duruyormuşuz gibi hissediyorum. Yanlış bir hareket ve hepimiz düşeriz. Diego'yu kurtarmak için Rafe'i nasıl feda ederim? Rafe'i feda etmek anlamına geliyorsa Diego'yu nasıl kurtarırım? Kurtaramam. Kurtaramam. Bir şekilde, çarpışmadan önce onları rayların dışına itmenin bir yolu olmalı.

Masanın en üst çekmecesini çekip açıyorum ve son baktığımdan beri sihirli bir çözümün ortaya çıkmış olabileceğini umarak içine bakıyorum. Çekmecenin içindekiler üç dakika önce olduğu gibi işe yaramaz haldeydi.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Sandalyemde ırkiliyorum, bakışlarım kapıya doğru uçuyor. Carmine kapı pervazına yaslanmış, yüzünde bir sırıtişla beni izliyor. Görünüşe göre

bana hesaplı ve uğursuz geliyor. Bütün gün bana aynı şekilde baktı. Bu beni deli ediyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor.

En başta ondan kaçmak için bir saat önce ofise gizlice girdim. Rafe bütün gün ortalıkta yoktu ve Carmine bana baktıkça kendimi daha da huzursuz hissediyordum. Okumaya çalıştım ama onun gözleri üzerimdeyken odaklanamadım, tüylerimi diken diken ediyordu. Televizyon izlemeyi denedim ama aynı sonuçla karşılaştım. Merdivenlerden inip çıktım, evin her odasını keşfettim.

"Evet, 911'in numarası," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Sen biliyor musun acaba?"

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyerek başını koridora uzatıyor. İki tarafa da bakıyor ve sonra benimle birlikte Rafe'in ofisine girip kapıyı kapatıyor. arkasındaki kapı. Kalp atışlarım anında hızlanıyor, kafamın içinde uyarı zilleri gong gibi çalıyor. "Bana onun masasında gerçekten ne aradığını söyle, ben de ona senin gerçekte kim olduğunu söylemeyeyim."

"Kapıyı aç," diyorum sesim titreyerek. Rafe'in masasındaki sandalyeyi geriye kaydırıp ayağa kalkıyorum. Masadan uzaklaşmak yerine yakın duruyorum, bir silaha ihtiyacım olursa diye mektup açacağını kapmaya hazırım. Burada her ne yapıyorsa, çay ve kurabiye eşliğinde sohbet etmeye gelmediğini tahmin ediyorum. Beni köşeye sıkıştırmasının bir sebebi vardı.

"Sana zarar vermeyeceğim, Serafina."

"Bu benim adım değil."

Sırıtsı büyür. "Bundan emin misin?" "Benim adım Amalia."

"Yalancı," diyor, kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım. Amalia Santiago, Alvis Butera'nın seni evlat edindiği güne kadar var olmamış. Bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim, o yüzden etrafa sordum. İsim değişiklikleri evlat edinme sürecinin bir parçasıdır."

Sertçe yutkunuyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Butera'yı seçebilirdin ama seçmedin. Annenin adını seçtin," diyor başını yana eğerek. "Ve doğum yerini. Amalia Santiago. Evlat edinme kayıtların bunu doğruladı. Sen Serafina'sın Cerrito."

Bu sefer sadece tahmin etmiyor. Kim olduğumu biliyor. Evlat edinme kayıtlarını gördüyse, kanıtı vardır. O kayıtların mühürlü olması gerekiyordu. Kimsenin onları bulamaması gerekiyordu. Alvis bundan emin oldu.

Carmine onları nasıl aldı? Bu noktada önemli olduğunu sanmıyorum. Onları nasıl ele geçirdiyse, ne içerdiklerini biliyor. O söyleyecek

Rafe.

Rafe. Aman Tanrım.

Oda dönüyor. Masaya tutunup sakinleşmek için savaşıyorum. Gelmeyen nefes için savaşıyorum. Rafe gerçeği öğrendiğinde ne diyecek? Düşüncesi bile içimi burkuyor. Onu seviyorum. Ona aşık olmak istememiştim ama oldum. Onu şimdi kaybedemem. Bu şekilde olmaz.

"Ne istiyorsun?" Tahta gibi sordum.

"Seni."

Midem kabarıyor, safra boğazımdan yukarı çıkıyor.

"Bana dokunmana izin vermeden önce ikimizi de öldüreceğim," diye yemin ediyorum, her kelimesinde ciddiym. Ne sırrımı saklamak için, ne hayatımı kurtarmak için, ne de herhangi bir nedenle bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Bedenim bana ait ve onu kime vereceğime ben karar veririm. Bu adamın bana Rafe'in bana dokunduğu gibi dokunması düşüncesi, bu adamın ellerinin üzerimde olması, ağzının üzerimde olması... *Kesinlikle hayır*. Ben tek bir adama aitim, zihnim, bedenim ve ruhumla.

"Valentino *balenalarla* yatmaktan hoşlanıyor olabilir ama ben o değilim. Benim farklı zevklerim var." Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Nefret dolu sözlerine rağmen gözlerindeki ilgiyi, merakı görüyorum. Yalan söylüyor. Neden yalan söylüyor? "Seni becermek istemiyorum. Benimle birlikte gitmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin kim olduğunu bilen tek kişi ben değilim," diyor.

"Başının üstünde bir ödül var. Milyonlarca dolar. Bunu tahsil edecek kişi ben olmak niyetindeyim."

Aklını kaçırdığından emin bir şekilde ona bakıyorum. "Buradan benimle çıkmana izin vermeyecekler, Carmine!"

"Domani'ye kaçtığını söyleyeceğim," diyor sakın bir sesle. "Seni aramak için evi temizleyecektir. Bunu yaptığında, batı kanadından çıkacağız. Sen benim arabama bineceksin. Ses çıkarmayacaksın. Karşı koymayacaksın. İyi bir küçük *prensessa* olacaksın ve sana söyleneni yapacaksın."

Öfkelendim, elim mektup açacağına doğru seğirdi. Onunla gitmeyeceğim. Rafe gerçeği öğrendiğinde benden nefret edebilir ama ben hayatta olduğum sürece bunu düzeltme şansım var. Her ikisini de kurtarmak için hâlâ bir şansım var.

Rafe ve Diego. Eğer Carmine ile gidersem, hepimiz acı çekeriz. *Hepimiz ölürüz*.

Bu dünya hakkında çok şey bilmiyor olabilirim, ama şunu bilecek kadar biliyorum

Bu hikaye de tam olarak böyle bitiyor. O araba yolculuğunun diğer tarafında beni bekleyen bir peri masalı yok. Benim için acı, ıstırap ve ölüm var. Rafe ve Diego arasında kaçınılmaz bir çarpışma var. Savaş var. Ölürsem ya da zincire

vurulup en yüksek teklifi verene satılırsam bunu durdurmanın bir yolunu bulamam.

Carmine kapıyı kapatırken de koşamam. İşbirliği yaptığımı düşünmesi lazım. Ofisten çıktığımızda, kaçmaya çalışacağım. Rafe gerçekte kim olduğumu öğrenecek. Babamın annesini öldürdüğünü ve neredeyse onu da öldüreceğini bilecek. Yalan söylediğimi bilecek.

Affet beni, Rafe. Lütfen, Tanrım, affet beni.

"Peki," diye homurdanıyorum Carmine'a, kararımı vermiştim. Bana Rafe'e mal olsa bile. Her şeyime mal olsa bile. Beni sevip ölmesinden benden nefret edip hayatta kalmasını tercih ederim. O ve Diego yaşadığı sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Burada kal," diyor Carmine, sanki onun gibi düşüneceğimi biliyormuş gibi. Onun

Kibir çileden çıkarıcı olduğu kadar eğlenceli de. Anlamadığı bir oyunu oynuyor. Peki ne için? Para için mi? Hayır, öyle değil. Sorun benim. Beni Rafe'den almak istiyor, beni istediği için değil, Rafe ona bana dokunmamasını söylediği için. Mesele bu. Ona ait olmayan bir şeyi istiyor çünkü ona sahip olamayacağı söylendi.

O kendini dev sanan bir sivrisinek. Rafe bu ihanet için onu öldürecek. Tereddüt etmeyecek ya da gözünü kırpmayacak. Duraklamayacak ya da soru sormayacak bile. Carmine'ın ne yaptığını öğrenir öğrenmez onu öldürecek. Hiçbir şey olmayacak.

açıklamalar ya da aflar. Carmine'ın hikayesi sığ bir mezarda son bulacak, adı daha toprakla buluşmadan unutulacak.

Arkasını döner dönmez masanın üstündeki mektup açacağını alıp eteğimin cebine sokuyorum. Dudağıımı ısırıyorum, bu eteğin gerçekten cepleri olduğu için rahatlama hıçkırıklarımı tutuyorum. Bu iş bittiğinde, tasarımcıya bir teşekkür mektubu yazacağım.

Carmine kapıyı çekip açıyor ve kafasını dışarı çıkarıyor. Koridorda. "Domani!" diye bağılıyor. "Pencereden kaçtı. Doğu bahçesine doğru gidiyor!"

Ev boşalıırken bir takırtı duyuldu, içerdeki herkes hemen beni bulmaya gitti. Bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu. Ve bu tamamen benim hatam. Ona inanıyorlar çünkü Rafe beni buraya getirdiğinden beri kaçmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Rafe beni buraya getirdiğinden beri Günlerdir, sadece köşeye sıkıştırılmama, atlatılmama ya da alt edilmeme ve sessizce içeri girmeme izin veriyorum. Tekrar ve tekrar.

"Gidelim," diye emretti Carmine.

Hançer gibi bakarak ona doğru yürüyorum. "Rafe beni kaçıranın sen olduğunu öğrenince seni öldürecek," diyorum ve bundan muazzam bir memnuniyet duyuyorum. Yapmamalıyım... ama yapıyorum. Daha önce hiç gerçekten

Bu ana kadar kimseden nefret etmedim. Ama bu adamdan nefret ediyorum. Midemde asit gibi yanıyor, omurgamı sertleştiriyor, kararlılığımı çeliğe dönüştürüyor.

Carmine kolumu sertçe kavradı.

"Bırak beni."

"Yürümeye başlayın, *principessa*."

Boştaki elimi yan tarafıma bastırıp mektup açacağını hissediyorum. Ağırılığı beni sabitliyor, bana cesaret veriyor. Nefes alıyorum. Ve bir adım atıyorum.

Carmine tam yanımda duruyor, parmakları etime morartacak kadar sert batıyor. Umarım Rafe ona her birinin bedelini ödetir. Fuayeye doğru hızla ilerliyoruz. Hamlemi orada yapmaya karar verdim. En iyi yer orası, tek mantıklı yer.

Dikkatlice hareket ederek mektup açacağını cebimden çıkarıp avucumun içine saklıyorum. Dizlerim öylesine titriyor ki bacaklarımın altımdan kayıp gideceğinden korkuyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Rafe'in adamları kapıma dayandığında bile.

Rafe, seni seviyorum. Seni çok seviyorum.

Koridordan fuayeye adımımızı atar atmaz mektup açacağını Carmine'in kalçasına doğru olanca gücümle savuruyorum. Bir anlığına metal delip geçmeyi başaramadı.

Kafamın içinde bir ses öfkeyle feryat ediyor.

Ve sonra donuk kenar etini yırtıp derinlere batıyor.

"*Figlio di puttana!*" diye kükrüyor ve elini koluma atarak beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Ayaklarım altımdan çıkarken çığlık atıyorum ve uçuyorum. Mektup açacağı hala ellerimdeydi. Etini parçaladığını hissediyorum. Acıdan inleyişini duyuyorum. Ona en yakın duvara yaslandım. Merdivenlerden öyle sert iniyorum ki nefesim kesiliyor.

Ben daha nefesimi toplayamadan, kalkıp kaçmayı düşünmek şöyle dursun, Carmine yüzünde öfkeyle bana doğru dönüyor. Pantolonu yırtılmış, bacağındaki yaradan kan akıyor. Koyu renkli kumaşın içine işliyor ve hızla yayılıyor. Lekeler fayanslara damlıyor, bana doğru topallayarak gelirken kan izleri bırakıyor.

Onu savuşturmak için ellerimi kaldırdım... ve sonra gitti. Bir bez bebek gibi yerden koparıldı. Rafe onu ayaklarından tamamen kaldırır ve öfkeli bir ayı gibi kükreyerek odanın diğer ucuna fırlatır. Cehennem ateşi içinde yanıyor. Çikolata gözleri, ifadesini saf cinayetle yakıyor. Çenesi kaya gibi sert, vücudundaki her kas gergin.

Carmine'ın vücudu masaya çarptı. Masa onun ağırlığıyla çöküyor ve onunla birlikte yere çakılıyor. Bir daha hareket etmez.

Odada uzun bir süre sessizlik hüküm sürer. Sağır edici.

Rafe, Domani'ye, "Çıkarın şunu buradan," diye çıkışır. "Ve bacağını bandajla. Ona ulaştığımda canlı olmasını istiyorum."

"Anladım," diyor Domani.

Domani ve Vito'nun Carmine'ı enkazdan çıkarışını sessizce izliyorum. Bu konuda dikkatli değiller. Domani onu omzunun üzerinden kaldırırken başı duvara çarpıyor. Gevşek ve hareketsiz duruyor.

Midem bulanıyor.

Bakışlarımı hızla başka yöne çeviriyorum, ancak bakışlarım yere bulaşmış kana takılıyor. Carmine kim olduğumu biliyor. Beni kaçırmaya çalıştı. Çünkü Başka biri de biliyor. Dışarıda birileri beni ele geçirmek için milyonlar teklif ediyor.

"Amalia."

Rafe önümde çömelirken irkiliyorum, duvara yaslanıyorum.

"Benim, *tesoro*," diyor, sesi yumuşak. "Sadece benim."

Ona bakıyorum, bakışlarımı ayıramıyorum. Düzgün düşünemiyorum.

"Mektup açacağını bırakır mısın, *tesoro*?" diye sorar. "Yemin ederim, ben sana zarar verecek."

Ondan ellerime bakıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Mektup açacağını hâlâ elimde tutuyorum. Ucundan hâlâ Carmine'ın kanı damlıyor. Haykırıyorum ve tiksintiyle titreyerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Az önce bir adamı bıçakladım.

"Rafe," diye hıçkırıyorum baraj patladığında.

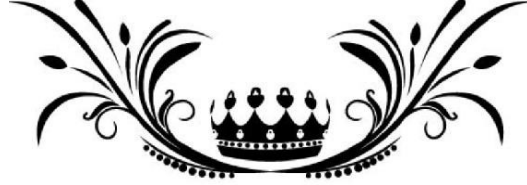
Beni kollarına çekiyor, etrafımı sarıyor. "Şşş, *tesoro*," diye nefes alıyor, beni bir daha bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi sarılıyor.

"Shh, *amore mio. Sono qui ora. Sono qui.*"

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Rafe

"Bir şey söyledi mi?" Carmine'ı tuttuğu limandaki depoya girerken Mattia'ya soruyorum. Geç oldu ve çok yorgunum ama bu orospu çocuğu ölene kadar uyumayacağım. Ellerini Amalia'nın üzerine koydu, onu benden almaya çalıştı. Şu anda hayatta olmasının tek sebebi Bana ihtiyacı vardı.

Teselli edilemez bir haldeydi. Döktüğü her gözyaşı asit gibi yaktı. İçindeki canavar her biri için öfkeyle uludu, kan istedi, intikam için çılgık attı. Onu yavaşça, acı çektirerek öldürmek, bugün yaşadığı korku ve kederin her saniyesini ona ödetmek istiyorum. Ayrıca umutsuzca ona geri dönmek istiyorum. Şeytan aşıkla savaşıyor ve şu anda hangi tarafın kazandığından emin değilim. İki tarafı da fark etmek çok zor bir şey. sadece bir konuda mükemmel bir uyum içindeler. Onunla.

Artık her şeyi onun için yapıyorum.

"Biraz," diyor Mattia, yüz ifadesi asık. Parmak eklemleri morarmış, gömleğinin manşetleri Carmine'ın kanıyla lekelenmişti. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Anlat bana."

"Genovese için çalışıyor."

"*Maşankulo*," diye homurdandım.

"Genovese kızı istiyor. Onun başka biri olduğunu düşünüyor." "Kim?"

"Carmine söylemeyecek."

"Söylemiyor mu yoksa bilmiyor mu?"

"Söylemeyeceğim." Mattia bana bir bakış attı. "Genovese onun kim olduğunu düşünüyorsa, senin bilmeni istemiyor. Bu *testa di cazzo* üzerinde çalıştım ama konuşmuyor. Tekrar deneyebilirim ama..." Omzunun üzerinden Carmine'a bakar.

Bakışlarını takip ediyorum. Carmine solgun, yüzündeki birçok kesikten kan damlıyor. Gömleği kanla ıslanmış. Pantolonu da öyle. Yine de dimdik oturuyor, başı dik, yüzünde bir sırtıma. Kırılmayacak. O Cosa Nostra. Biz boyun eğmeyiz. Eğilmeyiz. Kesinlikle kırılmayız. Bizler *Omertà*'nın ateşinde dövülmüş, sertleştirilmiş çelikleriz. Sessizlik DNA'mıza kodlanmıştır. Biz buyuz.

Amalia'nın kim olduğunu sanıyorlar? Ve neden öğrenmemi engellemek için bu kadar çaresizler? Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Daha iyi bir soru. Başına ödül koyan oysa Genovese neden beni uyardı?

Mattia'ya elimi uzatarak, "Bıçağını göreyim," diyorum. Sorgusuz sualsiz uzatıyor.

Aynı sırtışıla beni izleyen Carmine'a doğru ilerliyorum. Yine de gözlerindeki ihtiyatı, acıyı ve yorgunluğu görüyorum. Düşünmemizi istediği kadar etkilenmemiş değil. Sonuna kadar çenesini kapalı tutacak çünkü o böyle biri, ama bu ona pahalıya mal olacak.

"Ona dokunman konusunda seni uyarmıştım," diyorum sessizce, bıçağı ona saplama dürtüsüyle savaşıyor. Her ne kadar bunu yapmak istesem de, ona dokunduğu için bunu defalarca ödetmek istesem de... tehlikede olan daha fazlası var

Bu orospu çocuğuna sonuna kadar acı çektirmek için kendi sapkın ihtiyacımı tatmin etmekten başka. "Şimdi bir seçim yapmalısın."

"Ne seçimi?"

"Sorularıma cevap verirsen seni hemen öldürürüm," diyorum. "Ya da beni kızdırırsın ve ben de tam olarak söylediğim şeyi yaparım. Seni o kadar yavaş öldürürüm ki, işim bittiğinde ölüm için feryat edersin."

Gülümsüyorum, soğuk, ölümcül bir gülümseme. "Seçim senin Carmine."

"Sana onun kim olduğunu söylemeyeceğim." "Bu benim sorularımdan biri değil." Bana ihtiyatla bakıyor.

"Genovese neden onun başına konan ödül konusunda beni uyardı?"

"İpucunu takip etmenin seni meşgul edeceğini ve bana onu oradan çıkarmak için zaman kazandıracağını biliyordu," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde. Yalan söylüyor. Sadece neden olduğundan emin değilim.

"Eğer onunla bu kadar ilgileniyorsa, neden onu eve getirmeden önce yakalamadı?"

"Buna cevap veremem."

"Veremez misin, vermez misin?"

"Olmayacak."

Bu da yeterli bir cevap sanırım. Ya ben onu eve getirmeden önce ondan haberi yoktu ya da onu elimden almak istiyor.

Özellikle. Ya da her ikisi de. Tahmin etmem gerekirse, kız benim çatım altına girene kadar onun hakkında bir şey bilmediğini söyleyebilirim... ve kız hakkında ne kadar şey bildiğimi öğrenmek için görüşme talep etti. Onun kim olduğunu bilmemi istemiyor ve onu ele geçirmeden önce öğrenmemem için dua ediyor.

Onun kim olduğunu sanıyor?

Bu gece anlamaya çalışmak için bile çok yorgunum.

Carmine'in sandalyesinin arkasından dolanıyorum ve ellerini bağlayan bandı kesiyorum, Amalia'nın yanına dönebilmek için bu işi bitirmeye hazırım. Şu anda her şeyden çok onu kollarıma almak ve kendime onun iyi olduğunu hatırlatmak istiyorum. Bu orospu çocuğu evden onunla birlikte çıkmadı. Genovese onu ele geçiremedi. Ait olduğu yerde, yatağımızda güvende. Kimse onu benden almadı. Ve kimse alamayacak. Onun kim olduğunu düşünüyorlarsa, hangi oyunu oynuyorlarsa, kazanamayacaklar. O benim, bugün, yarın, her zaman.

"Kalk," diye homurdandım.

Carmine tartışmaz. Kavga etmiyor. Kendini ayağa kaldırıyor, konuşmuyor. Mattia arkamızdan gelirken biz de depodan çıkıyoruz. Gölden esen rüzgâr buz gibi, ceketimin alt kısmını savuruyor.

Rıhtımın kenarına vardığımızda Carmine'a "Dur," diye emrediyorum. Bir cesedi rıhtımdan aşağıya atacağımı bilselerdi, yönetim kurulu toplumsal bir kriz geçirirdi.

Daha on iki saat önce tartıştığımız aynı rıhtım. Aynı sahnenin burada kaç kez yaşandığını bilselerdi yere yığılırlardı.

Yıllar boyunca.

Mattia geride duruyor, gölgeler içinde gizlenmiş. Konuşmuyor. Sadece sessizce izliyor, Carmine aptalca bir şey yapmaya kalkıştırsa müdahale etmeye hazır. Ama yapmaz. Sonuna kadar mafya. Meydan okuyan. Gururlu. Boyun eğmez. Bana siktir olup gitmemi söylüyor. Ona ait olmayan bir şeye asla dokunmaması gerektiğini söylüyorum.

Silahı kaldırdığımda çatırdıyor. Bütün gece ilk kez gözlerinde korku ışıldadı.

Bundan hiç tatmin olmuyorum. Ve işte o an, Amalia'yı sevmenin beni o kadar derin bir şekilde değiştirdiğini fark ediyorum ki, o ana kadar bunun farkına bile varmamışım. Bu andan zevk almıyorum. Eğlenmiyorum. Şiddetli bir şekilde kızgın değilim. Sadece... Amalia için gerçekten endişeleniyorum. Tek düşündüğüm o. Tek düşündüğüm o.

Tetiği çekene kadar.

Geceyi yırtan bir çığlık beni irkiliyor. Carmine'in bedeni daha suya düşmeden sese doğru döndüm, gözlerim kıvrımlı bir Rıhtımın uzak tarafındaki iki yağ varilinin arasında saklanan sarışın. Onun Solgun yüzünde gözleri kocaman ve kederli, ağzı hala açık ve çığlığı artık duyulmuyor. Ufacık tefecik, boyu 1.80 bile değil. Ve kesinlikle burada olmamalıydı.

İçeri nasıl girebildi ki? Burası yasak bölge. "Siktir," diye homurdanıyorum, ona doğru bir adım atıyorum.

Ağzını kapatır ve koşmaya başlar.

Başımı arkaya eğip gökyüzüne bir dizi küfür savuruyorum. "Onu yakaladım," diyor Mattia, çoktan peşinden koşmaya başlamış.

Benden çok önce onu yakalayacağını bildiğim için onu kendi haline bırakıyorum. Yüce Tanrım.

O da nereden çıktı? Durum hiç de komik değil ama yine de dudaklarımdan bir kahkaha kopuyor. Avukatım olmadığını düşünürsek, şu anda ihtiyacım olan son şey bir cinayet suçlamasıyla içeri tıklılmak. Aslına bakarsanız, şu anda bir cinayet suçlamasıyla içeri tıklılmak endişelerimin en küçüğü olurdu.

Mermiyi silahtan boşaltıyorum, sonra sürgüyü ve ateşleme iğnesini çıkarıyorum, başka bir yere atmak için cebime sokuyorum. Bu iş bittikten sonra, silahın geri kalanını göle doğru fırlatıyorum. Carmine çoktan suyun altına batmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde suyun altında kalacak. Eninde sonunda bir yere vuracak.

Mattia tanığımızı bulursa, Chicago Polisi her zamanki gibi gürültü koparacak. Sonra da Carmine'in davasını yüzlerce davaya ekleyecekler. diğer çözülmemiş cinayetler masalarında birikiyor. Mattia tanığımızı bulamazsa... iyi ki bütün gece evde olduğuma dair yemin etmeye hazır bir ev dolusu adamım var.

Mattia'yı beklemek için göle sırtımı dönüyorum.

Beş dakika sonra, koşarak rıhtıma geri geldi.

"Kaçıp gitti," diye mırıldanıyor.

"*Figlio di puttana!*"

"Telefonunu düşürdü." Görmem için havaya kaldırdı. "Ricci bir saat içinde kırmış olacak."

"O zamana kadar kelepçelenmiş olabilirim," diye mırıldandım.

"Bu mülke girerek en az yarım düzine ağır suç işledi," diyor homurdanarak. "Polis karakolunun yakınına gitmeye cesaret edemeden çok önce onu bulacağız. Al." Telefonu bana fırlattı. "Ricci'ye götür. Sen hiç burada değildin."

"Neler döndüğünü anlamanı istiyorum."

"Biliyorum," diyor nefesini üfleyerek. "Söylemene bile gerek yok o."

"Yine de söyleyeceğim. Onu kaçırmaya çalıştı." Çenesi sertleşti. "*Stronzo.*"

O bundan daha kötü. Genovese de. Orospu çocuğu ve karısının geceleri benim yüzümden uyuduğunu söyledi. Sonra da Carmine'ı kızımı kaçırmayı için evime gönderdi. Bu savaşı Diego başlatmış olabilir ama ben bitireceğim. Genovese, Carmine'ı Amalia'nın peşine gönderdiği için benim ellerimde ölecek. Yoluma çıkarlarsa tüm ailesini de ortadan kaldıracam.

"Ne bildiklerini öğrenmek istiyorum," diye homurdandım. "Ve sonra Genovese'i öldüreceğim."

Mattia gülümser, acımasız, ölümcül bir gülümseme. "Yardım edeceğim."

Ricci iki saat sonra, "Bundan hoşlanmayacaksın," diyor.

"Bugün lanet bir senaryodan mı okuyorsunuz?" Konyak bardağımın kenarından ona bakarak soruyorum. O ikinci -ya da belki üçüncü-

bugün bana bunu söyleyen tek kişi. Açıkçası bunu duymaktan bıktım. Özellikle de her seferinde haklı oldukları için. Bundan sonra ne söylerlerse söylesinler hoşuma gitmiyor.

"Efendim?"

"Sadece söyle bana."

"Adı Norah Bishop," diyor. "Northwestern'de astrofizik öğrencisi."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Kafasını sallıyor.

"Nico?" Ben

soruyorum.

Bir kez başını

sallıyor.

Bardağımı boşaltıyorum.

"Evren benimle dalga geçiyor," diye mırıldanıyorum. Başka bir açıklaması yok. Tanrı sonunda saçmalıklarımın bitti. Günahlarımın her birinin bedelini bana ödetecek. Teker teker değil, azar azar değil, hepsini birden. Tüneğimden düştüğümde, arkamda bir krater bırakmaya niyetli, benim izimden gitmeyi düşünen herkes için bir hatırlatma.

Tamam. Ödememi istiyorsa, öderim. Ama bunu kendi yöntemimle yapacağım. "Bul onu," diye homurdanıp bardağımı masaya bırakıyorum.

"Evet, efendim."

"Ya Ricci? Eğer onun saçının tek bir teline bile zarar verirsen aklımı kaçırayım," diyorum odadan çıkmadan önce.

Tanrım, bütün günü sikeyim.

"Rafe?" Banyodan çıktığımda Amalia fısıldıyor.

"Evet, *amore mio*. Benim." Onu yatağımızda top gibi kıvrılmış görünce kalbim kanıyor. O kadar küçük, o kadar kırılgan görünüyor ki. Benim için hayattan daha büyük, kadınlar arasında bir kraliçe. Carmine'in ondan bu güvenin ve ateşin bir parçasını bile çalmış olması beni öldürüyor.

Ona doğru geçip arkasındaki yatağa kayıyorum.

Kollarımda üşümüş gibi titriyor.

"*Sono qui*," diye fısıldıyorum kulağına, onu yakınımaya çekerek. "Bitti mi?"

Tereddüt ediyorum ve sonra iç çekiyorum.

"Bitti, *tesoro*." "Memnun olmam yanlış mı?"

Onu nazikçe sırt üstü çevirip saçlarını yüzünden çekiyorum. Banyodan odaya sızan zayıf ışık onu görmemi sağlıyor. O kadar güzel ki. Tanrım. Yüzünü boyayan gözyaşlarına rağmen büyüleyici.

"Sizi inciten adam gittiği için rahatlamaya hakkınız var, Amalia," diyorum, sesim kararlı. "Onun öldüğüne sevinmeye hakkın var. İnsan olduğun için bir canavar değilsin, *amore mio*."

"Rafe," diye inliyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Artık güvendesin." Başparmaklarımı gözlerinin altında gezdirip gözyaşlarını siliyorum. Ve sonra onları dudaklarımla değiştirip yüzüne öpücükler yağıdırıyorum. "Güvendesin, Amalia."

"Çok korkmuştum," diye fısıldıyor. "Eğer beni evden çıkarmasına izin verirsem, öleceğimi biliyordum."

"Shh, *tesoro*. *Sono qui*. Seni bu evden asla çıkaramayacak. Sana asla dokunamayacak. Sana asla zarar veremeyecek. Kimse veremez. Artık benim korumam altındasın. *Sei la mia vita*. *Te amo*," diye fısıldıyorum İtalyanca ve sonra İngilizce.

"Sen benim hayatımsın. Seni seviyorum, Amalia."

"Rafe," diye hıçkırır. "*Te amo. Te amo. Te amo.*"

Yirmi yedi yıl boyunca buz parçaları kalbimi kafesledi ve kontrolden çıktı. Onunla tanıştığım gün, sonunda buzlar çözülmeye başladı. Kalbimin yeniden attığını hissettim. İtirafı hala yapışmış olan tüm buz parçalarını paramparça etti, yok etti. Kalbim sadece atmıyor. Yaşamdan başım dönene kadar göğüs kafesimde gürleyerek çarpıyor. Aşkla, sanki tek başına beni besliyor, damarlarımda dolaşiyor.

"Amalia," diye mırıldanıyorum, ağzımı onun ağzında arıyorum. Ruhumu ona akıtıyorum, onu onarmasına ve iyileştirmesine izin veriyorum, ona sahip çıkmasına izin veriyorum.

Yapıyor, en tatlı savaş çılgılığıyla cehennemden geri alıyor. Dudaklarından fısıldanan benim adım. Bana yapıştı, beni daha yakına çekti, sanki

Kendini benim içimde boğmaya niyetli. Ona izin veriyorum. Bizi yuvarladığında, bunu da yapmasına izin veriyorum. Ben onun emrindeyim.

Kalçalarımı kavlıyor, hevesle ağzıma doğru uzanıyor. Tatlı merkezi sikime yaslanıyor. Bir centilmen gibi davranıp onu öpmek istiyorum. Ama sikim tam bir piç. Hayata kükrüyor, cennete doğru uzanıyor. Kadın çıplak ve adam çaresiz. Konu kız olunca hep çaresiz.

İnliyor, bana sürtünüyor.

"Amalia, *amore mio*," diye inliyorum, ellerimi kalçalarına koyarak. "Bu gece olmaz. Bugünden sonra olmaz. Zamana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var!" diye ağlıyor. "Lütfen, Rafe. *Ho bisogno di te*."

Onu tekrar inkar edemem. Reddedemem. Neye ihtiyacı varsa, ne istiyorsa onun.

"Seninim, *amore mio*," diye inliyorum. "Al beni."

Beni girişinde çentikleyerek yukarı kaldırıyor. Üzerime çöküp tek bir derin hamleyle beni kabzama kadar içine aldığı anda birlikte haykırıyoruz. Ah, Tanrım. O her şey. *Her şey*.

Onu kendime doğru sürüklüyorum, ağızlarımızı birleştiriyorum. Kalçalarını döndürüyor, beni tekrar tekrar derinlere alıyor. Birbirimizin içinde kayboluyoruz. Ben onun içinde kayboluyorum. Daha derine, daha derine düşüyorum.

Kahretsin, onsuz nasıl yaşadım ben? Onun ışığının olmadığı bir dünyada nasıl hayatta kaldım? Onun dokunuşu olmadan? Bilmiyorum. Ama bir daha asla yaşamayacağım. O artık benim ve gitmesine izin vermeyeceğim. Genovese için değil. Diego için değil. Hiç kimse için.

"Rafe," diye soluk soluğa bağırıyor, orgazmı onu yıkamaya başladığında üzerimde kıvranıyor. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Çünkü ben senin için yaratıldım." Kalçalarını kavriyorum, onu kendime doğru bastırıyorum, benden alabileceği her zevki almasını istiyorum. "Ben bu dünyaya senin olmak için geldim, Amalia. Bana sahipsin. Bana her zaman sahip olacaksın. *Te amo*, kraliçem."

"Rafe!" Keskin bir ecstasy çılgılığıyla boşalıyor, tırnakları omuzlarıma gömülü, kalçaları kalçalarımın etrafında sıkıca kenetlenmiş. Amcığı sikimin etrafında kilitleniyor, sikimi sağlıyor.

Ben de boşalırken onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarımdan boğuk bir mutluluk hıçkırığı dökülüyor. Lanet olsun. O çok güzel. Çok güzel. Eğer bu kefaretse, memnuniyetle öderim. Ne kadar ödemem gerekiyorsa. Ödemem gereken bedel ne olursa olsun. Onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa.

Göğsümde öne doğru yığılıyor, zor nefes alıyor.

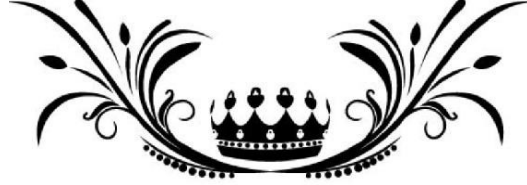
"Seni seviyorum," diye
fısıldıyorum kulağına. "Rafe,"
diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Amalia

"Ne yapıyorsun?"

"Ahh!" diye çığlık atarak bir adım havaya sıçırıyorum. Arkamda duran Rafe'i bulmak için dönüyorum, az önce yatağını ateşe vermeye çalışmışım gibi parlıyor. "Ödümü kopardın. Bana sinsice yaklaşmayı kes!"

"Gizlice girmedim,
Amalia." "Sen lanet bir
ninjasın."

"Sorudan kaçıyorsun." "Dışarıya
bakmaya çalışıyorum."

"Kesinlikle hayır."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, çığlık atma arzusu ile ağlama arzusu arasında sıkışıp kalıyorum. Carmine beni kaçırmaya çalışalı üç gün oldu ve Rafe aklını kaçırdı. Coda ve Domani'nin beni takip etmesinin kötü bir şey olduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Rafe'in attığım her adımı takip etmesi çok daha kötüymüş. Yaptığım şeyden hoşlanmadığında beni kaldırıp yerimi değiştiriyor. Ve yaptığım şeyi nadiren beğeniyor.

Pencerelere çok mu yakın? Hayır.

Kapılara? Unut gitsin.

Balkon mu? Ha!

Üç gündür dışarıyı görmedim. Bu beni deli ediyor.

Benim için endişelendiği için onu seviyorum ama bu aşırıya kaçmak olur. Pencerenin önünden geçersen kimse beni kaçırmaz. Mutfak kapısını açıp dışarı bakarsam bana hiçbir şey olmayacak.

Bunu ona söylemeyi dene.

Birinin peşimde olduğunu biliyor. Sadece nedenini bilmiyor. Bir sebepten dolayı Carmine ona söylemedi. Binlerce kez, her şeyi itiraf etmek için ağzımı açtım... sadece kelimeler beni başarısızlığa uğrattı. Onun da beni öldürmesinden korkuyorum.

Benden nefret ediyor. Başından beri ona yalan söylüyordum. Kim olduğum hakkında. Burada ne yapmak istediğim hakkında.

Gerçeği hak ediyor. Hak ettiğini *biliyorum*. Ama bunu ona verecek kelimeleri bulamıyorum.

Kalbini kıracağını bile bile ona nasıl söylerim? Benden nefret edeceğini bile bile? Onu daha yeni buldum. Onu tutmak istediğim için bencil ve korkunç biriyim, bunu biliyorum ama onu tutmak istiyorum. Hem de çok.

Diego'yla konuşmam gerek. Ona bıraktığımı söylemeliyim. Rafe'i alaşağı etmesine yardım etmeyeceğimi ve her şeyin değiştiğini... bu aramayı yapmanın bir yolu yok.

"Dışarı çıkmıyorsun, Amalia," diyor Rafe, bana doğru volta atarak. "Bu çok tehlikeli."

"Rafe." Derin bir nefes alıyorum. "Biraz temiz hava almak için kapıyı açarsam hiçbir şey olmayacak. Üç gündür gökyüzünü görmedim. Çıldırarak üzereyim. Dışarı adımımı bile atmam. Sadece dünyayı *görmek* istiyorum bu evin dışında."

Bana şüpheyle bakıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "İyi olacağım. *Lo prometo*."

"*Cazzo!*" diye homurdanarak kapıya doğru yürüyor. Kapıyı kırıp açıyor ve bu sırada nefesinin altında mırıldanıyor. Gergin, çenesi o kadar sıkılmış ki çatlama tehlikesi geçiriyor.

Suçluluk duygusu içime fısıldıyor. Eğlenmek için delilik yapmıyor. Benim için gerçekten endişeleniyor. Üç gün önce, güvendiği biri beni kaçırmaya çalıştı. Düşmanı beni ona getirmesi için milyonlar teklif ediyor. Ve nedenini bilmiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve elini uzatıyorum.

"Sana asla hayır diyemem," diye mırıldanıyor ve elini benimkinin içine sokuyor. Beni kendine doğru çekerek kollarını etrafıma doluyor.

"Çünkü beni seviyorsun." Göğsüne sarıldım, beni tutmasına izin verdim.

Be

n. "Seni seviyorum." Dudakları tacıma dokunuyor, orada kalıyor.

Suçluluk duygusu beni ezmekle tehdit ediyor.

Söyle ona. Söyle ona!

"Rafe, ne olduğunu
biliyorum-" "Patron."

İkimiz de dönüp mutfağın hemen içinde duran Domani'ye bakıyoruz, geniş omuzları kapı çerçevesini dolduruyor. Yemin ederim, bu adamların hiçbiri yemeği kaçırmıyor. Sanki hepsi koruma okuluna gitmiş gibi. Hah. Belki de gitmişlerdir. Ya da mafya okuluna.

"Mattia kardeşinin burada olduğunu söylüyor," der, yüz ifadesi asıktır. Rafe gerilir.

"Luca mı?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Sık sık uğrar. Gabe'le henüz tanışmadım ama Rafe'in de onu sık sık gördüğünü biliyorum. Normal şartlar altında öyle.

Bunlar normal koşullar değil. Rafe, Carmine'la uğraştığı gecedan beri evden hiç çıkmadı.

"Dr. Valentino," diyor Domani.

"Dr. Valentino?" Tekrar ediyorum ve sonra farkına varıyorum. "Nico mu? Nico burada mı?"

Domani başını sallar.

"Amalia, *amore mio*, beni kütüphanede bekle," diyor Rafe.

Ona bakakalıyorum.

Gergin, yüzüne endişe çizgileri kazınmış. Bir hafta öncesine göre daha yaşlı görünüyor, sanki son sekiz günde on yıl yaşlanmış gibi. Bir kez olsun dinlemem ve kütüphanede beklemem gerektiğini biliyorum. Ama hayatındaki diğer herkes o atla dediğinde atlıyor. O ne zaman ne yapmalarını söylerse onu yapıyorlar. Kimse onun için ya da ihtiyacı olan şey için savaşıyor. onun için en iyi olanı. İyi küçük askerler gibi kendilerine söyleneni yaparlar.

Ben asker değilim. Ve emir almakta hiç iyi olmadım. Ama bu adamı tanıyorum. Kalbini biliyorum. Ve ikiziyle arasındaki uçurum yüzünden yirmi yıldır kanadığını biliyorum. Nico'yu çok özleyorum. Bu hayalet bir acı, asla azalmayan ya da geçmeyen bir acı. On sekiz yıl boyunca her şeyi paylaştılar, kardeşlikten daha yakın bir bağ kurdular. Onları tekrar bir araya getirmeye yardım edebilsem, denemek zorundayım.

"Hayır," diyorum ve kollarından çekiliyorum.

Bana doğru uzanıyor ama ben çoktan yemek odasına doğru koşarak uzaklaşıyorum.

Rafe arkamdan küfrediyor ve sonra onun ve Domani'nin peşimden geldiğini duyuyorum.

Ben.

"Amalia, *tesoro*, eğer bir adım daha atarsan o küçük güzel kışına şaplak atacağım.

Rafe arkamdan homurdanıyor. "Senin için güvenli değil."

"O bir astrofizikçi, öcü değil, Rafe. Eğer onu bu aileye geri getirmenin bir yolunu bulmayacaksan, ben bulacağım!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, ön kapıya doğru koşuyorum. Beni yakalamak için çok uğraştığını sanmıyorum. Eğer gerçekten isteseydi şimdiye kadar yakalayabilirdi. Ben hızlı değilim.

"Amalia," diye hırılıyor. "Seni yatağa bağlamadan önce buraya gel!"

Beni yatağa bağlayacağını sanıyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Beni yatağa bağlayamazsın!" Bağırarak ön kapıyı açıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Garaj yolunda Nico'nun arabasını görüyorum, ama onu görmezden gelip arkamdan yürüyen Rafe'le yüzleşmek için dönüyorum.

Gülümsüyor mu?

"No recibo órdenes tuyas. ¿Tú y tus reglas pueden irse al infierno, Rafael Valentino!" Ellerim kalçalarımda, homurdanıyorum.

Bir süre bana bakıyor, ifadesi yumuşak, ona kızmayı zorlaştırıyor. Sonra bakışları benden ikizine kayıyor. Gülümsemesi kayboluyor, ifadesi dikkatlice boşlaşıyor. Ama gözlerindeki acı parıltısını görmeden önce değil. Bu, bir asır önce bana yemek yaptıktan sonra verandada Nico'dan bahsederken onu işaretleyen aynı kadim keder.

"Nico," diyor.

İkiziyle yüzleşmek için döndüm. Ve vay canına. Birbirlerine hem çok benziyorlar hem de hiç benzemiyorlar. Nico, babaları on sekiz yaşında omuzlarına sorumluluk yükleyip onu istemediği bir imparatorluğun altında ezmeseydi, Rafe'in olabileceği kişidir. Aynı şeyleri paylaşıyorlar Çikolata gözler, aynı karanlık ifade. Ama karanlık Nico'ya Rafe'ye yapıştığı gibi yapışmıyor. O yakışıklı...ama Rafe güzel.

Nico'nun burada olmak istediğini sanmıyorum. Gergin. Temkinli. Ama üzgün de. Rafe'ye sırtını döndüğü için ondan hoşlanmamak istiyorum ama yapamıyorum. O da acı çekiyor. Onlar sadece çocuğu, sadece gençti, bir adam tarafından parçalandılar. ikisini de hak etmiyor.

"Sen onun ikizi misin?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Evet."

Nico'ya doğru üç adım atıyorum ve kendimi şok ederek kollarımı ona sarılıyorum. Nico bir an donup kalıyor, hareket etmiyor ve sonra dikkatlice bana sarılıyor.

"Seni özleyiyor," diye fısıldıyorum ona. "Sana itiraf edebileceğinden çok daha fazla." "Yeter, *tesoro*," diye homurdanıyor Rafe, sesi gergin.

Nefesimin altında ofluyorum, ilişkilerini onarmak için söylenmesi gerekenleri söylemeyi henüz bitirmedim ama en azından bu bir başlangıç. En azından Rafe'in

Rafe bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olsa da onu özlüyor. Nico'yu bırakıyorum ve aceleyle Rafe'nin yanına dönüyorum.

Ona ulaşır ulaşmaz bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. O ve Nico konuşmadan birbirlerine bakıyorlar. Sanırım Rafe yine benim üzerimde hak iddia ediyor, ikizinin ona ait olduğumu bilmesini sağlıyor. Ki bu çok saçma. Nico için empati ve merhametten başka bir şey hissetmiyorum. Rafe'in ikizi olabilir ama Rafe benim kalbimdeki tek erkek. Her zaman kalbimdeki tek erkek o olacak.

"Ona gerçeği söyle," diye fısıldadım. "Bunu sonsuza kadar taşıyamazsın. Artık bırakmanın zamanı geldi."

Rafe başını sallar.

"Ama Rafe," diye itiraz ediyorum, kalbim onun için kan ağlıyor. Şu anda bile, yaptıkları için affedilmeyi hak ettiğine inanmıyor. O gerçekten Nico'nun ondan nefret etmesini

hak ediyordu. "Hayır,

Amalia."

"İyi," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak. "Büyük pislik."

Başını sallıyor ve sonra dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Başını belaya sokmadan önce içeri gir, *mi reinita*."

Ona gözlerimi deviriyorum. Bu konuşma daha bitmedi. Öyle ya da böyle, affedilmeyi hak ettiğini anlamasını sağlayacağım. Ama şimdilik bu işin peşini bırakacağım. Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum ve olabildiğince sıkıyorum. O da kucağıma karşılık veriyor ve beni uzun bir süre göğsüne yakın tutuyor.

Gitmesine izin vermek istemiyorum. Sonsuza kadar onun kollarında kalmak istiyorum.

Ama yapamam.

Kardeşiyle yüzleşmesi için onu serbest bırakıyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Rafe bir saat sonra kütüphanedeki kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde soruyor. Yorgun görünüyor.

"Sana hiç kızmadım," diyorum kitabımı bir kenara bırakarak. Tek bir sayfasını bile okumadım. Açıkçası, hangi kitap olduğundan bile emin değilim. Sadece ellerimi meşgul etsin diye aldım. Kitaplar beni rahatlatır. En azından eskiden beni rahatlatırlardı.

Son zamanlarda bu konuda pek iyi bir iş çıkarmadılar. "Bana cehenneme gitmemi söyledin." Dudakları seğirdi. "Tamam, belki biraz kızgındım."

Gülümsemesi büyüyor.

"Beni tokatlamakla tehdit ettin. Ve beni yatağa bağlamakla." Gözlerimi ona diktim. "Kaba, bu arada."

Bakışları üzerimde geziniyor, yavaşça ısınıyor. "*Tesoro*, henüz kabalık görmedin. Seni *yatağa* bağladığımda -o zaman, eğer değil, Amalia- sana ne kadar kaba olabileceğimi göstereceğim. Ve garanti ederim ki her dakikasına bayılacaksın." Kapıdan uzaklaşıyor ve bana doğru bir aslan gibi sinsice yaklaşıyor, soğukkanlı ve kendinden emin. Çok seksi. "Senin için endişelendiğim için özür dilemeyeceğim. sen."

"O senin kardeşin."

"Ve üç gün önce, sevdiği kadın, sevdiğim kadına saldıran adamı öldürmemi izledi," diyor, gözleri cehennem ateşi gibi parlıyor. "Her şey için beni öldürmek için burada olduğunu biliyordu."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadım. "Bana söylememiştin."

"Bilmene gerek yoktu." İç çekerek önümde durdu. "Zaten cehennemini yaşadın, Amalia. Eğer sana bir şey olursa, ben hayatta kalamam. Bu şehir de öyle. Bu lanet şehri yakıp kül edeceğim. intikamını alacağım," diye homurdanıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Beni durdurmak için öldürmeleri gerekecek, *tesoro*."

Ciddi. Öyle olduğunu biliyorum.

"Bunların hepsi benim suçum," diyorum sefilce. "Değil."

Ama yanılıyor. Bu benim hatam.

"Sana bir şey söylemem lazım."

"Söyle bana."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Amalia, söyle bana."

"Diego onu aramaya geleceğini biliyordu," diyorum sesim titreyerek. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sızarak yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Beni buraya getireceğini biliyorduk. Bunu planlamıştık."

Özür dilerim. Çok üzgünüm, Rafe.

"Neden?" diye soruyor, o tek kelime çok soğuk, çok sert.

"Kitaplarınızı bulup ona teslim etmem gerekiyordu," diye itiraf ediyorum.

"Neden, Amalia?"

"Çünkü Diego sadece bir avukat değil, Rafe. O yıllardır bir FBI muhbiri. Ve Genovese bunu öğrendi. Eğer Diego defterlerini onlara teslim etmez ve seni yakalatmazsa, Genovese onu ele verecek," diye fısıldıyorum. "Sonra da beni öldürecek."

"Tanrım," diye fısıldar Rafe, topukları üzerinde geriye doğru sallanırken. "Diego'yu kurtarmak için beni buraya getirmene izin verdim."

Şimdiden benden nefret ediyor. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Tam da hak ettiğim gibi. Bunu gözlerinde görüyorum. Ve bu düşündüğümünden çok daha fazla acı veriyor. Kalbim göğsümde kıvrılıyor, kendini minik parçalara ayırıyor. Damarlarımdan asit akıyor, beni diri diri yakıyor. Ama ona henüz her şeyi anlatmadım bile.

"Dahası da var," diye fısıldadım. "Genovese, Diego'yu kendi bölgesindeki o adamları öldürmeye zorladı. Sana tuzak kuruyor. Senin imparatorluğunu istiyor. Sen düşer düşmez, ailene karşı harekete geçecek. O istiyor ki

Herkes savaşı senin başlattığına inansın."

"Bunların herhangi biri gerçek miydi, Amalia?" Rafe aniden soruyor, sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi bana bakıyor. Sanki bu ana kadar beni hiç görmemiş gibi.

"Tüm bunlar senin için sadece bir oyun muydu?"

"Hayır!" Başımı sallayarak ağlıyorum. "Hayır, Rafe. Sana aşık olmak istememiştim ama oldum. Sana her şeyi anlatmak istedim. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim. Benden nefret etmeni istemedim. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Kitapları aramayı bıraktım. Diego'ya o kadar da iyi biri olmadığını söylemeyi planladım.

ona yardım edeceğim. Hayatıma mal olsa bile, sana ihanet etmeyeceğim."

Uzun, sessiz bir an boyunca bana baktı. Yüzündeki ifade... *Tanrım*, Acıtıyor. Günlerdir bu adama diz çöktürmek istiyorum. Bana yaptığı gibi ona da sahip olmak istedim. Onun yerine, sanırım onu kırdım. Bunu gözlerinde görüyorum. Yenilgiyi. Keder. Çok fazla acı.

Ne yaptım ben? Oh Tanrım. Ne yaptım ben?

Kitap raflarına doğru ilerliyor ve sonra eğiliyor. Hiç fark etmediğim ahşap bir paneli kaldırışını gözyaşları içinde izliyorum ve sonra

içeri uzanıyor. Bir süre sonra bir kilit kutusu ve ardından bir yığın günlük çıkarır. Tekrar içeri uzanır ve bir deste daha çıkarır.

Bunca zamandır, tam buradaydılar. Buraya geldiğimden beri zamanımın çoğunu geçirdiğim odada. Bakmayı hiç düşünmediğim tek yer. Tek Gelmekten nefret ettiği yer. Tabii ki onları geçmişinin hayaletleriyle birlikte buraya sakladı.

Her şeyi kollarına alıyor ve sonra ayağa kalkıp sessizce bana doğru yürüyor. Onları yanımdaki kanepeye yerleştirirken tek kelime etmiyor.

Sessizce ağlıyorum, tekrar tekrar *üzgün olduğumu söylüyorum*.

"Al onu, *amore mio*," diyor. "Hepsini yakıp kül et." Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Seni küçük güzel yalancı."

Adını haykırdım, affedilmek için yalvardım.

Ama artık çok geç. Dönüyor ve uzaklaşıyor. Kalbim göğsümde paramparça oldu.

Saatlerce ağlıyorum, o kadar çok hıçkırıyorum ki nefes alamıyorum. Gün ışığı yavaşça kayboluyor, gölgeler odayı kaplıyor. Gece çöküyor. Kimse beni aramaya gelmiyor. Kimse izinsiz girmiyor. Ev tamamen sessiz. Sanki ilk defa Buraya geldiğimden beri ilk defa gerçekten yalnızım.

Rafe'in geri dönmesi için dua ediyorum ama dönmüyor. Saatlerce bekledim. Ve bekledim.

Sonunda, onun geri gelmeyeceğini anladım. O gitti.

Elim yanımda bıraktığı kitapların üzerine düşüyor. Bunlar onu mahvedebilir. Her şeyi yok edebilirler. Panik beni boğazımdan yakalıyor, nefesimi çalıyor. Titreyen ellerimle her şeyi topluyorum ve odadan sendeleyerek çıkıyorum. Ev karanlıktı. Sessiz.

"Alo?" sesim çiğ, bir gıcırtıdan biraz daha fazlası.

Kimse cevap vermiyor.

Koridorda ilerliyorum, ilerlerken duvarlara çarparak tökezliyorum.

Bir şekilde mutfığa ulaştım. Dirseğimle düğmeyi açtığımda odayı ışık kaplıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, başım çarpıyor. Ağzım kurudu. Her şey acıtıyor. Şu anda Carmine'in beni öldürdüğü zamankinden daha kötü hissediyorum.

beni duvara fırlattı. En azından o acı sadece fiziksel ve kısa süreliydi. Bu...bu ondan daha derin. Kalbimin yarısı kayıp.

Tekrar bütün olacak mı? Hayır.

Rafe olmadan olmaz.

Tanrım, neden ona daha önce söylemedim? Zaten acı çektiğini fark ettiğimde ona söylemeliydim. O zaman bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu şekilde dibe çekilmeyi hak etmiyordu. Ama hiçbir şey söylemedim.

Buradaki canavar o değil. Canavar benim.

Her şeyi adanın üzerine bırakıyorum ve ihtiyacım olanı bulmak için çekmeceleri karıştırmaya başlıyorum. Kiler kapısında asılı çakmağı buldum. Çakmak gazı da köşeye saklanmıştı. Veranda kapılarını açarak ikisini de dışarı taşıyorum ve sonra kitapları almak için geri dönüyorum.

Bana yakıp kül etmemi söyledi.

Yakacağım.

Ona karşı kullanılabilecek her kanıtı

büyük ızgarayı verandada saklayıp çakmak gazı ile kaplıyor. Kilitli kutunun anahtarı kayıt defterlerinden birinin sayfaları arasına sıkışmış. Ne içerdiklerine bakmıyorum. Detayları bilmeme gerek yok.

Rafe'in bir suçlu olduğunu biliyorum. O bir Mafioso, bir Made man.

Biliyorum o

Para aklar, insan öldürür, hırsızlık yapar ve Tanrı bilir daha neler yapar. Ondan istenen bu. Ama ben onun böyle biri olmadığını biliyorum.

Hepimiz hatalarımızdan ve en kötü anlarımızdan daha fazlasıyız.

Başarısızlıklarımızdan ve kötü davranışlarımızdan daha fazlasıyız. Zayıf anlarımızdan daha fazlasıyız.

Yaptığımız şeylerin bir derlemesinden daha fazlasıyız. Biz umutlarımız, hayallerimiz ve en iyi anlarımızız. Bizler güçlü yanlarımız ve kalplerimiz ve cesaretimiz. Rafe mükemmel değil. Ama hayatında yeterince acı çekti.

Ben bu dünyaya bir *prens* olarak doğdum. Rafe beni bir kraliçe yaptı.

Artık bana sahip çıkmıyor olabilir ama ben *hâlâ* onunum. Başka kimse onun için savaşmak istemiyorsa, ben savaşırım.

Ve kaybetmeyeceğim. Genovese'ye değil. Hiç kimseye. Beni asla affetmeyebilir. Onun affını *hak etmiyorum*. Ama onu kurtaracağım. Ne olursa olsun.

ne gerekiyorsa. Ona bu kadarını borçluyum.

Kilitli kutuyu ızgaranın içine boşaltıyorum ve içindekilerin üzerine çakmak gazı dökmeden önce bir kenara koyuyorum. Son damlasına kadar sıvıyı kullanarak hepsini ıslatıyorum. Sonra da ateşe veriyorum.

Bir vınlamayla yükseliyor, alevler havaya fırlıyor. Sıcaklık içimi yakıyor, Rafe uzaklaştığında üzerime çöken soğukluğu biraz olsun yok ediyor. Son kağıt parçası da kül olana kadar yangını izliyorum... ve sonra Diego'yu bulmaya gidiyorum.

O ve ben konuşmalıyız. Şimdi.

Ön kapıdan çıkarken kimse beni durdurmaya çalışmıyor. Kimse yok. Burada beni durduracak kimse *yok*. Rafe gittiğinde herkesi yanında götürdü. Bu beni endişelendiriyor. Onları güvenli bir yere mi yoksa savaşa mı gönderdi bilmiyorum.

Birincisi olması ve Diego'ya zamanında ulaşabilmem için dua ediyorum. Herkes için bir çıkış yolu bulma zamanı. Bir çözüm bulmama yardım edebilir. Bana yardım etmek *zorunda*.

Ev gibi bekçi kulübesi de terk edilmiş. "Bu kötü," diye fısıldıyorum, endişem artıyor.

Rafe Genovese'nin peşinden mi gitti? Diego'nun peşinden mi?

Telefon olması için dua ederek içeri daldım. Evde telefon yok.

Rafe sabit hat kullanmaz. Muhtemelen dinlemesi çok kolay olduğu içindir. Nöbetçi kulübesinin duvarında bir telefon bulduğumda neredeyse hıçkırıya hıçkırıya ağlayacaktım.

Ellerim titreyerek Diego'nun numarasını çevirdim. İkinci çalışta telesekreteri açıldı.

"Diego, benim," diye hıçkırıyorum. "Rafe'e her şeyi anlattım. E-kanıtları yok ettim. Özür dilerim. Benimle buluş. Alwise'e gidiyorum. Lütfen benimle orada buluş. Lütfen."

On Birinci Bölüm

Rafe

Mattia kapı aralığından bana bakarak, "Rafe, gitmelisin," diyor.

Önerisini görmezden gelip konyak sürahisine uzanıyorum ve kadehimi yeniden dolduruyorum. En başta neden beni buraya kadar takip ettiğinden emin değilim. Gelmemeliydi. Diğer herkes gitti, güvenli evlerden birine gönderildi. Ben de neden geri döndüğümünden emin değilim. Bir parçam -tüm ben- Amalia'nın burada dönmemi bekliyor olmasını umuyordum. Ama değildi.

Hatırlattığın için kalbim *kan ağlıyor*.

Ona bir seçenek sundum... ve onun seçeneği ben değildim. Ona verdiğim her şeyi aldı ve gitti. İşin boktan tarafı ne? Onu suçlamıyorum bile. Kardeşini ve kendini kurtarmak için yapması gerekeni yaptı. Bunu anlayabilecek biri varsa o da benim. Bir keresinde ben de aynı kararı vermiştim, değil mi? Nico'yu kurtarmak için her şeyi riske attım.

Ama lanet olsun. Bu acıtıyor. Acıya karşı içki bile içemiyorum. "Rafe."

"Bir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum, donuk gözlerle Mattia'ya bakarak. "Sen Genovese'yi bulana ya da federaller beni tutuklamaya gelene kadar burada, bu lanet sandalyede oturup içeceğim. Ya bir bardak al ya da çık git." Tedbir olsun diye ışığı kapatıp evi tamamen karanlığa gömüyorum.

"*Mafankulo*," diye hırlıyor Mattia, pes ediyor. Ayaklarını sürüyerek dışarı çıkar.

"Kapıyı açık bırak," diye arkasından sesleniyorum, FBI kapıyı çalmaya geldiğinde sandalyeden kalkıp kapıyı açmayı planlamıyorum.

Mattia, siparişim hakkındaki fikrini homurdanarak söylüyor. İyi niyetli ama bütün gün beni kızdırdı. Amalia'nın bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı.

Sabah. Tanrım, daha bu sabah mı onu takip ettiğim için beni azarlıyordu?
Sanki başka bir hayattaymışım gibi geliyor.

Her şey nasıl bu kadar ters gitti?

Genovese.

Bugün onu ararken bölgesini darmadağın ettim ve arkamda cesetlerden oluşan bir iz bıraktım. Nerede saklandığını bilmiyorum ama onu bulmaya niyetliyim. Eğer FBI benden önce beni tutuklamazsa, ölmeden önce onun tüm ailesini ortadan kaldıracam. Ailem için asla gelmemeliydi. Amalia'yı tehdit etmemeliydi.

Eğer bir savaş istiyorsa, şimdi bir tane aldı. Onu cehenneme göndermeden önce gördüğü son şey benim yüzüm olacak. Babamın yanında çürüyebilir. Ve sonra işim biter. Bu imparatorlukla. Bu şehirle. Mafya ile. Bütün bu lanet şeyle. Zaten hepsi anlamsız.

Amalia olmadan her şey anlamsız.

"Tanrım," diye söylenerek kadehimi boşaltıyorum. Bir tane daha doldurmak için karanlıkta sürahiyi ararken ellerim titriyor. Dışarıdan gelen yumuşak bir ses bana ulaştığında kadehi dudaklarıma zor götürüyorum.

"Alo?" diye bir ses duyulur ve ardından fuayede bir gürültü kopar.

O tarafa baktığımda tek bir gölgenin eve girdiğini görüyorum. Çok karanlık olduğu için pek bir şey seçemiyorum ama bunun FBI olmadığını hemen anlıyorum. Beni yakalamak için küçücük bir kızı göndermezlerdi. Lanet olası süvarileri gönderirlerdi. Hayır. Bu, Carmine'ı öldürürken beni izleyen kız, Nico'nun aşık olduğu öğrenci, bugün tartışmak için buraya geldiği kız.

Onu gördüğüme şaşırmadım. Ona aşık olduğunu fark ettiğimde şaşırdım. O bir öğrenci. Bin yıl geçse de, onun bir öğrenci olduğunu onurlu Nico Valentino'nun öğrencilerinden birine aşık olmasını sağladım. Amalia bugün ne yaptığımı bilseydi utanırdı, Nico'yu aileye geri dönmeye nasıl zorladığımı, bu kızın güvenliğini onun kafasının üzerinde tutarak. Sanki hiç tehlikede değilmiş gibi.

Öz kardeşim benim masum bir kızı öldürebileceğime inanıyor... ve ben de onu hayatıma geri sokmak için buna inanmasına izin verdim. Ona o zamanlar gerçekte neler olduğunu anlatabilir ve kendimi onun yargısından muaf tutabilirdim, ama ne için? Yirmi yıl boyunca suçluluk ve pişmanlıkla yaşasın diye mi?

Bazen gerçekler söylenemeyecek kadar acı, sonuçları ise riske atılamayacak kadar gerçektir.

Bunu hiç şu anda anladığım kadar keskin bir şekilde anlamamıştım.

"Aptal görünmez kapı eşiği," diye mırıldanıyor Norah, tökezleyerek antreye girerken. "Aptal karanlık ev. Neden hiç aptal ışık yanmıyor?"

"Çünkü yalnızlığımın tadını çıkarıyordum," diyorum sertçe. "Tanrı aşkına!" diye bağıyor.

İç çekiyorum, şu anda benimle yapacağı konuşmaya uzaktan yakından hazır değilim.

"Bay Valentino?"

"Sen FBI'dan değilsin."

"Um, hayır." Bana doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Yazık.

"Benim adım..."

"Norah Bishop," diyorum tereddüt ettiğinde. Bir şey söylemedi.

Vazgeçiyorum ve lambaya uzanıp onu yakıyorum. Oturma odasının hemen dışında donmuş bir şekilde duruyor, ayakları yere basıyor. Gözleri kocaman, yüzü solgun. Aklını kaçırarak kadar korkmuş ama yine de buraya gelmiş.

İlginç. Parlak gözleri ve soluk sarı saçları olan kıvrımlı küçük bir bebek. Amalia'dan bir ya da iki yaş küçük.

İkisi de bu işlere bulaşmak için çok genç... ama yine de bulaşıyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, konuşmuyorum. Üç gece önce, bir adamı öldürmemi izledi. Şimdi de iyi olup olmadığımı mı soruyor? Tıpkı Nico gibi.

"Yani, belli ki iyi değilsin. Karanlıkta oturmuş viski içiyorsun," diye mırıldanıyor, sessizliği doldurmak için çaresizce. Sessizliğin onun doğasında olduğunu sanmıyorum. "Kimse iyi bir gün geçiriyorsa karanlıkta oturup viski içmez."

"Neden buradasın Norah?" Seçtiğim alkol konusunda onu düzeltmeden sessizce soruyorum.

Ağzını kapatıyor ve dikkatle beni izliyor.

"Gelmemen gereken yerlerde ortaya çıkma eğilimin var," diyorum.

"Kardeşim burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," diye fısıldıyor ve sonra dudaklarını yalıyor. "Yani evet."

"Berbat bir yalancısınız, Bayan Bishop," diye mırıldanıyorum ve gün boyunca ilk kez gülümsediğimi gizlemek için kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Bu kızı sevdim. Çok cesur biri. Nico için iyi olacak. "Buraya tek başına gelmene izin vermeden önce seni yatağına bağlardı."

"Gizlice çıktım," diye itiraf ediyor ellerini pantolonuna silerken. "Neden?"

"Çünkü seninle konuşmak istedim."

Bir yudum almadan bardağımı tekrar indiriyorum. "Benimle konuşmak istemişsin."

"Evet."

"Devam et o zaman. Konuş."

Amalia onu severdi. Bir elmanın iki yarısı gibi olurlardı.

"I..." Nefes nefese kalmış, kelimeleri aradığı belli. "Seninle bir anlaşma yapmaya geldim."

"Benimle bir anlaşma yapmak istiyorsun."

Oh, evet. Amalia bu kızı kesinlikle severdi. İçinde ateş ve ruh var.

"Evet," diyor omuzlarını dikleştirerek. "Nico'yu kurtarmak için babanın tarafını tuttun."

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpyorum.

"Onun bu hayata uygun olmadığını biliyordun," diyor, kelimeleri çıkarma telaşıyla tökezleyerek. "Bu yüzden onun özgürlüğü karşılığında kendini babana sundun."

"İlginç bir teori."

"Yanılıyor muyum?"

"Fark eder mi?"

"Benim için önemli," diyorum. "Senin için önemli. Bence Nico için de önemli."

Konyağımdan bir yudum aldım, cevap vermedim. Ona söylememiş.

Neden söylemedi? "Seni özlüyor. Diğer kardeşlerini de özlüyor. Ama kendini onu terk ettiniz."

"Bu yüzden mi buradasın? Bu aileyi düzeltmeye çalışmak için mi?" Tek kaşımı kaldırıp soruyorum.

"Hayır. Nico için buradayım." Duraksıyor, gergin bir şekilde kıpırdanıyor. "Eğer onunla yaptığın anlaşmayı iptal edersen, gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Sırrını mezara kadar taşıyacağım. O gece ne olduğunu kimse bilmeyecek."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü onu en az senin kadar seviyorum," diye fısıldıyor, sesi duygusallıktan titriyor. "Çünkü onu bu dünyadan kurtarmak için her şeyi yaparım, tıpkı senin yaptığın gibi. O bu dünyaya ait değil, Rafe. Olmadığını biliyorsun."

Bir içki daha alıyorum, acı içimi parçalıyor. Buraya gelerek hayatıyla kumar oynadı, onu öldürüp öldürmeyeceğimi bilmeden. Ama yine de bunu Nico için yaptı. O ve Amalia birbirlerine çok benziyorlar. Sevdikleri insanlar için,

Her şeyi riske atmaya hazırlar. Ne yazık ki ben Amalia için o insanlardan biri değildim. O kardeşini seçti. Kendini korumayı seçti. Onu güvende tutabileceğime güvenmedi. İşte beni öldüren de bu. Onu korumam için bana güvenmedi.

Onun için bu lanet dünyayı paramparça edebilirdim... ve bu yeterli değildi.

"Evine git Norah," diyorum bakışlarımı kaçırarak. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Nico'nun güvende olduğundan emin olana kadar olmaz," der, topuklarını yere vurarak. "Onu rahat bırak, Rafe. Sırrını saklayacağım."

Yüce İsa.

"Siz ikiniz bir çiftsiniz," diye mırıldanıyorum alnımı ovuşturarak. Çok yorgunum. "On iki saat önce burada bana seni rahat bırakmamı söylüyordu. Sadece bu konuşmanın onun versiyonu çok daha fazla tehdit içeriyordu."

"O tutkulu biri."

Homurdanıyorum. Öyle de denebilir.

"Sen olsaydın, sevdiğin kişiyi kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yapmaz mıydın?" diye bastırıyor, vazgeçmeyi reddediyor.

"Onun için dünyayı yerinden oynatırım," diye törpülüyorum, her kelimesinde ciddi olarak. Norah sessizce nefes alıyor.

"Ama yakın zamanda keşfettiğim gibi, o aynı şekilde hissetmiyor." Bardağımı dudaklarıma götürüp boşaltıyorum.

"Bahse girerim bu doğru değildir," diye fısıldıyor, yüzü düşüyor. "O zaman bahsi kaybedersin."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Aniden güldüm. Bu kız inanılmaz. "Buraya kardeşimi pençelerimden kurtarmaya geldin ve şimdi de aşk hayatım hakkında konuşmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

"Onu kurtarmaya çalıştığım sen değilsin. Bu senin dünyan. Senin işin. Yaptığın şeyler." Ne demek istediğini belirtmek istercesine elini havada sallıyor. "Özür dilerim. Burada uygun terimi bilmiyorum. Sadece Nico'nun büyük bir kalbi ve parlak bir geleceği olan iyi bir adam olduğunu biliyorum. Eğer bunu ondan alırsanız, kendini kaybeder."

"Ondan bir şey almak istediğimden o kadar eminsin ki. Neden?"

"I..." Sözüünü kesiyor, kaşları çatılıyor. "Sanırım bunu bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Sanırım onu yaptığınız şeylere geri çekmek istediğinizi düşündüm."

"Yaptım."

"Ha?"

"Yaptığım şeyler," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Şu anda anlatmak istemediğim uzun ve üzücü bir hikâye. Anlaşmanızı kabul etmiyorum Bayan Bishop. Ait olduğunuz yere, kardeşimin yanına gidin."

"Hayır."

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, sabrım tükeniyor. "Bana ikinci kez hayır diyorsun," diyorum, sesim yumuşak. "Üçüncü kez söyleyerek sabrımı sınamak istemem."

"Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın," diye homurdandım. "Daha azı için insanları öldürdüm."

"Hatırlıyorum. Oradaydım," diye tersledi, kaşlarını çatarak. "Ve hâlâ burada duruyorum. Kendini büyük, korkunç bir canavar sanıyor olabilirsin ama sen de herkes gibi bir insansın. Çoğundan biraz daha huysuzsun, ama yine de sadece bir erkeksin. Ve sanırım sana her şeyi söyleyebilirim. Çünkü kardeşini hâlâ seviyorsun ve ikimiz de biliyoruz ki beni öldürmek onu hayatına geri döndürme şansını yok edecek."

Yarık gözkapaklarımın ardından uzun bir süre ona bakıyorum. Yirmi yıl boyunca bu şehirdeki insanlar etrafımda dolanıp durdular, bana büyük, kötü biriymişim gibi davrandılar.

Kurt. Ve sonra Amalia ile tanıştım. Benden hiç korkmadı, bir kez bile. Şimdi bu küçük kız da bana isyan yasasını okuyor. Ya ben duygularımı kaybettim ya da kadınlar gerçekten bu dünyadaki en korkunç şeyler.

İkincisi olduğundan oldukça eminim.

"Sana neden aşık olduğumu anlayabiliyorum," diyorum yüz ifadem yumuşayarak. "İkiniz de inatçısınız."

"Biz bilim adamıyız."

"Açıkça." Bardağımı yeniden doldurmak için lambanın yanındaki sürahiye uzanıyorum. "Ama ilişkimizi mahvetmekten endişe ettiğim için buradan çıkıp gitmene izin vermeyeceğim. Bunu uzun zaman önce berbat ettiğimi fark ettim. Artık geri dönüşü yok."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Bu şu demek..." İçimi çekiyorum, sürahinin tıpasını yerine takıyorum. "Bu sizin özgür olduğunuz anlamına geliyor, Bayan Bishop. Bu onun da özgür olduğu anlamına geliyor. Dünyaya ne gördüğünüzü anlatın ya da anlatmayın. Artık umurumda değil."

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

"Sevdiğim kız şu anda FBI'da, benimle ilgili elindeki her şeyi teslim ediyor," diyorum. "Yarın bu saatlerde kelepçeli olacağım." Ya da ölmüş. Her iki durumda da, benim için her şey bitti.

"Oh. Vay canına. Bu çok fazla."

"Gerçekten." Kadehimi tekrar dudaklarıma götürüyorum ve yudumluyorum. "Bu ziyaret ne kadar ilginç olsa da, yalnız başıma sefalet içinde debelenmeyi tercih ederim. O yüzden lütfen Bayan Bishop, evinize gidin."

"Adı ne?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Amalia."

"Amalia," diye tekrarlıyor. "Çok güzel bir isim."

"O çok güzel bir kız."

"Onu gerçekten seviyor musun?"

Başımı sallıyorum, hiçbir şeye bakmıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Norah. "Aranızda ne olduğunu ya da onun senin hakkında ne hissettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım. Ama bence onu seviyorsan, seilmeye değer biri olmalı. Öyle olmasaydı ona aşık olacağını sanmıyorum. Belki seni şaşırtır."

"Belki," diye mırıldanıyorum ve öylece bırakıyorum. Seilmeye değer mi? Tanrım, evet. Nasıl biteceğini bilsem bile tekrar yapar mıydım? Bir kalp atışında. Onunla geçirdiğim bir an, cehennemdeki sonsuzluğa bedel. Tek bir an.

Norah, "İyi şanslar, Rafe," diye fısıldar ve gitmek için döner. "Bayan Bishop."

Kapıda duraklıyor. "Onun için iyisin." "O da benim için iyi." "Sana bir taksi çağırayım."

"Teşekkür ederim." Beni rahat bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

Huzurum kısa sürdü.

Norah gittikten yirmi dakika bile geçmeden Nico çıkagelir.

"Norah!" diye bağılıyor ve ön kapıyı öyle sert açıyor ki kapı duvara çarpıyor.

"O burada değil."

Bana doğru dönüyor, gözleri vahşi, zor nefes alıyor. Panik ona yapışmış, korku etrafındaki havada ağırlaşıyor. Dehşete düşmüştü. O bakışı biliyorum. Carmine'in onu kaçırmaya çalıştığı gün Amalia'nın çığlıklarını duyduğumda o bakışı taktığıma eminim.

"Nerede o?" Nico homurdanıyor.

"Onu yirmi dakika önce sana geri gönderdim," diyorum, hâlâ kadehimden yudumlarken. Tam içkinin acımı hafiflettiğini düşündüğüm anda, keşfedecek yeni bir derinlik buluyorum. Bir ya da üç kadeh içmiştim ama zihnim hâlâ çok berrak. "İstedğin buydu, değil mi?"

Neden gitti? Lanet olsun. Neden gitmesine izin verdim?

"Onu bana geri gönderdin," diye tekrarlıyor. "Zarar görmeden mi?"

Dudaklarımdan kaba bir kahkaha kopuyor. Ona bakıyorum, benim Duygularım ham. Zihnim daireler çiziyor. Amalia'nın güzel yüzü gözlerimin arkasında bir hayalet gibi asılı duruyor ve beni rahatsız ediyor. "Kendi ikizim ruhumun değerini sorguluyor," diye mırıldanıyorum. "Gitmesine şaşmamalı."

"Kim? Norah mı?"

"Amalia." Bir içki daha alıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Eğer şanslıysam, federaller yakında bu lanet imparatorluğu dağıtmak için burada olacaklar. Boynuma bir ilmik geçirdiler. Ve bunun hayatımı almayacağına inanacak kadar aptalmışım."

Nico bana ihtiyatla bakıyor. "Ne oldu?"

"Sana daha önce söyledim," diye homurdanıyorum, henüz bu konuyu tekrar açacak kadar sarhoş değilim. Ama yine de söylüyorum. "Beni terk etti. Küçük, güzel bir yalancıydı. Beni kendine aşık etti, ona ihtiyaç duymamı sağladı ve sonra beni öylece... terk etti."

"Tanrım," diye fısıldıyor.

"O bir bitkiydi, bir köstebek. Adının Amalia olduğundan bile emin değilim." Tekrar güldüm, sesim acı ve alaycıydı. "Buna kandım kardeşim. Batan bir taş gibi. Ah, neyse. Benim düşüşüm seni mutlu etmeli. Bu ne Her zaman istediğin gibi."

"Bunu hiç istemedim," diye mırıldanıyor.

"Hayır mı?" Şaşırmış bir halde bardağımın kenarından ona bakıyorum. "İsteseydin seni suçlamazdım. Ona aşıksın. Norah'ya."

"Evet."

"İnatçı küçük bir şey, değil mi?" "O her şeydir," diyor basitçe.

"O özgür. İkiniz de. Anlaşmamız iptal oldu."

Nico başını yana eğip bana bakıyor. "Neden?" Neden mi?

"Çünkü ben sandığın kadar kalpsiz bir piç değilim. Düşündüğün kadar ileri gitmedim. O benim için asla tehlikede değildi kardeşim. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben masum kadınları öldürmem."

"Senin birini öldürdüğünü gördü."

"Sevdiğim kadına saldıran adam," diye törpüledim. "Beni öldürürken izlediği adam. Polise gitmiş olsaydı, onu durdurmak için elimi bile kaldırmazdım. Kaderimi yüzümde bir gülümsemeyle kabul ederdim. O orospu çocuğu yaptığı şeyler yüzünden ölmeyi hak ediyordu. Hiçbir jüri onu mahkum edemezdi."

"Tanrım," diye fısıldadı Nico, açıkça şok olmuştu. Kimi ya da neden öldürdüğümü sormak için hiç durmadı. Bir nedeni olup olmadığını hiç merak etmedi. Onun ahlaki pusulası kuzeyi gösterir ve asla sapmaz. Cinayet cinayettir, sade ve basit.

Ahlaki pusulam ters çevrilmiş bir sarkaç gibi, ileri geri sallanıyor. Ahlaki mutlakların olmadığı gri bir alanda varım. Sadece *Omertà* var. Sessizlik kuralı. Kendi sorunlarımızı kendimiz halleder, kendi adaletimizi kendimiz uygular ve kendi yöntemlerimizle başa çıkarız. Yasalarımıza göre hak etmeyen hiç kimseyi öldürmedim. Asla bir kadını ya da çocuğu hedef almadım. Asla lanet bir sıçan olmadım. Geri kalan her şey tartışılabilir.

"Seni hayatıma geri almak istedim, seni manipüle etmem gerekse bile," diyorum, sesim yumuşak. "Belki de bu beni her zaman düşündüğün gibi bir piç yapar. Bilemiyorum. Ama artık bitti. Artık özgürsün. Git hayatını yaşa. Kızına iyi bak. Mutlu ol. Bunu hepimizden daha çok hak ediyorsun."

Nico bir an için bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Eğer onu seviyorsan, onun için savaş."

"Beni duymuyorsun kardeşim. O gitti. Çıktı. Bitti. Ben de öyleyim," diyorum, onun için heceleyerek. "Beni duvara çivilemek için gereken her şey onda var. Hepsini ona verdim."

"Ona sen mi verdin?"

Başımı salladım. "Bazı şeyler tüm bunlardan daha önemli. Bazı insanlar tüm bunlardan daha önemlidir. Keşke bunu fark etmiş olsaydım. yıllar önce. Kardeşimi kaybetmeden önce." Bir nefes veriyorum ve sonra yirmi yıl önce söylemem gereken şeyi söylüyorum. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

Uzun bir süre Nico hiçbir şey söylemedi. Olduğu yerde öylece duruyor, sadece bana bakıyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Çocukken onu bir kitap gibi okuyabilirdim. Şimdi o kadar kolay değil. Aramızda yirmi yıllık bir sessizlik var. Yirmi yıllık öfke. Onu terk ettiğimi düşündü. Onu kurtardığımı sanıyordum. Belki de ona gerçeği uzun zaman önce söylemeliydim. onun yerine kendi seçimini yapmasına izin vermeliydim. Bilemiyorum.

Bildiğim tek şey Amalia'nın haklı olduğu... Bunu sonsuza kadar taşıyamam.

Yirmi yıl yeterince uzun bir süre.

"Beni kaybetmedin," diye hışırıyor Nico.

Bakışlarını karşılıyorum, minnettarlık ve keder içimde birlikte akıyor. Başım bunun ağırlığı altında eğiliyor. Annemiz öldüğünden beri ilk kez ağlıyorum.

On İkinci Bölüm

Amalia

Alvise'in evi, eskiden aileme ait olan bölgenin dış sınırında yer alıyor. Lorenzo Valentino babamı öldürdükten sonra bölgeyi yuttu ve kendisinin olduğunu iddia etti. Babama sadık olan herkes kaçtı, Lorenzo'ya da adamlarını bölgeye taşımak kaldı. Bu mahalle küçük ve sessiz. Fazla bir şey yok. artık burada devam ediyor.

Burada yaşayan mafyaların çoğu uzun zaman önce öldü ya da taşındı. Alvise'in evi yıllardır boş. Sanırım artık bana ve Diego'ya ait ama aklımda hep Alvise'in olacak. Burada iki gün yaşadım.

Beni Chicago'nun uzak tarafına taşımadan önce. Kimse burada olduğumu bile bilmiyordu. Beni karanlıkta içeri soktular... ve aynı şekilde geri çıkardılar.

Muhtemelen Diego'nun benimle buluşabileceği en kötü yerdı ama Rafe'den yardım istemeden yürüyerek gidebileceğim tek yerdı. Bir arabayı durdurup beni bırakmasını istemenin, gökyüzünde kardeşime giden yolu gösteren yanan bir ok bırakmak gibi olacağını düşündüm.

Diego'yla burada konuşabilirim, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırım. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Dinleyip dinlemeyeceği hakkında da hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim denemek zorunda olduğum. Onu kaybetmek istemiyorum ama Rafe'i de kaybedemem. Ne olursa olsun savaşacağım

Onun affını kazanmak için ne kadar savaşmam gerekiyorsa o kadar savaşmalıyım.

Diego'nun kaldırım taşlarından birinin altına sakladığı anahtarı cebe atarak Alvise'in evinin arka kapısından mutfığa giriyorum.

"Diego?" Karanlığa doğru sesleniyorum. "Burada mısınız?"

Cevap vermiyor.

Derin bir iç çektim. Tabii ki henüz gelmedi. Onu arayalı yarım saat bile olmadı. Nerede olduğunu ya da buraya gelmesinin ne kadar süreceğini bilemeyiz. Saatler sürebilir.

Lavaboya doğru ilerliyorum, suyu açıp yüzümü yıkıyorum ve sonra ellerimi suyun altına sokup bir yudum alıyorum. Ağladığım için teşekkürler. Sanki boğazıma jilet saplanmış da onu kemiriyormuşum gibi. Soğuk su en kötüsünü yatıştırıyor. Yine de daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Rafe'in kollarını tekrar etrafımda hissetmekten başka hiçbir şey bunu yapamaz.

Onu tekrar görene, onunla tekrar *konusana* kadar iyi olamayacağım. Ona hâlâ söylemem gereken çok şey var. Gitmeden önce ona en kötüsünü anlatma şansım olmadı. Hâlâ babamı bilmiyor. Öğrendiğinde, beni asla affetmeyebilir. Ama beni bir daha görmek istemese bile, hayatımın geri kalanında benden nefret etse bile, o belgeleri yaktığım için asla pişman olmayacağım. Diego'yu ve kendimi kurtarmak için onu feda etmeyi reddettiğim için asla pişman olmayacağım.

Onu içimdeki her şeyle seviyorum. Her şeyimle. Benim için asla başka biri olmayacak. Nasıl olabilir ki? *Ruhum* ona ait. Ona kendi isteğimle, hiç çekinmeden verdim. Asla geri istemeyeceğim. Hayatımın geri kalanında ona dair sahip olacağım tek şey anılarsa, onlarla hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. Onun dokunuşunu asla bir başkasıyla değiştirmeyeceğim. Asla.

Mutfaktan geçip oturma odasına doğru ilerliyorum. Büyük cumbalı pencerelerden süzülen ay ışığı bana yol gösteriyor. Evin dikkat çekmesini istemediğim için hiçbir ışığı yakmıyorum. Rafe'in hâlâ Diego'yu öldürmek isteyip istemediğini bilmiyorum ama emin olana kadar dikkatli olmalıyım.

Şu anda onları yüzleşmeye zorlamak hepimiz için felaketle sonuçlanacak. Özellikle de Diego'ya Rafe'ye aşık olduğumu söylediğimde.

Çok öfkelenecek. Rafe'in kafamı karıştırdığına dair atıp tutacak ve yemin edecek. Sanki kendi kararımı verme yetisine sahip değilmişim gibi. Sanki kendimi korumakla ilgili bildiği her şeyi bana o öğretmemiş gibi. Ama Diego aşırı korumacı ve inatçı ve asla mantıklı düşünmüyor.

Ve beni seviyor. Ben onun küçük kız kardeşiyim, tek ailesiyim.

Ve Rafe... Rafe, on beş yaşından beri nefret ettiği adamdır. Dario Marchesi dünyanın geri kalanı için korkunç bir adam olabilirdi ama Diego için o bir babaydı. Belki harika bir baba değildi ama bir babaydı,

Her şeye rağmen. Ve Rafe onu öldüren adam. Diego'nun ondan nefret etmek için 15 yılı vardı. Bunu geri almak için 15 dakikadan fazlası gerekecek.

Eski kanepenin toz örtüsünü çekiyorum ve Diego'yu beklemek için bir topun içine kıvrılıyorum. Gözlerim kapanıyor, yorgunluk beni hızla altına çekiyor.

Yumuşak bir ses beni sarsarak uyandırdı. Kanepede dimdik oturup gözlerimi kırptırdım.

Yağmur camlardan aşağı kayıyor, gümüşü fırtına bulutları ayı gizliyor. Ne kadar zamandır uyuduğumu ya da saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama dışarısı hâlâ karanlık.

Ses tekrar geliyor, mutfaktan gelen bir itiş kakış gibi. Diego geldi. *Nihayet!*

Koltuktan fırlayıp o tarafa doğru koşuyorum, gözlerimden rahatlama yaşları akıyor. Tanrım, onu son gördüğümünden bu yana dört yıl geçmiş gibi geliyor. Onu çok özlüyorum. Onunla konuşamamak, iyi olup olmadığını bilmemek... Bunları düşünmeme izin veremezdim, yoksa çatlardım. Ama şimdi burada olduğunu bilmek omuzlarımdan bir yükün düşmesi gibi geliyor.

"Diego," diye bağırarak mutfığa koşuyorum. Hatamı bir an geç fark ediyorum.

Mutfaktaki yaşlı adam Diego değil. Yanındaki dev de değil.

"Genovese," diye fısıldıyorum, dehşet içinde bakarak.

Oh, hayır. Oh, hayır.

Genovese gülümseyerek bakışlarımı karşılıyor. "Ah, *principessa*. İşte buradasınız." Battista bana doğru hamle yaptı.

On Üçüncü Bölüm

Rafe

Ön kapıya vurulmaya başlandığında artık sarhoş değilim. Tamamen ayık da değilim. Ayağa kalkıp onlar kapıyı kırmadan önce onları içeri almak için antreden geçerken pişmanlık göğsümde zonkluyordu. Geldiklerini biliyordum ama Mattia Genovese'yi bulduktan sonra gelmelerini umuyordum, böylece onu yavaşça öldürebilecektim.

Kapıyı çekip açıyorum, sonra da göz kırpiyorum. "*Che cazzo?*" *Ne oluyor lan?*

"Nerede o?" Diego homurdanıyor, tabancasını bana doğrultuyor. Yüzünün sağ tarafı iyileşmekte olan morluklarla dolu. Sanırım Genovese'nin izniyle.

"Çek şu lanet silahı suratımdan," diyorum sakince.

"Nerede o?" diye kükrüyor cevap olarak.

Yaşadığım günden sonra kalan azıcık sabrım da kaçıyor. Kanım basınç yükseliyor, öfkem patlıyor. Onu boğazından tutup evin içine sürüklüyorum ve bu sırada elindeki silahı düşürüyorum. Bana bir yumruk attı, yumruğunun kenarı yüzümün yan tarafına çarptı.

Onu duvara yapıştırdım. Bana tekrar vurmaya çalıştı.

"Seni yere sermeden önce sakinleş amına koyayım," diye homurdanarak hava akışını kestim. "Evime gelip suratıma silah doğrulttun. Hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebi o *kadın*. Ne demek o nerede? Seninle birlikte olması gerekiyordu." Konuşmasına izin vererek elimi hafifçe gevşetiyorum.

"Sesli mesaj bırakmış. Ağlıyordu." Bana ters ters baktı. "Alvise'in evinde buluşmak istedi. Oraya gittiğimde orada değildi."

"Gitmene izin verirsem, beni kızdıracak mısın?" diye soruyorum. Bana bakıyor, gözlerinde nefret yanıyor.

"*Maafankulo*," diye küfrediyorum. "Beni öldürmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Şu anda seni hayatta tutmaya da pek hevesli değilim. İki haftadır beni kızdırıyorsun. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok çünkü kız kardeşin benimle değil ve seninle de değil. Ve Genovese üç gün önce onu buradan kaçırmaya çalıştı. Bu yüzden ya eşyalarını toplayıp onu bulmama yardım edersin ya da yolumdan çekilirsin çünkü o güvende olana kadar benim için başka hiçbir şeyin önemi yok. *Hiçbir şeyin!*"

"Lanet olsun," diye yemin ediyor. "Onu kaçırmaya mı çalıştı?" "Üç gün önce," diye mırıldandım.

Dişlerini sıkıyor, bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi bakıyor. Ve sonra isteksizce ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor.

Yavaşça onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

Bir süre sonra onu dikkatle izleyerek, "Onu kendisine getirene milyonlar teklif ediyor," diyorum. "Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Tereddüt ediyor.

"Beni alaşağı etmek için onunla yaptığın anlaşmayı zaten biliyorum." Kaşlarımı çatıyorum, bu konuda hâlâ öfkeliyim. Diego bir ispiyoncu, bir muhbir. Genovese ile birlikte aileme karşı çalışıyordu. Eğer ona ihtiyacım olmasaydı, ailemin arasına bir kurşun koyardım. şu anda gözleri. Eğer Amalia'nın kardeşi olmasaydı, pişman bile olmazdım. Ama ona ihtiyacım var ve o Amalia'nın kardeşi. Onu hayatta tutan tek şey bu. "Amalia bana her şeyi anlattı, o yüzden beni kandırmaya çalışma Butera. Neden onun başka biri olduğunu düşünüyor?"

"Kim olduğuna bakmaksızın Genovese'i öldürmeme yardım edeceğine dair söz vermeni istiyorum" diyor.

"Genovese'i kesinlikle öldüreceğim. Gerekirse tüm ailesini ortadan kaldıracığım," diye yemin ediyorum. "*O kaba figlio di puttana bastardo*'yu bulduğum anda ölecek. Benden ne yemin etmemi istersen edeceğim. Yemin ederim."

"Onun Serafina Cerrito olduğunu düşünüyor."

"Neden böyle düşünüyor?" Yüz ifadesini dikkatle izleyerek soruyorum. Bakışlarımı tutuyor, irkilmiyor. "Çünkü o öyle."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, sersemlemiş bir halde. Karnımdaki yara izleri yanıyor. İçgüdüsel olarak elimi üzerlerine koyuyorum ve Diego'nun dikkatini çekiyorum. Çabucak

elimi tekrar yanıma bırakıp yumruk yaptım. O... Tanrım.

Babası annemi soğukkanlılıkla öldürdü. Neredeyse beni de öldürüyordu. Babam misilleme olarak savaş yoluna gitti. Annemi sistematik olarak yok etti. tüm aileyi teker teker. Ailesini en sona saklamış. Onlara ulaşması yedi yılını aldı. Küçük kızları, evlerini kül eden yangından sağ kurtulan tek kişiydi.

Kızın hayatta kaldığını öğrenince çok öfkeleni. Sanırım izin verseydim onun peşine düşer ve işi bitirirdi. Babama karşı geldiğim tek an, onun hayatta olduğunu öğrendiği gündü. Onun peşinden gitmeyi reddettim. Bir süre öfkeleni ve sonra hışımla dışarı çıktı. Geri döndüğünde Birkaç saat sonra, ondan bir daha hiç bahsetmedik. Hep sonunda sakinleştiğini ve mantıklı düşündüğünü varsaydım. O bir bebektir, iki yaşında bir çocuk. Bu onun savaşı değildi.

"O biliyor mu?" Diego'ya sordum.

"Fark eder mi?" diye meydan okuyor.

Değiştirir mi? Onun kim olduğunu bilmek bir şeyi değiştirir mi?

Bu her şeyi değiştirir. O bir *principessa*, Cerrito ailesinin Chicago'da kalan tek üyesi. Topraksız, evsiz ve ailesiz olmasına rağmen milyonlar değerindedir. Diğer aileler onu, adını ve servetini ele geçirmek için şehri paramparça edeceklerdir. Genovese'nin onu bu kadar çok istemesinin ve benim gözetimimde olmasından bu kadar endişelenmesinin nedeni buydu.

Ama tüm bunlar *onun* hakkında hissettiklerimi değiştirir mi? Bu bir soru bile değil. Kalbim onun için atıyor ve hep atacak. Bunu benden saklaması düşüncesi hoşuma gidiyor mu? Yok artık. Ama onu bunun için yargılayamam. Yirmi yıl boyunca aynı şeyi yaptım. Gerçeği Nico'dan sakladım, onu bundan korumaya çalıştım. Kendini korumak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Ve belki beni de korumak için.

"Hayır," diyorum usulca, bakışlarını tutarak. "Önemli değil."

Hayatlarımız tanımlanamayacak şekilde iç içe geçmiş durumda. Pek çok farklı noktada kesişiyor ve kesişiyor, hepsi de aynı yere, aynı kaçınılmaz sonuca götürüyor. Eğer bu bir işaret değilse, nedir bilmiyorum. Sonumuzun hep burada olması gerekiyordu. Her zaman birbirimiz için yaratılmışız. Belki bizim için mutlu biter. Belki de kan dökülerek biter. Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum... Bizim için nasıl biterse bitsin, birlikte bitecek.

Sevgilimi geri alıyorum. Ve Tommaso Genovese'yi öldüreceğim. Hemen şimdi.

Diego, Mattia ve ben Genovese'yi birinin onu bulmayı bekleyeceği en son yerde saklanırken bulduk: Benim bölgemle onun bölgesinin ortasındaki şarküteri. Mükemmel bir saklanma yeri, bu şehirde kimsenin gitmesini beklemeyeceği tek yer. Zekice, hakkını vermeliyim. Ama zirveye kolaylıkla kandırılarak çıkmadım. Şarküteri, kontrol etmeye karar verdiğim ilk yerlerden biri.

Geliyorum, amore mio. Geliyorum.

Tek sorun bloğu koruyan on adam. Ve bunlar bildiklerimiz. Genovese'nin henüz bulamadığımız saklanma yerlerinde kim bilir kaç kişi daha var? Battista ön tarafı koruyor.

Kapı... son savunma hattı. Genovese işini şansa bırakmıyor. Mattia'ya,

"Adamlarının her birini bul ve öldür," dedim.

Sesin buz gibi. Bu gece esir almayacağım. Merhamet göstermeyeceğim. Bu Amalia için gelen ilk ve son kişi olacak. Beni denemeyi düşünenler bu geceden sonra bir kez daha düşünecek. "Her birini doldurun ve oğlunun kapısının önüne bırakın."

Mattia sırtıyor, gaddar, vahşi bir sırtış. "Coda'yı arayıp birlikleri toplayacağım." Bakışları dikiz aynasından Diego'ya kayar. "Peki ya o?"

"O da benimle geliyor," diye

mırıldanıyorum. Diego

homurdanıyor.

"Bundan emin misin?" Mattia sorar. "Cesedini de geride bırakabilirim." "O da benimle geliyor," diye tekrarlıyorum.

Mattia omuz silkiyor ve cipten çıkıyor.

Diego bir an sonra, "Ona aşıksın," diyor.

"Bunu yeni mi anlıyorsun?" Aynadan Diego'ya bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum.

"Onaylamıyorum."

"Senden onay istediğimi hatırlamıyorum."

Çenesi gerginlikten inleyerek sıkıştı.

"Babanı ben öldürdüm," diyorum sessizce, ona yalan söylemeden. "Babanı ben öldürdüm."

ve belirlediğim bedeli ödedim. Bunun doğru, adil ya da hakkaniyetli olduğunu iddia etmeyeceğim. Yaptığım şeyi yaptım çünkü bu benim kararımdı. Bunu haklı çıkarmaya çalışmayacağım.

Sana mantıklı gelebilir. Bunun için benden nefret edebilirsin, bu senin hakkın. Bunu senden almayacağım. Ama kız kardeşini seviyorum. Onun da benim için aynı şeyleri hissettiğine inanıyorum." *Lütfen, yanılmama izin verme*, diye dua ediyorum. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Diego'ya bıraktığı sesli mesajı dinledim. Ona ilişkiyi bitirdiğini, kanıtları yok ettiğini söylemiş. Beni seçti. "Onu her şeyden çok koruyacağım, her şeyden çok seveceğim. Onu aramızda seçim yapmak zorunda bırakma."

"Bana öyle geliyor ki çoktan seçmiş bile," diye homurdanıyor.

Aman Tanrım. Hiç düşmanca davranmadığı oldu mu?

"O senin kız kardeşin," diyorum, sabrım tükeniyor. "Biraz saygılı ol.

Senden bu kadarını hak etti. Bunu unuttuğumu sanma.

Bu karmaşanın içinde olmasının sebebi sensin. Genovese'nin onu ele geçirmesinin sebebinin sen olduğunu unuttuğumu sanma. *Kendi hayatını kurtarmak için onun düşmanının evine girmesine izin verdiğini* unuttuğumu sanma." Nefes alıyorum, öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bunun için onu öldürmeye ve daha sonra ondan af dilemeye karar verdi. Benim korumam altında evime girmesine asla izin vermemeliydi. *Özellikle de* onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde ne yapacağımı. Sırf bu yüzden onu öldürmek istiyorum. "Benden hoşlanıp hoşlanmaman umurumda bile değil. Eğer onun kalbini kırarsan, bana hesap verirsin."

"Aynı şey senin için de geçerli," diye hırılıyor. "Onun kalbini kırarsan, hayatımın geri kalanını seninkini cehenneme çevirerek geçiririm."

"Anlaştık."

Koltuğuna geri oturur. Ve sonra aniden güler. "Amalia'nın bir şey yapmasına *izin verildiğini* sanıyorsan görüldüğünden daha aptalsın," diyor. "Kimse ona ne yapacağını söyleyemez."

Kıkırdıyorum çünkü bu konuda yalan söylemiyor. Kimseden emir almıyor. Bir.

Mafankulo.

Diego ve ben aynı anda gülmeyi bırakıp birbirimize bakıyoruz.

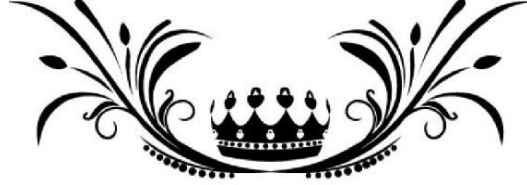
Ayna. Yüzündeki endişeli ifade benimkinin tıpatıp aynısı. "Onu oradan çıkarmalıyız," diye mırıldanıyorum.

Sessizce başını sallıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Amalia

Genovese, "Bir şeyler yemelisiniz, *principessa*," diyor ve bir Bir eliyle meyve tabağını yaralı ahşap masanın üzerinden bana doğru uzattı. Cildindeki yaşlılık lekelerine rağmen dinç ve sağlıklı görünüyor. Bana gülümsemeye devam ediyor.

"Aç değilim," diyorum yüzümü çevirip duvara bakarak. Rafe'nin evinden kısa bir mesafede bir çeşit şarküterideyiz. Beni buraya birkaç gün önce getirmişti.

saatler önce. Sanırım burayı gözetleyen birileri var ama emin değilim. O ve Battista yanımda pek konuşmadılar. Kulak misafiri olabildiklerim de pek işe yaramadı.

Tek bildiğim Rafe'in Genovese'i aradığı ve buraya bakacağını düşünmedikleri. Bu da demek oluyor ki tek başımayım. Kendimi kurtarmak zorundayım.

Her nasılsa. Burada işimize yarayacak pek bir şey yok. Şarküteri eski. Artık işleyen bir işletme olduğunu sanmıyorum.

Rafe'nin bana bahsettiği yer burası mı? Oturmak için buluştukları şarküteri mi?

Genovese boğazının arkasından dişlerimi geren bir protesto sesi çıkarıyor. Bütün gece iyi polisi oynadı, aşırı ilgili davrandı. Bu beni derimden sürünmeye hazır hale getirdi. Bu adam iki hafta önce Diego'yu kan ve çürükler içinde eve gönderen adam. Diego'yu

Carmine'ı beni kaçırmayı için gönderen adam. Tüm bu kâbusun her hamlesini dikkatle düzenleyen, bizi tahtada kendi kişisel piyonları gibi oynatan aynı kişi.

Eğer Chicago'da bir canavar varsa, o da Rafe değil. O'dur.

Yine de nazik, şefkatli bir ihtiyar gibi davranıyor. Buna kanmıyorum.

"Gel bakalım, Serafina," diyor. "Bir şeyler ye."

"Benim adım bu değil," diye homurdanıyorum ve ona ters ters bakmak için arkamı dönüyorum. "Benim adım Amalia Santiago."

"Amalia," diye tekrarlıyor, dudakları bir gülümseme imasıyla kıvrılıyor. "Annenin adı."

Sadece ona bakıyorum, konuşmuyorum. Hiçbir şeyi onaylamadan. Benden her ne istiyorsa, alamayacak. Gerçeği cesedimden öğrenmek zorunda kalacak. Ne ona ne de iyi adam rolüne güveniyorum.

"Bana güvenmiyorsun," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ona *güvenmek* mi? Ondan nefret ettiğime eminim.

"Beni öldürmekle tehdit ettin. Başıma ödül koymayı teklif ettin. Beni kaçırmaya çalıştın," diye hatırlatıyorum ona. "Rafe'i yok etmek için kardeşimi kullanmaya çalıştın." Listemi burada bitiriyorum, gerçi listeye ekleyebileceğim binlerce şey daha var, mesela Rafe'yi yok etmek istemesi ve Rafe'nin onun yüzünden benden nefret etmesi gibi. Ya da onun yüzünden bir adamı bıçakladığım gerçeği. Ya da Rafe'in aynı adamı öldürmek zorunda kalması. Dediğim gibi, uzun bir liste.

"Anlıyorum." Tabağı bana doğru yaklaştırıyor. "Benim için hiçbir zaman tehlikede olmadın, Serafina." Ağzımı açtığımda beni susturmak için elini kaldırıyor. "Özür dilerim, *principessa*. Amalia. Sizi incitmeye çalışmıyorum. Sadece size bir anlaşma teklif etmeye çalışıyorum."

Hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırpıyorum. "Bana bir anlaşma mı teklif etmek istiyorsun?" "Torunumla evlenmeni istiyorum," diyor açıkça.

"I..." Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Aç ve sonra kapat. Ağzından çıkabileceğini düşündüğüm her şey arasında bu listeye giremedi. "Torununla evlenmemi mi istiyorsun?"

"Ailenin hanedanlığından geriye kalan tek varis sensin, canım. Cerrito ismi, Cerrito mirası, kasalar, hepsi senin," dedi ve bana kurnazca baktı. "Tek başına bir işe yaramaz. Ama bir Cerrito Genovese ittifakı mı?" Gözleri parlıyor. "İşte bu gerçek güç olurdu. Belki de Valentino aramızdan ayrıldıktan sonra yeni bir *Capo dei capi* kurmaya yetecek kadar."

"I..." Ona bakakaldım. "Torununla evlenmemi istiyorsun."

"Gücü istiyorum kızım," diye tersliyor. "Valentino'nun elinde yeterince uzun süre kaldı. Bizi boyunduruk altına alıp ezmekten başka bir şey yapmadı. Eskiden insanlar arasında tanrılarıydık. Şimdi ona hesap vereceğiz. Onun rızası olmadan hiçbir şey olmuyor ya da

Onay. Güç mücadelesi yok, aileler arasında savaş yok, ittifaklar yok. Bizden iyi küçük askerler gibi davranmamız ve yerimizde kalmamız bekleniyor." Gözleri nefretle parlıyor. "Ben bir asker değilim. Ben boyun eğmem."

Savaş yapamadığı için mi kızgın? Diego haklıydı. Bu adam deli.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım," diyorum olabildiğince kibar bir şekilde, onu kızdırmaktan çekinerek. "Torununuzla evlenemem."

"Bu bir teklif değildi."

"Benimle bir anlaşma yapmak istediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim," diye tersliyor, artık şefkatli yaşlı adam değil, acımasız, kalpsiz suçlu. "Torunumla evleniyorsun. Baban söz vermişti. Ben de onu tutmaya niyetliyim."

"Babam...?" Şok içinde ona bakakaldım. "Babam öldü."

Genovese elini sallayarak, "Sen daha doğmadan seni bana sattı," diyor. "Anlaşma senin kız olduğunu öğrendiği gün yapıldı. Lorenzo onu öldürmüş olabilir ama sen hâlâ hayattasın. Düşünsene benim kucağıma düştüğünde şaşırdım. Anlaşma hâlâ geçerli. Torunumla evleniyorsun."

Dilimin ucuna gelen sıcak karşılığı ısııyorum, beni boğmakla tehdit etse de yutuyorum. Bu adama bağırmanın bana hiçbir faydası olmayacak. Dikkatli hareket etmeliyim, bunu mantıklı ve sakın bir şekilde düşünmeliyim. Bu bundan kurtulmanın tek yolunu bulacağım.

Bir çıkış yolu var mı? Bir şekilde bu adamı geçmeyi başarsam bile, Battista dışarıda. Yaşlı bir adamın dengi olabilirim. Ama bir devle boy ölçüşemem. Ve kim bilir kaç adam onun arkasında bekliyor. Rafe'de kalmalıydım. Hayatımda bir kez olsun dinlemeliydim.

Rafe! Tabii ya. Neden bunu daha önce düşünemedim?

Dışarı çıkmama gerek yok. Sadece Rafe'i içeri sokmalıyım. Eğer onu Genovese'ye yeterince yaklaştıracıyorsa, onu öldürecektir. Kaybetmez. Rafe asla kaybetmez, özellikle de ailesi söz konusu olduğunda.

"Torununla evlenirim ama önce bir şey istiyorum," diye geveledim, kalbim hızla çarpıyordu.

Genovese bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Rafe'i görmek istiyorum." Ellerimi yumruk haline getiriyorum, kendimi sabitlemek için tırnaklarımla avuç içlerimi çiziyorum. Bunu berbat edemem. Genovese bana inanmazsa, benim için her şey biter. Hepimiz için biter. Ve kralın tüm atları ve tüm adamları bizi tekrar bir araya getiremeyecek. "Sekiz yılını

Sanki öyle olmasını sağlayabilirmiş gibi herkese ona ait olduğumu söylemesini dinlemek için gün sayıyorum. Başından beri başkasına ait olduğumu anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Genovese daha gülümsemeden, onu yakaladığımı biliyorum.

Kazandığımı biliyorum.

Genovese karar vermek için hiç vakit kaybetmez. Zaferi tadabilir. Kazandığını düşünüyor. Rafe'yi beklerken kendimi meyveleri kemirmeye zorluyorum. Midem isyan etmekle tehdit ediyor ama boğazımdan yukarı tırmanan safraya teslim olmayı reddediyorum. Bu korkunç adama karşı kaybetmeyi reddediyorum. Bu yüzden kemiriyorum, gülümsüyorum ve bu adam benim kurtarıcım gibi davranıyorum.

Zaman o kadar yavaş geçiyor ki çığlık atmak istiyorum. On beş dakika sürünerek geçiyor. Rafe'in bana gelmesi yirmi dakika sürüyor. Kapıdan içeri adımını attığında yalnızdı.

Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyor, ama o hala benim karanlık prensim.

Çok güzel.

Onu gördüğümde rahatlayarak neredeyse hıçkıracaktım.

Karanlık bakışları odanın içinde geziniyor. Üzerime düşüyor, soğuk, sert ve mesafeli. Ama bir titreşim görüyorum ve Rafe'imın orada olduğunu biliyorum. Şeytan ve sevgili, bana bedenen ve ruhen sahip olan inanılmaz derecede karmaşık adam. Onu kaybetmedim. Henüz kaybetmedim.

Ve sonra elindeki silahı gördüm.

Vücudum rahatlayarak sarkıyor, içimden bir inilti kaçıyor.

Bitti. Sonunda bitti.

"Nedir bu?" Genovese aynı anda fark ederek sorar. "Battista nerede?"

"Olukta kan kaybediyor," der Rafe, sesi soğuktur. Genovese'e çevirdiğinde yüz ifadesi öldürücü bir niyetle kararır. "Genovese'e teşekkür edebilirsin.

bunun için kardeşine."

Diego da mı burada? Şükürler olsun
Tanrım. Boğuk bir hıçkırık kaçıyor
benden.

Genovese, ayağa kalkmak için kendisine kaldıraç sağlamak istercesine
ellerini masanın üzerine koyar.

"Otur lan ihtiyar," diyor Rafe, sesi yumuşak. Silahı ona doğrultuyor,
nişanı sabit. Gözleri bana kayıyor. "Buraya gel, *tesoro*."

Şarküteride uçarak onun yanına gidiyorum, ayaklarım yere zar zor
değiyor. "İyi misin, *amore mio*?" diye soruyor.

Cevap olarak hıçkırıyorum, kelimeleri
oluşturamıyorum. "Sana zarar verdi mi,
Amalia?"

Başımı sallıyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldar Rafe, gözleri kapanır. Hemen tekrar
açılıyorlar. Yanağıma dokunmak için uzanıyor. "Beni dışarıda bekle, *amore*,
mio."

"Rafe."

"Dışarıda bekle, Amalia."

Sessiz emrine itaat etmek için kapıya doğru dönüyorum ve sonra durup
Genovese'ye bakıyorum. Hâlâ aynı yerde oturuyor ve yüzüne damgalanmış
nefretle bizi izliyor. Yine de kaybettiğini biliyor. Bakışlarında bunu
görüyorum.

"Adım Amalia Santiago ve Rafael Valentino'ya aitim," diyorum ona,
sesim titreyerek. "Başka hiç kimse benim üzerimde hak iddia edemez. Senin de
yok. Ne de torununun. Ne de babamın. Hiç kimsenin. Gücü hak etmiyorsunuz,
Bay Genovese. Ve Rafe'in bu gece size göstereceği merhameti de hak
etmiyorsunuz. Sen bir canavarsın."

"Amalia, git," diyor Rafe. Yine de sesindeki alaycı tınıyı duyuyorum. Ve
gururunu.

Kapıdan sıvıştım. Hâlâ yağmur yağıyor ama şafak ufku aydınlatıyor,
bitmek bilmeyen kâbus gibi geceyi yakıp yok ediyor. Kapının yanında nöbet
tutan kardeşimi görüyorum.

"Diego!" Onu görünce yeni bir gözyaşına boğuldum ve kendimi onun
kollarına attım.

Beni yakalıyor, kabaca kollarının arasına çekiyor. Çatlıyorum, her
şeyden... bunalıyorum. Bu gün baştan sona bir kâbus gibiydi ve bunu nasıl ya
da nereden işlemeye başlayacağımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim

Diego ve Rafe güvende, hayattalar ve bir şekilde ikisi de burada. Birlikte.

"Küçük kardeşim," diye mırıldanıyor Diego, ben omzunda hıçkırırken beni ileri geri sallıyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyorum. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye homurdanıyor ve beni sıkıca kavlıyor. "Tüm kanıtları yaktım," diye hatırlatıyorum ona, yüzümü onun yüzüne silerek

Gömlek. Ve sonra zor kısmı söylüyorum, sevdiğim iki adamdan birine mal olacağından emin olduğum kısmı. Ama Rafe olmadan cehennemde bir gün geçirdim. Yapmayacağım.

bir ömür boyu aynı şekilde hayatta kalmak. Diego'yu kaybetmek kalbimi kıracak ama Rafe'i kaybetmeye dayanamayacağım. "Ben... Ben onu seviyorum, Diego."

Diego gerilir ve ardından düzensiz bir küfür savurur. "Siktir. Biliyorum."

"Biliyor musun?" Burnumu çekerek ona bakmak için geri çekiliyorum.

"Hayatını kurtaracak kanıtı yaktın, Lia," diyor gözlerinde yanan hayal kırıklığıyla. "Böyle bir şeyi sadece sevdiğin biri için yaparsın diye düşünmüştüm."

"Genovese beni öldürmeyi hiç planlamadı," diye mırıldandım. "Sanırım bunu seni motive etmek için söyledi. Torunuyla evlenebilmem için bana canlı ihtiyacı vardı."

"Ne oluyor lan?" Diego kaşlarını çatarak şaşkınlıkla soruyor. "Bu uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Tek bir silah sesi beni zıplattı.

"Belki de zamanım yoktur," diye mırıldanıyor Diego ihtiyatla.

Uzun bir süre sessizlik içinde duruyoruz. Kalbim boğazıma düğümlendi. Rafe şarküteriden çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar tam bir nefes aldığımı sanmıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. Bu sefer soğuk değiller. Yanıyor, duygularla parlıyorlar. Kurtuluş ve bağlılık, güçlü ve parlak.

Aynen böyle, yine ağlıyorum. O kadar çok hıçkırıyorum ki nefes alamıyorum. "Amalia, *tesoro*," diye fısıldıyor, kollarını benim için açarak. Ona bir meteor gibi çarpıp bir adım geriye fırlattım.

Kollarını bana doluyor, güçlü gövdesini bir ürperti sarıyor. "Gitmeme izin verme," diye yalvarıyorum hıçkırıklar arasında, kendimi ona sarıp sarmalayarak,

Bizi tek bir varlık haline getirmeye çalışıyor. "Lütfen beni asla

bırakma." "Asla," diye yemin ediyor, dudakları benimkini arıyor.

"Asla, *amore mio*."

"Konuşmalıyız," diye fısıldıyorum Rafe'e, ikimizi de tek bir odakla çırılçıplak soyarken. Evdeyiz, gecenin olayları geride kalmış. Mattia sonrasıyla ilgileniyor. Diego yardım etmek için geride kaldı. Yıllar sonra ilk kez Rafe ve ben tamamen yalnızız.

Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Beni buraya getirdiği ilk gece bile.

"Sonra," diye homurdanıyor Rafe, gömleğimi başımın üzerinden sıyrarak. "Rafe."

"Amalia."

"Kahretsin, Rafe."

"*Amore mio*," diyor, dudaklarını alnımda gezdirerek. "Söylemen gereken hiçbir şey yok, biraz uyuyana kadar bekleyemezsin. Zar zor ayakta duruyorsun."

O haklı, ama...

"Alessandro Cerrito benim babamdı," diye geveledim. Günlerdir ona söylemeye çalışıyordum. Bunu bir saniye daha ertelemeyeceğim. Bunu hak ediyor.

şimdi bilmelisin. Başka bir şey olmadan ve tekrar geri plana atılmadan önce. Onunla bu yatağa çırılçıplak girip daha sonra benden yüz çevirmesini bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor, gözünü kırpmadan. "Ve Lorenzo Valentino benimdi."

Umut göğsümde filizleniyor, fideler çiçek açmakla tehdit ediyor.

"Babam anneni öldürdü," diyorum, büyümelerine izin vermekten çok korkarak. "Seni vurdu."

"Ve benimki senin tüm aileni öldürdü." Gözlerinde bir şey kayıyor. Pişmanlık mı? Suçluluk mu? Pişmanlık mı? "Seni öldürmek istedi. Bunu biliyor muydun? Yangından kurtulduğun için mutlu değildi. İşi benim bitirmemi istedi."

Ellerini yanlarımda gezdiriyor ve beni anılardan korumak istercesine kendine çekiyor. "Reddettim. İlk kez bir emre karşı geldim."

"I..." Yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Babanın suçlarından sen sorumlu değilsin, *tesoro*. O bunları işlediğinde sen doğmamıştın bile. Onlar için cezalandırılmayı hak etmedin." Yumuşakça iç çekiyor, bakışlarında utanç yanıyor. "Burada suçlanacak biri varsa o da benim. Aileni öldürmesine engel olamadım. Babanın yaptığı şey için acı çekmesini istedim."

Elimi uzatıp karnındaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Acı çekmeyi hak etti," diye fısıldıyorum. Belki de çok kötü bir evlat oldum, bilmiyorum. Keşke annemi tanıma şansım olsaydı. Ama Rafe'i vuran adama karşı hiçbir yakınlık hissetmiyorum. Beni Genovese'ye satan adama da yakınlık duymuyorum.

Sadakatim, onun ellerinde hayal edilemeyecek kadar acı çeken masum küçük çocuğa ve o küçük çocuğun büyüdüğünde dönüştüğü kırık, karmaşık adama. Kalbim onunla birlikte. Her zaman.

"Göze göz bütün dünyayı kör eder," diye mırıldanıyor Rafe, ellerini tekrar yanlarımda gezdirerek. Külotumun bandında duruyor ve onunla oynuyor.

"O zaman başka bir yol bul. Kral sensin. Kendi kurallarını koy."

Bir dakika bana bakıyor ve sonra tamamen hınzır, şeytani bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Az önce bir tane yaptım."

"Öyle mi? Duyalım o zaman."

"Kraliçemin bu odada kıyafet giymesine izin verilmiyor," diyor.

"Hala..." Sertçe yutkunuyorum, kalbim dakikada bin mil hızla atıyor.

"Hâlâ kraliçen olmamı istiyor musun?"

"Hiç durmadım," diye mırıldanıyor.

"Seni incittim," diye fısıldıyorum, hatırlatma karşısında gözlerim doluyor. Yanaklarımdan kontrolsüzce süzülüyorlar. "Çok özür dilerim, Rafe. Seni incitmek istememiştim. Sana yemin ederim ki, bunu hemen gerçekleştirmemeye karar verdim. Kabus gördüğün gece, bunu yapamayacağımı biliyordum. Kitaplarını aramayı bıraktım ve seni ve Diego'yu kurtarmanın bir yolunu aramaya başladım.

Tek yapmak istediğim buydu."

"*Tesoro*," diye fısıldıyor. "Shh, *amore mio*."

"İkinizden birini ya da ikinizi birden kaybedeceğimden çok korkuyordum. Diego sizi feda etmezse, Genovese onu öldürecekti. Ya da sen. Diego seni feda ederse, seni kaybederim." Bu hatırlatmayla ürperiyorum, yüzümden daha fazla gözyaşı dökülürken yüzümü Rafe'nin omzuna bastırıyorum. "Seni kaybedemem. *Il mio cuore*

era per te. Senza di te la mia vita non ha senso." Kalbim senin içindi. Sensiz hayatımın bir anlamı yok.

"O zaman evlen benimle Amalia," diyor dudakları kulağımda. "İzin ver Hayatımın geri kalanında bana verdiğin hediyeye ve beni onurlandırmana değer vereceğim. Seni sevmeyi hak ettiğin gibi sevmeme izin ver, *mi reinita*. Sana yemin ederim, bir daha kimse senin için gelmeyecek. Kimse seni incitemeyecek. Kimse buna cüret edemeyecek.

Sen benim korumamsın ve seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım."

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, Rafe. *Asla*," diye fısıldıyorum şiddetle.

"Evet de, *amore mio*. Servetini korumak için ne imzalamamı istersen imzalarım."

"Servet umurumda değil," diyorum. O alabilir. Alvise'in bana ve Diego'ya bıraktıkları bana ömür boyu yeter. Ayrıca, Rafe'in paraya ihtiyacı yok ki zaten. O bir milyarder. Cerrito serveti, onun ve kardeşlerinin son yirmi yılda biriktirdiklerinin yanında muhtemelen devede kulak kalır.

Rafe beni kollarına alıyor ve yatağa taşıyor. Beni aşağıya doğru takip etmeden önce ortasına yatırıyor. Vücudu benimkini paranteze alıyor, beni içine hapsediyor. "Söyle bana," diye homurdanıyor, sabırsız ve huysuz.

"Kabul etmen için ne yapmam gerekiyor, *tesoro*? Her neyse, yapacağım."

"*Baciami*," diye fısıldıyorum. *Öp beni*.

Gözlerinde zafer parlıyor, onları eritiyor. Başını eğip dudaklarımı kavurucu bir öpücüğe boğuyor. Sıcaklık bir dalga gibi üzerime yuvarlanıyor, kanımı bu adam için yeniden ateşe veriyor. Sadece bu kadar kolay, travma Son yirmi dört saatin etkisi azalıyor... ve yok oluyor.

"Rafe," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı, kollarımı boynuna doluyorum. "Artık savaşmak istemiyorum." Kavgaya etmeme gerek yok. Onun da ihtiyacı yok. Teslimiyetimi çoktan hak etti. Ben çoktan ona teslim oldum. Tamamen.

Adımı inliyor, üstümde titriyor.

"*Te amo*," diye inliyorum külotumu yana kaydırıp beni derin bir hamleyle doldururken. "*Te amo*."

"*Sei la mia vita*," diye fısıldıyor. Bunu kastettiğini biliyorum. Ben onun hayatıyım. Ve o da benim.

Kralım.

Benim

dünyam.

Benim her şeyim.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Rafe

Beş Yıl Sonra

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Kardeşlerim Diego ve Mattia'ya bakarak soruyorum. Yemek odasının köşesinde bir araya gelmiş, seçeneklerimizi tartışıyoruz. "Onları alabilir miyiz?"

Bana yan gözle bakıyorlar, etraflarındaki havada ağır bir şüphe var. Neredeyse onlardan yayılan yenilgi kokusunu alabiliyorum. Bu savaşı kazanabileceğimizi düşünmüyorlar. Pes etmişler. Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor. Kimse bana bu haberi veren kişi olmak istemiyor. Birbirlerine bakıyorlar, başka birinin öne çıkıp darbeyi indirmesini bekliyorlar.

Önce Mattia çatlar. "Bizi öldürüyorlar dostum," der, dudağı tiksintiyle kıvrılır. "Yenilgiyi kabul etmenin zamanı geldi, Rafe."

Gabe birasına uzanarak, "Doğru hikâye," diye kabul etti. Mattia'nın etrafına bakıyor, masanın üzerine yayılmış kartlara kuşkuyla bakıyor. "Bence hile yapıyorlar."

"Hile yapmıyorlar," diyor Nico. "Sadece bizden daha zekiler."

Luca homurdanır. "Bizden daha zeki değiller. Coda sadece bize ipucu verme konusunda berbat." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onun için her şey cinayet ve mafyadan mı ibaret?"

Omuz silkiyorum. "Adam ne bildiğini biliyor."

Mattia homurdanıyor. Yine de aynı fikirde değil. İkimiz de yapamayacağını biliyoruz.

"Bir dahaki sefere Coda'dan başka birini ipuçlarından sorumlu tutalım derim," diyor Diego, sesini Coda'ya da ulaşacak şekilde yükselterek. "Gambino Bambino'nun o lanet tahtadaki herhangi bir şeyle nasıl bir ilişkisi olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Luca hemen, "Kabul edildi," dedi.

"Önerge kabul edildi," diye onaylar

Mattia.

Coda masadaki koltuğundan sessizce gülerek onları tersliyor. "Herhangi birinizin daha iyisini yaptığını görmek isterim," diye sesleniyor. "Pislikler."

Nico haklıydı. Kızlar bizden daha zeki. Lanet olası bir casusluk oyununda bizi nasıl yeniyorlar, bilmiyorum. Onun dışında, bu odadaki herkes bir Made adamı. Yemin ettik ve hepimiz

aynı kurallara göre yaşarız. Eşlerimiz değil. Luca'nın karısı dışında hiçbiri bu dünyada büyümedi. Şu anda onlarla paspas yapıyor olmalıydık.

Bunun yerine, onlar zaferden bir kart uzaktalar... ve biz de tamamen yok olmaktan bir kart uzaktayız. Tam anlamıyla. Bir ajanımız açığa çıktı. Tahta kesintisiz bir mavi deniz.

Kıçımızı tekmeliyorlar.

"Süre doldu," diye anons ediyor Amalia.

Hepimiz dönüp onları masanın kendi taraflarından bizi izlerken buluyoruz, yüzlerinde eşleşen bir eğlence ifadesi var. Bizi yendiklerinin farkındalar ve bunun her dakikasını seviyorlar. Bu kadar şirin olduklarında buna kızmak imkansız. Amalia kulaktan kulağa sırtıyor, eli karnında. Karnı daha yeni çıkmaya başladı. Norah heyecandan sandalyesinde dans ediyor. Luca ve Gabe'in eşleri kol kola girmiş, kahkahalarla boğuşuyorlar. Mattia'nın karısı daha sessiz, daha bastırılmış ama O da gülümsüyor. Diego'nun karısı masanın karşı tarafında, Coda'nın yanında, takımlarının casus şefini oynuyor.

Garip bir durum. Beş yıl önce ailem dağılmıştı. Bu ev tam da Amalia'nın dediği gibi bir anıt mezardı, soğuk ve hayattan yoksundu. Nico kapıdan içeri adımını atmazdı. Elinden gelse Gabe de adımını atmazdı. Luca da burada olabildiğince az zaman geçiriyordu. Şimdi ise hiç gitmiyor gibiler. Ailemiz daha önce hiç olmadığı kadar büyük, hiç olmadığı kadar güçlü. Bunun için Amalia'ya teşekkür etmem gerektiğini biliyorum.

Bizi tekrar bir araya getirene kadar dinlenmeyi reddetti. Kolay olmadı. Yıllar boyunca hepimiz kendi sorunlarımızla uğraştık. Hepimizin yapması gereken kendi yolculukları vardı. Verilecek savaşlar ve kazanılacak mücadeleler vardı.

ve yol boyunca binlerce sorun. Ama bir şekilde bunlarla birlikte yüzleşmeyi başardık.

Nico ve ben artık iyiyiz. Mükemmel değiliz ve olacağımızdan da şüpheliyim.

O neyse o, ben de neysem oyum. Ama birbirimizi anlıyoruz. Yaptığım şeyleri bu aileyi korumak için yaptığımı biliyor. Bunu yapmak zorunda değil. onlarla aynı fikirde. Onları sevmek zorunda bile değil. Ama ben seçimimi uzun zaman önce yaptım. Amalia'ya evlenme teklif ettiğimde yine yaptım. Ama bu sefer farklı. Artık babamın kurallarına göre oynamıyorum.

Bu sefer kendim yapıyorum.

Diego'nun Dario'yu öldürdüğüm için beni tamamen affedeceğinden emin değilim ama o Amalia'nın ailesi ve bu da onu ailemin bir parçası yapıyor. Amalia konusunda ona güvenmeyi öğrenmem uzun zaman aldı. FBI ile tekrar konuşmaya karar verirse diye gözüm hâlâ üzerinde. Eğer o gün gelirse, o zaman o köprüyü geçeriz. Ama sanırım bu geçmişte kaldı. Şimdi.

Hepimiz gibi o da kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda kaldı. Kendi zor kararlarını vermek zorunda kaldı. Karısını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini fark etti. Bu onu değiştirdi. Aşkın bunu yapmanın bir yolu vardır.

Beni kesinlikle değiştirdi. Amalia'dan önceki adam değilim. Bir daha asla o olamayacağım. Hâlâ ona layık biri değilim ve muhtemelen asla da olamayacağım. Bana kalırsa hiç kimse onu hak etmeyecek. Ama o benim ve onun gururla benim diyebileceği biri olmak için her gün canımı dişime takarak çalışıyorum.

Ben hala bu şehrin korktuğu adamım... ama herkes gerçekten endişelenmesi gerekenlerin sadece suçlular olduğunu biliyor. Çizmelerimin ağırlığını hissedenler onların boyunları. Masum insanlara zarar vermem. Sanırım birkaç ahlaki değerim var. Her şeye rağmen mutlak.

Bu günlerde işim zor değil. Genovese'yi öldürdükten ve infazcılarının yarısını oğlunun kapısına yığdıktan sonra, kimse Amalia'nın peşine düşecek kadar aptal değildi. Onun uzun zamandır kayıp olan Cerrito *presesi* olduğu ve benim yeni karım olduğu *söylentisi* yayılınca, ailesine sadık kalanlar Amalia'ya bağlılık yemini etmekte bir sakınca görmediler. Cerrito-Valentino hanedanı.

Sorun yoktu demiyorum. Tonlarca vardı. Ama üstesinden geldik. Halletmeye de devam edeceğiz. Korumam gereken bir kraliçem ve tıpkı ona benzeyen iki küçük kızım var. Yakında bir oğlum da olacak. Kimse ailemi tehdit edemez. Babam göze göz

rota. İşe yaramadı. O yüzden bunu yapmayacağım. Onları dokunulmaz yapıyorum.

"Tahminin nedir?" Norah soruyor.

Herkes cevap için Nico'ya ve onun beynine bakar.

"Bu lanet oyundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor. Bilmiyor ki.

"Grace," diyorum.

Coda sırtıyor.

Coda kırmızı kartı alıp şifreli kelimenin üzerine koyarak haklı olduğumu gösterdiğinde Diego ağzı açık bir şekilde "Vay anasını," diyor.

"Doğru anlamış."

Ekibim bana bakıyor.

"Son ipucumuz neydi?" Sessizce soruyorum.

"Gambino bambino," diyor Mattia.

"Kart."

Coda'nın gülümsemesi büyür.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Gabe.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Diego talep ediyor.

"Gambino ailesinin ilk patronu Carlo Gambino, Küba'da kumarı kontrol etmek için Meyer Lansky ile birlikte çalıştı," diyorum. "Kumar onun bebeği. Gambino bambino."

"Tanrım," diye mırıldandı Luca. "Lanet olası bir mafya ansiklopedisi gibisin."

"Sıradaki ipucu?" Onu görmezden gelerek soruyorum.

"Silah iki," diyor Coda, tahtada iki tane olduğunu göstererek.

Bakışlarımı tahtanın üzerinde gezdiriyor, mantıklı iki cevabı çabucak seçiyorum. "Fındık ve portakal."

"Vay canına," diye fısıldıyor Norah Amalia'ya, Coda kelimeleri kırmızı kartlarla kapatıp beni haklı çıkardığında. "Kocan Murder Batman."

"Hayır," diyor Amalia, gözleri masanın karşısında benimkilerle buluşurken yumuşak.

Gururlu gülümsemesi sikimi çeliğe çeviriyor ve herkes gittikten sonra uzun bir gece olacağını biliyorum. "Öyle değil. Sadece kaybetmeyi reddediyor."

"Rafe," diye inliyor Amalia, tırnaklarını göğsüme geçirmiş ve başını arkaya atmış bana biniyor. Göğüsleri zıplıyor, kıcı aşağı doğru her vuruşta gürültülü bir tokatla kucağıma iniyor. Üstümde kıvranan ve benden zevk alan bir tanrıça gibi görünüyor. "Tanrım, Rafe."

"Daha sert, Amalia," diye homurdanıyorum, havalandığında kıcına şaplak atıyorum. "Yarın nefes aldığında beni hissetmeni istiyorum, *amore mio*."

Yine de yapacak. Onun içindeyken kendimi hiç kontrol edemiyorum. O sıkı amcığın sikimin etrafına sarıldığını hissediyorum ve aklımı kaybediyorum. Beş yıl oldu ve her seferinde aynı şekilde oluyor. Karım bana sahip. Bugün ona her zamankinden daha fazla takıntılıyım. Ona her zamankinden daha çok aşığım.

O benim evrenimin merkezi.

"Ben..." Nefes nefese kalıyor. "Senden emir almıyorum." Tabii ki almaz. Bu yatakta, o benim emrimde.

Homurdanıyorum ve onu üzerimden kaydırarak dikkatlice dizlerinin üzerine çeviriyorum. Hamile karnını korumak için karnının altına bir yastık yerleştirdim ve sonra onu kaldırdım.

kalçaları havada. Sadece dört aylık ama bebeklerime karşı her zaman dikkatliyimdir. Elim sert bir şaplakla kıcına iniyor.

"Pislik," diye homurdanıyor, daha fazlası için geri sallanıyor.

"Buna bayılıyorsun." Kendimi onun içine soktum. İkimiz de inliyoruz.

"Yapma," diye yalan söylüyor, benimle dalga geçiyor, bunu kanıtlamamı sağlamaya çalışıyor. Hangimizin daha çok sevdiğinden emin değilim. O mu? Ben mi?

İkimiz de, ona vurmaya karar verdim. Elimi saçlarının arasına sokup başını arkaya çevirerek sert bir öpücükle ağzını kapıyorum. "Bu alet olmadan yaşayamazsın, Amalia," diye homurdanıyorum ağzına doğru. "Onun için yaşıyorsun, *amore mio*."

Kesinlikle onun için yaşıyorum. Böyle anlar için, onun içindeyken, ruhunu becerirken. Ve sonraki anlar için, kollarımda sessizce yatarken, vücutlarımızdaki ter soğurken. Onunla geçirdiğim her an için yaşıyorum. Ağzından çıkan her ateşli kelime ve her hayranlık dolu bakış için. *Onun* için yaşıyorum, nokta. Ve çocuklarımız için.

Onlar olmadan hayatımın bir anlamı yok. "Hayır," diye inliyor. "Senin için yaşıyorum, Rafe."

"*Amore mio*," diye fısıldıyorum, onu kollarımın arasında döndürerek.

Yatağın kenarına oturuyorum, o kucağımda, bacakları belime sarılmış. Kollarını boynuma doluyor. Dudaklarımız durgun, taparcasına bir öpücük buluşuyor. Onu sikimde yukarı ve aşağı kaldırıyorum, onunla yavaşça, tatlı bir şekilde sevişiyorum, onu içimde tutuyorum.

Birlikte uçurumun kenarından düşüyoruz, birlikte tamamlanıyoruz. Onu kalbime yakın tutuyorum, onunla birlikte çözülüyorum. Onun için çözülüyorum. Ona kendimden her küçük parçayı veriyorum.

"*Te amo, mi reinita*," diye fısıldıyorum, saç çizgisine saygılı öpücükler kondurup yüzünün kenarından aşağı doğru takip ediyorum. "*Te amo*."

"O zaman beni tekrar sev, kralım," diye talep ediyor, şimdiden daha fazlası için istekli bir şekilde tekrar üstüme çıkıyor. Kahretsin, her yönden mükemmel.

"Beni senin yap. *Te amo*."

"Sen zaten benimsin," diye hatırlatıyorum ona.

Başını kaldırıyor, moka rengi gözleri mutlulukla ışıltıyor, gülümsemesi göz kamaştırıyor. "Biliyorum. Ama bana hatırlatman hoşuma gidiyor."

Ona hayır demiyorum. Asla demem.

Wrecked'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Onlara çok minnettarım!

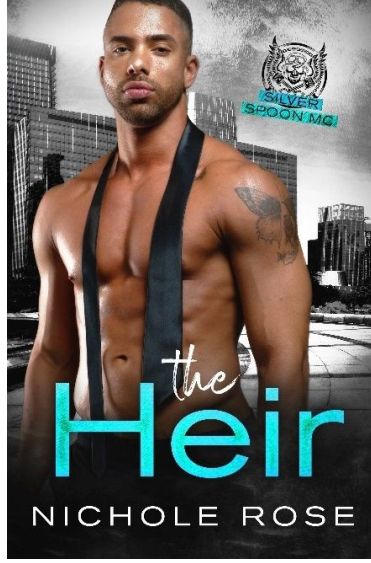
Silver Spoon MC serisi ile çılgın bir yolculuğa çıkmaya hazır mısınız? Serinin bir sonraki kitabı [The Heir](#), 3 Mayıs'ta adresinde!rd

Sıradaki kitabım [Crash into You](#), alfa bir polis ve farkında olmayan bir cinayet zanlısının yer aldığı ateşli bir aşk romanı!

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Varis

Milyarder bir motorcu ve rakibinin kıvrımlı küçük kız kardeşi sonsuza dek birlikte olabilirler mi... yoksa kan gerçekten sudan daha mı kalın?

Andreas Romano

Babamın karanlık iş uygulamaları sayesinde hayatım birbiri ardına yangın söndürmeye dönüştü.

Sonuncusu mu? Federal düzenleyicileri başka yöne bakmaya zorlamak için tuttuğu rakip MC ile uğraşmak.

Cehennem Engerekleri beladan başka bir şey değil.

Ta ki başkan yardımcılarının kıvrımlı küçük kız kardeşi Catriona Grady'ye rastlayana kadar. Parlak gözleri ve tatlı gülümsemesi saf güneş ışığı.

Ama ona aşık olmak bana ve MC'ne beladan başka bir şey vaat etmiyor. Sanırım kavgadan kaçan biri olmadığım için bu iyi bir şey. Çünkü bu küçük ışık benim.

Catriona Grady

İnsanlar her zaman kanın sudan daha kalın olduğunu söyler, ancak bu sözün geri kalanını unuturlar.

Beni ağabeyim büyötmüş olabilir ama o beladan başka bir şey olmadı.

Bana bir mülkmüşüm gibi davranıyor ve ben de sahiplenilmekle ilgilenmiyorum. Ta ki düşmanı Andreas Romano ile karşılaşana kadar.

Andreas bana dokunduğunda, çözülüyorum.

Bu muhteşem milyardere fena halde aşık oluyorum.

Ama kardeşimin savaşımadan beni almasına izin vermesine imkan yok. Tarafımı seçme zamanı geldi.

Aile mi yoksa sonsuza dek mi?

Bu zengin Teksaslılar her şeye sahipler-Para, görünüş, güç, MC'leri ve kardeşleri. Eksik olan tek şey, tüm bunları paylaşacak biri. Kasabada uygun kadın sıkıntısı var ama bu kararlı adamlar bunun onları yavaşlatmasına izin vermeyecek. Bu MC kardeşler, kıvrımlı ruh eşlerini bulmak için Silver Spoon Falls, Teksas kasabasının altını üstüne getirecek.

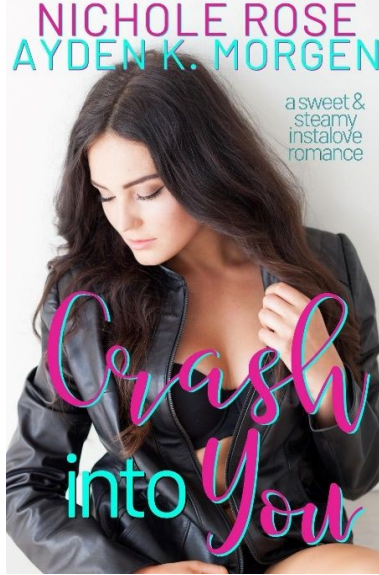
Şubat 2022'den itibaren Nichole Rose ve Loni Ree size Silver Spoon MC'yi sunuyor ve bu tipik bir MC romantizm serisi değil.

Nichole ve Loni işleri hafif tutmayı severler. Bu vahşi instalove yolculuğunda bizimle birlikte gelin.

The Heir ön sipariş için hazır.

OceanofPDF.com

Sana arpmak

Bu kıvrımlı ğretmen cinayetle suçlanacağını ya da davadan sorumlu otoriter dedektife aşık olacağını hiç tahmin etmemiştii.

Ivy Kendall

Cameron Lewis hayallerimin erkeği. Otoriter, muhteşem ve son derece zeki. Bana dokunduğunda, alevler içinde kalıyorum. Sadece bir sorun var. O bir cinayet dedektifi.

Ve işlemediğim bir cinayetin baş şüphelisiyim. Her şeyimi kaybedebilirim, Cam de öyle.

Ama benim hayatımı mahvetmeye çalışan her kimse onunkini de mahvedemez. Buna izin vermeyeceğim.

Öyle ya da böyle, sevdiğim adama zarar vermelerini engelleyeceğim. Bu kendimi feda etmek anlamına gelse bile.

Cameron Lewis

Ivy Kendall kendini vahşii bir kaplan sanıyor. Ben onun zararsız küçük bir kedi yavrusu olduğunu biliyorum.

Ayrıca hızla dünyamın merkezi haline geliyor. Ama
hiçbir Şey basit değildir.
Birisi iŐlemediėi bir suçu onun üzerine yıkmaya  alıŐıyor.
Gerçeğe yaklaŐıkça, olay daha da karmaŐıklaŐıyor.
Adını temize çıkarmak onu  zg r kılacak.
Ama gerçeği öğrenmek onu yok
edebilir. Bunun olmasına izin veremem.
Bedeli ne olursa olsun onu koruyacağım.

Crash Into You, bir cinayet dedektifi ve kıvrımlı bir anaokulu öğretmeninin yer
aldığı ekstra buharlı bir tam uzunlukta romantizm. Şımarık kadın
kahramanlardan hoşlanıyorsanız,
Nichole Rose ve Ayden K. Morgen'in bu sürükleyici aşk romanına
bayılacaksınız!

Crash Into You [ n sipariş için hazır.](#)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Instalove Kitap Kulübü

Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve Her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz ve bonus içerikler. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

İlk altı yazarımızın bonus sahnelerine ve yepyeni, özel içeriklerine sahip olmak için hemen katılın.

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Tüm yeni sürümlerden haberdar olmak ve Nichole Rose'dan özel ARC hediyeleri için [posta listesine kaydolun.](#)

Nichole ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? [Facebook'ta Nichole'un Kitap Güzelleri grubuna](#) katılın!

OceanofPDF.com

Ayrıca Mevcut

Alfa Serisi

Komsu Alfa Babası Gizli

Alfa Patronu Alfa'nın Gizli

Bebegi Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Onun **Gelini**

Serisi Geleceğin

Gelini Çalınmış

Gelini Gizli

Gelini Kıvrımlı

Gelini Esir Gelini

Kızaran Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Bağımsız Başlıklar

A Touch of Summer

Onun Noel Mucizesi

Siyah Kadife

Easy Ride

Falling Hard

Bossy Pantolon

Tetikçi Tarafından

Ele Geçirilen Gizli

Saplantısı Kirlı

Çocuk

Kötü Aziz Model

Davranısı

Fiziksel Bilimler

[Öğrenme Eğrisi](#)
[Yaramaz Küçük Elf](#)
[Melek Öpücükleri](#)
[Kovboyla Romans](#)
[Easy Surrender \(yakında\) Crash into](#)
[You \(tam uzunlukta\)](#)

Sahiplenilen
Serisi Özgürlüğe
Sahip Çıkmak
Rowan'a Öğretmek
Caroline'a Sahip
Çıkmak
Kennedy'yi Öpmek
Sahiplenildi: Tüm Seri

Saatli Aşk Serisi
[Adore You](#)
[Hold You](#)
[Keep You](#)
[Protect You](#)
Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü
[Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı](#)
[Milyarderin Büyük Cesaret Dileği](#)
[Milyarderin Büyük Cesur Kadını](#)
Milyarderin Büyük Cesur Savaşçısı (yakında)

Tutunmak İçin Oynamak
[Sevimli](#)
[Turta Buz](#)
[Kırıcı Buz](#)
[Prensi](#)

İkinci Nesil
[Noel için Kızaran Bir Gelin Heartthrob](#)
[\(Bir Kalbin Var Yardımseverlik Antolojisi\)](#)

Gümüş Kaşık MC

Cerrah
The Heir (çok yakında)

Loni ile Loni Nichole olarak yazmak
Zane'in Asisi (yakında)

OceanofPDF.com

Nichole Rose Hakkında

Nichole Rose batı yakasında yaşayan kısa romantik bir yazardır. Kitapları inatçı, küstah kadınları ve onları tüketen alfa erkeklerini konu alıyor. Huysuz dedektiflerden tavırlı taşralı erkeklere, içgüdüsel aşklara ve abartılı açıklamalara kadar hiçbir şey sınır tanımıyor.

Nichole'un herkes için doğru olan buharlı, tatlı bir hikayesi olduğundan emin olabilirsiniz. O, dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor. sevgiyi herkese uyan tek bir kutuya sığdırmak.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en gülünç kürk bebeklerinin gururlu annesi.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye [web sitesinden](#) veya [Facebook](#)'ta beğenerek ya da [Twitter](#) ve [Instagram](#)'da takip ederek ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.